

CAROLINE PITCHER

Prăjitura de la ora 11

CAROLINE PITCHER

Prajitura de la ora 11

Traducator Diana Georgiana Vlase

RAO

*Aceasta este povestea verii
care tocmai a trecut.*

*Este povestea lui Lizzie, a lui Star si a mea,
a lui Dodo, a lui Pram Gran, a lui Bottom Bob
si a Femeii-Sef, a Baiatului-cu-Tuba
a Strainului Chipes.
(Este si povestea lui Jono Watkins
si a picioarelor mele.)*

*Cine spune povestea?
Eu.*

*Emma Peek.
Cunoscuta de putina lume drept M.*

*Viata s-a schimbat pentru noi toti
în vara aceasta...*

Sa nu pierzi autobuzul!

Iat-o pe Star, mergand catre statie, cand autobuzul aparut grabit pe sosea, întrerupandu-i visarea si huruind si fasaind „prrrr fasss sss!”

Am strigat:

— Fugi, Star, fugi!

Toata lumea din autobuz își întoarse capul sa se uite la ea.

Star nu alearga daca nu trebuie, dar, cand o face, picioarele ei lungi fac salturi mari. Genunchii ei sunt îndreptati catre cer. Poate face si piruete daca vrea, chiar si la opt si zece dimineata.

Era cat pe ce sa fie strivita de usa cand aceasta se închise.

— Nemaipomenit, Star! mugi cineva pe care nu se facea sa-l bagi în seama, mai ales atat de devreme.

„Ignora-l.”

— Buna, Star. Esti pregatita pentru ziua E? am întrebat-o eu, în timp ce se lasa sa cada pe scaunul din fata mea.

Dadu din cap, prea obosita ca sa mai vorbeasca.

Era marti, dar nu o zi de marti normala. Era ziua E, începutul examenelor, multe, multe, multe examene.

Ziua se întindea în fata mea ca un iaz, întunecat si cu plante alunecoase. Era o singura lumina ce putea straluci prin tot acel întuneric ca un far si aceasta lumina era Strainul Chipes.

El era cel mai bun lucru din calatoria cu autobuzul.

El era cel mai bun lucru dintre toate!

miriapodul urias fara picioare paroase

Mare parte din aceasta poveste are loc în autobuzul ce duce spre scoala, asa ca mai bine v-as spune cum este.

Este rosu.

Are un singur etaj.

Huruie pe drum si sasaie cand opreste.

Arata ca un miriapod urias, cu roti, bineîntelese, în loc de picioare mici si paroase, si cu vreo opt roti doar, nu o mie. Miriapodele au picioare paroase? Asta e una din întrebările universale, nu-

i asa? Poate nu vom sti niciodata.

Rotile autobuzului se învartesc mereu...

Capetele din autobuz se întorc si privesc...

Dar oamenii din autobuz NU palavragesc.

Nu la prima ora a diminetii, în niciun caz. Se asigura ca ochii lor nu se întâlnesc cu ai altcuiva. Fac fete-fete daca nu au acelasi loc în fiecare dimineata si scot tot felul de sunete. Uneori se asaza cu gurile deschise, dar le închid înainte de a coborî. Vedeti, nu este un autobuz scolar. Doar ca multi dintre noi, cei de la scoala, ne urcam în el dimineata si dupa-amiaza.

Scaunele sunt acoperite cu un material albastru ca de covor, cu modele micute reprezentand paianjeni alb cu rosu. Scaunele sunt noi si nu miros oribil, si nici nu au guma de mestecat lipita pe ele sau alte mizerii, ca în autobuzele cu care am mai circulat.

Pe sofer îl cheama Steve. Este brunet si are un cercel în urechea dreapta, dar nu stiu daca e înalt sau scund pentru ca e mereu asezat, conducand autobuzul.

Lizzie flirteaza cu Steve în fiecare dimineata. Lizzie flirteaza mereu. Fie te pricepi la asta, fie

nu.

Eu nu ma pricep.

Steve nu conducea în acea dimineata, însa.

pachete si poezii, si borcane cu maioneza

Star era deja cufundata într-o carte.

Star citeste tot asa cum alti oameni respira. Citeste benzi desenate si ziare, pachete de cereale, etichete de pe borcane de maioneza si marmelada, *Furtuna* lui William Shakespeare si bilete de autobuz. Citeste poezii si palavrageste despre Ted Hughes, Carol Ann Duffy si Benjamin Zephaniah. Am vazut-o citind chiar si mituri vechi, în timp ce autobuzul huruia prin orasul întunecat. Stiti acele mituri, despre grecul care strabate toata lumea pe vas, îi canta sirenele si se întalneste cu un ciclop.

Vreau sa spun ca si mie îmi plac povestile astea, dar nu le-as citi într-un autobuz.

Star îsi dadu cu mana parul dupa ureche. Mama ei obisnuia sa-i împleteasca parul si arata grozav, dar îi lua ore în sir. Cand mama ei a plecat, Star nu a mai putut face asta singura, asa ca îl lega doar la spate, astfel încat flutura ca un pamatuf de

sters praful.

În acea zi si-l stransese în coc deasupra capului, ca un defect pe marginea unui ceainic. Gata de examene.

M-am holbat la parul acela si mi-am dorit sa-l pot prinde si eu la fel. Nu-mi place parul meu. Nu îl pot aranja, cum face Star.

Am pufnit:

— Vreau sa scap de ziua de azi! Ce fel de viata e asta, Star?

Se întoarce si spuse:

— Nu te îngrijora, M. Totul va fi bine.

— Ba nu, Star, chiar nu va fi bine!

Sa nu ma înțelegeti gresit, am învățat, din greu. Tocmai avusesem o saptamana libera pentru studiu si înainte de asta fusese vacanta de la jumatatea semestrului. Dar îți ia mult timp sa te instalezi, sa ai muzica si creioanele adecvate. Am stat multa vreme în camera mea cu cartile, gandindu-ma la cat de frumos scriu si admirand literele pe care le desenasem la titluri, cu diferite creioane colorate. Roz si auriu sunt preferatele mele, cu capete curbate si înflorituri, ca acele carti anluminat ale calugarilor. Anluminurile

culminau cu studiile economice. Dupa aceasta, auriul se termina.

studii economice anluminare, din secolul douazeci si unu

Deci munca mea arata fantastic, dar cand am încercat sa vad daca reusesc sa mi-o amintesc pentru examene...

PANICA! ATAC DE PANICA!

Învatasem. Am sacrificat timpul pentru bronzat. Ce persoana cruda pune examenele importante în timpul verii? Uitati-va la picioarele mele! Sunt maro-aurii pe fata si albe ca branza pe spate. Trebuie sa ma bronzez, nu sa recapitulez.

„Ei bine, mi-am spus, dupa examene pot recupera timpul pentru bronzat. Vom avea multe zile libere si apoi e vacanta de vara, daca soarele nu va exploda sau nu va disparea pana atunci.”

— De-abia astept sa se termine examenele, am spus. Mi-e dor sa ma odihnesc.

Star privea pe fereastra. Nu mi-a raspuns.

O voce din capul meu spunea ca Star se purtase diferit în ultimul timp. Nu puteam spune cum. De

obicei Star e departe de noi, în sistemul ei solar. Îi place acolo sus. Dar în acea zi ceva plutea în jurul ei, ca o atmosfera.

Ups! Autobuzul se opri cu un scrasnet de frane si toata lumea fu aruncata în spate, ca niste Pringles în pachet.

înlocuitorul lui Steve

Statia lui Lizzie. Am vazut-o încruntandu-se si mi-am dat seama ca soferul nu era Adevaratul Steve. (Nu-l observ pe Adevaratul Steve deoarece nu-mi place de el.)

Oare soferul care nu era Steve, ci înlocuitorul lui, nu observase statia aceasta decat dupa ce aproape ca trecuse de ea?

Lizzie se aseza langa mine. Lizzie este cam singura persoana pe care o suport langa mine dimineata (cu exceptia lui Basil). Star si cu mine suntem prietene bune, dar Star e timida, chiar si cu Lizzie si cu mine, si amandoua avem nevoie de ceva spatiu dimineata devreme. Un patinoar ar fi de ajuns.

Lizzie îsi luase o fata cu adevarat tragica. Se

lamenta:

— Ce început de zi! Fara Steve.

— Este zapuseala, Lizzie! Poate ca si-a luat o zi libera si a plecat la Skegness.

— Pun pariu ca e la Lido, spuse ea. Mmm... Gata sa se scufunde în piscina îmbracata în pantalonii ei foarte scurți... Ia gandeste-te, M.

M-am gandit. Picioare slabanoage. Talia ca mijlocul unui acordeon... Ca a tatalui meu...

Asa ca am spus:

— E cam în varsta.

Ea ignora asta. Spuse:

— Cat ai facut, M?

— Cat am facut ce?

— Pentru cursul de stiinte exacte, bineînțeles, spuse ea. Eu am lucrat toata noaptea. Dar acum nu mai am nimic în cap. Am bagat prea mult acolo si capacul nu se mai închide, asa ca toate informatiile si-au luat zborul. Vai, M! Uita-te la unghiile tale! Dodo va face urat cand le va vedea!

interludiu despre unghii

— Dodo nici nu va observa, am spus eu. Va fi

prea ocupat sa ofteze. Oricum, facutul unghiilor ma calmeaza. Este ca meditatie.

Mi-am ridicat mainile sa se vada mai bine. Fiecare unghie era de o alta culoare: mov-închis, negru, albastru, bronz, auriu, sidefiu, roz-aprins, smarald si argintiu (de doua ori; e culoarea mea preferata, cand e vorba de unghii).

— Doamne, M! mormai din spatele autobuzului cel pe care nu-l bagasem în seama mai devreme. Ai licenta pentru unghiile alea? Ma bucur ca port ochelarii de soare.

Nu m-am obosit sa ma întorc.

Jono Watkins are mereu ceva de comentat despre mine. Niciodata nu e dragut. Se crede superior si amuzant. Are doi frati mai mari pe care îi copiaza. Poate ei au S&S. Stil si Sofisticare.

El nu are.

Nici macar nu m-am enervat. Indiferenta mea îi va arata ca nu este la înaltime.

— Presupun ca si unghiile tale de la picioare sunt la fel de impresionante.

— Nu se lasa Jono Watkins asta.

— Nu presupui bine! am spus. Si îl poti acuza

pe Basil pentru asta.

(Acesta este un lucru care nu-mi place la Basil. Nu ma lasa sa îmi fac unghiile la picioare. Celalalt lucru care ma deranjeaza e respiratia lui, pentru ca Basil este un împatimit al usturoiului.)

— Vreau sa spun ca nu are niciun rost sa-ti decorezi unghiile la picioare, M. Nu ti le vede nimeni.

„Las-o balta cu unghiile mele de la picioare, Jono Watkins, taci!”

Vedeti, am un secret. Un secret rusinos...

Tocmai atunci autobuzul sasai si se opri în...

...Cea Mai Importanta Statie de Autobuz, Aflata în Centrul Universului

Ochii mei cautau ceva ce-i facea fericiti, panorama perfecta: *Inima ucigatoare, ce îti taia respiratia!*

Oamenii erau împrastiati prin statia de autobuz, ca si cum aveau sa lesine la soare.

Erau multe fete, dar numai una mi-a intrat în vizor, cea pe care asteptam sa o vad.

„Strainul Chipes!”

Nu era acolo în fiecare dimineata. Tineam un jurnal intitulat *însemnarile zilnice ale Strainului meu*. Nimic mai mult, în caz ca Jono Watkins l-ar fi gasit daca își baga nasul. Scriam *însemnarile zilnice* în fiecare dimineata, la înscrieri. Dodo credea ca lucrez. Era mereu multumit sa ma vada tacuta si „ocupata”, cum spunea el. (Suna cam aiurea.)

Din nefericire, nu-l puteam încadra în vreun fel pe Strainul Chipes care se gasea în Cea Mai Imp. Statie de Autobuz din Centr. Univ.

„Ce autobuz asteapta... si cand, si cat de des...? Va rog, sa urce în autobuzul nostru într-o dimineata... Dar ce as face daca ar urca?”

Era atat de chipes! Parul îi cadea în raze peste spranceana bronzata, în suvite, la par ma refer, unele brunete, altele blonde, de parca ar fi fost coada lui Basil. Desi Basil s-a nascut cu coada asa, nu este un caine vopsit. *Lookul* lui Basil este unul natural.

Ochii strainului pareau adanci si întunecati ca niste caverne, desi, sincer, e greu sa-ti dai seama din autobuz. Era atat de detasat, de parca nu l-ar fi interesat ce se întâmpla în jurul lui.

Sunt sigura ca era cu gandurile departe. Era nonsalant. „Un cuvânt bun, m-am gandit eu, asa este el.” Am spus-o încet, repetat, ca o mantra: „Nonsalant, nonsalant, nonsalant...”

În dimineata aceea probabil ca a simtit ca îl priveam. Nu si-a ferit privirea. A privit înapoi, adanc în sufletul meu. Am vrut sa ma topesc (precum ciocolata neagra într-o tigaie cu apa fierband, cand faci Prajitura cu ciocolata de la ora 11. Mult mai tarziu.)

Privitul a durat mult timp, deoarece era Momentul Tubei.

momentul Tubei

Momentul Tubei este marteia. Ne aflam în Cea Mai Imp. Statie de Autobuz de ore întregi, ceea ce era perfect pentru mine, datorita Chipesului Strain. Vedeti, autobuzul trebuia sa astepte o gramada pana ca micul Clasa-Saptea, cu tuba sa uriasa, sa se urce în autobuz. Imaginati-va pe cineva atat de mic, cu un instrument imens! Si eu cant, dar la flaut.

A urcat scarile clatinandu-se, izbind tuba de usa

masinii. Fata îi era rosie ca sosul dulce-acrisor. Stiti, tipul acela de sos pe care îl pui pe Taiteii de la miezul noptii.

Taiteii de la miezul noptii este... sunt... un fel de mancare multi-etnic pentru secolul douazeci si unu. Puteti sa va preparati acest fel de mancare singuri! Rugati-i pe parinti sa va faca rost de cele cateva ingrediente simple. Luati o oala cu apa fierband. Apa nu este multi-etnica, este probabil din raul Trent, cu ceva înalbitor care ucide toate vietatile molipsitoare ce serpuiesc în ea, dar care va otraveste si pe voi.

TAITEII DE LA MIEZUL NOPTII*

**excelenti pentru cand dormi pana tarziu.
Totusi, sunt atat de rosii, încat parintii tai
se vor plange de spalatul vaselor. Si nu lasa
taiteii*

*nesupravegheati în timp ce te duci sa-ti faci
unghiile, pentru ca vor arde fundul oalei.*

Ai nevoie de:

- **multe pachete de taitei traditionali (din
Thailanda sau din Manchester)**

- **un vas cu sos Szechuan dulce-acrisor (de la un supermarket de lux)**
- **apa**
 1. fierbe taiteii în apa
 2. scoate-i deoparte
 3. varsa deasupra sosul rosu

Mananca cu betigasele daca vrei sa te dai mare, cu degetele daca ti-e foame.

URAAA!

Gata cu introducerea despre taitei.

Toata lumea l-a privit pe Clasa-Saptea cel cu fata rosie cum s-a zbatut cu tuba lui. Asta a înrautatat lucrurile. S-a straduit din rasputeri sa nu loveasca pe cineva. Cu cat s-a straduit mai tare, cu atat a lovit mai mult.

Azi a lovit-o pe Femeia-Sef.

— Scuzati, a murmurat el.

— Nu-i nimic, a spus ea. Mi-ai atins doar servieta.

Era o servieta eleganta, stralucitoare, pentru ca ea era o femeie eleganta. Pun pariu ca pastreaza

Înăuntru o pereche de rezerva din dresurile acelea elegante și lucioase, în caz ca și le agata pe cele pe care le poarta. Asta spune în reviste ca trebuie să faci și pun pariu ca dresurile de rezerva ale Femeii-Sef sunt în acea servieta sub sandviciurile ei, care nu sunt dintre cele banale cu branza *cheddar* și murături, ci cu legume prajite, crustacee uscate la soare și langusta. Sau poate ca merge la masă în oras, cu prietenii ei fîțoși, și servește sushi feng shui și apă minerală cu puțin mango.

note de subsol cu privire la Femeia-Sef

Femeia-Sef este foarte stilată și sofisticată, spre deosebire de Jono Watkins care doar crede că este astfel. Era în fiecare dimineață în autobuzul nostru, cu pielea atât de curată și de bronzată, cu bluza atât de albă, cu fuste atât de scurte și de drepte și, în zilele racoroase, cu sacouri atât de bine calcate. Femeia-Sef sigur nu transpiră; în niciun caz, nu ca d-na Pimm, profa de chimie.

Avea buzele date cu gloss și una dintre acele tunsori după care recunosti femeile cu bani:

acelea bibilite si aranjate, si subtiate la ceafa. Avea suvite subtiri, blond-cenusii si argintii. Era atat de supla, cu un aer de afacerista, niciodata demodata, spre deosebire de femeile care nu își pierd timpul cu aranjatul, ca mama mea.

Cati ani avea Femeia-Sef? Nu era în varsta ca mama, putine femei sunt.

Femeia-Sef era prea eleganta sa fie mama cuiva, deci cu cine putea face pe sefa acasa? Pun pariu ca avea sub comanda o multime de oameni la serviciu. Lizzie si cu mine am decis ca era Dir. Exec. La Tesco sau la Liberalii Democrati, poate chiar la Next.

Dar, atunci, de ce mergea cu autobuzul? Nu parea sa fie un militant pro-transport ecologic, nu cu acele dresuri.

Zana Inelului a vizitat-o pe Femeia-Sef cu cateva luni în urma. Am observat asta înaintea lui Lizzie. Era greu sa nu observi, deoarece Femeia-Sef își flutura mana, tinandu-se de bara cand autobuzul schimba directia. Mmmmm... Foarte dragut.

Inelul de pe degetul din mijloc îi lucea în lumina soarelui. Atarna acolo ca o greutate de

zece tone, un munte imens de fascicule mari, albastre, cu baza de un alb stralucitor. Lizzie a spus ca baza era formata din diamante, de calitate Koh-I-Nor. Daca ar mai fi avut alte bijuterii, degetul i s-ar fi îndoit sub greutatea lor.

În aceasta dimineata, Femeia-Sef privi fasciculele si albul stralucitor, si ofta adanc. Unii oameni nu sunt multumiti oricat de mult ar avea, nu-i asa?

mai multi bani, mai putin spanac

Baiatul-cu-Tuba era si mai rosu decat sosul Szechuan. Era atat de agitat, nu mai stia unde sa se duca, dar Star batu cu palma locul de langa ea, zambind. Un zambet de usurare straluci si pe fata lui mica si rosie, si se aseza: „pleosc”!

„Parca asta e Star cea pe care o stiu eu”, mi-am spus. Ea e draguta cu copiii mai mici. Tatal ei a adus o noua „doamna” anul trecut, Partner, cum o numeste el, asa ca Star s-a ales cu un frate si o sora vitregi. Eu abia daca i-am vazut. Odata, Lizzie si cu mine am trecut pe la Star si ei ne priveau ascunsi dupa usa.

As dori ca si surorile mele sa stea dupa usa. Ce noroc pe Star, ca nu are surori mai mici si enervante. Eu am doua. Este groaznic sa ai rude copii mici; cele doua surori ale mele nu sunt vitrege, dar tot ma fac sa-mi doresc varsare de sange macar o data pe zi. Azi-dimineata era un rand de dinti pe pervazul geamului de la baie. Ca si cum cineva ar fi sapat dupa ramasite de dinozaur. Partile de la radacina mai erau înca rosii de sange. Surorii mele Sophie i-au cazut multi dinti în ultimele doua saptamani, de cand Zana Maseluta a început sa lase cate o lira la fiecare vizita. Cred ca Sophie le economiseste pentru un nou joc din colectia ei cu Wrench, Crossbow Creepies, Truck Madness, Doom Devils si I'll be back, you, suckers!

Atat de nedrept! Eu primeam douazeci de penny amarati, mai putin decat oricine din clasa mea! Zana Maseluta a mea nu auzise de inflatie. Deoarece sunt cea mai mare dintre surori, parintii îmi spun: „Emma, fata noastra cea mai mare, noi am încercat pe tine. Ne putem relaxa putin cu celelalte, acum ca stim ca tu ai iesit bine”. Si îsi zambesc unul altuia, satisfacuti.

Ce vor sa spuna e: „Te-am tinut sub observatie cum ar tine doua pisici imense un soricel (sau doua vulpi, un iepuras pufos). Ai iesit bine, fara crime în masa, probleme de alimentatie (în afara de dependenta de ciocolata), fara heroina sau sarcini multiple la doisprezece ani, asa ca putem s-o lasam mai moale cu surorile tale”.

Dar raul a fost facut. Numele meu este Emma Peek si sunt dependenta de ciocolata.

Am suferit, *vai, cat am suferit*, în copilarie. Ore stricte de somn, dulciuri o data pe an si fara mestecat guma în public, lectii de muzica în fiecare saptamana în loc de orice altceva voiam sa fac, pizza de casa, maronie si crocanta, cu bucati de legume deasupra, „legume ce au trait candva pe pamant adevarat si nu le e rusine!”

Am fost hranita cu prajituri fara prea mult zahar, salata din fructe proaspete (drept ospat! Ha, ha, ha!) cand prietenii veneau în vizita, salata de fructe cu *fructe proaspete!* Stanjeneala era mult prea mare.

Am fost nevoita sa înghit nesuferitul spanac.

Daca s-ar fi obosit sa ma întrebe, as fi spus: „Zece lire de dinte, va rog. Mai multi bani, mai

putin spanac”.

marele cascat

Înlocuitorul lui Steve bajbai ceva si autobuzul o lua din loc.

Acum, ca îl vazusem pe Strainul Chipes, restul zilei se întindea ca un mare cascat.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este un examen, mormai Lizzie, rotindu-si ochii mari.

Sa va spun despre Lizzie. Este o printesa a dramei. Poate canta si dansa, si interpreta, facandu-i pe parinti si pe profesori sa planga în timpul pieselor de la scoala.

Daca o pui sa o interpreteze pe Ofelia cu probleme, pe Bette Davis tusind, pe Little Nell patetica si murind, pe Lady Macbeth lamentandu-se si razuindu-si sangele de pe maini, pe data o face.

Nu interpreteaza un rol. E coplesita. Ochii i se pot umple de durere si de tristete. Pot straluci. Pot topi betonul si îi pot înnebuni pe baieti.

Lizzie ofta din toata inima, si cauta în geanta cartea de stiinte. Parea ca cineva curatase baia cu

ea. Rasfoia paginile prea repede sa poata citi ceva, ca si cum ar fi rasfoit un pachet de carti de joc. Mi s-a parut un pic cam tarziu ca sa repete, dar n-am vrut sa-i spun asta. Clasa-Saptea îsi pusese tuba lui mare pe culoar, asa ca toata lumea trebuia sa sara peste. Îsi întinsese picioarele si si le sprijinea de instrument. Statea rozand creionul, cu o carte deschisa pe genunchi. M-am uitat peste scaun si am vazut o mazgaleala cu creionul. Poate ca îsi punea la punct tema. Cantase prea mult la tuba cu o seara înainte, probabil, pentru ca, din experienta mea, îti faci temele imediat în Clasa-Saptea. Esti inocent, esti nerabdator, pur si neatins. Cand ajungi la liceu, asa ca mine, este altceva. Este greu, atat de greu sa ai saispzezece ani, asta-i adevarul.

— M! Aproape ca am uitat! striga Lizzie. Am si eu internet acum. Îti voi trimite un e-mail diseara. Poti sa-mi trimiti si tu e-mail, M!

— E-mail? Sau, „*E! Male!*”¹”

Dialectul meu de Yorkshire a zapacit-o pe Lizzie, care ma privea fara sa priceapa. Lizzie se

¹ Joc de cuvinte în limba engleză: „e-mail” și „E! Male!” (Ei! Bărbat!) se pronunță la fel. (n.tr.)

prinde greu la glumele mele.

— Stai așa, să notez, am spus eu, luându-i cartea de științe. Vezi? Te-ai prins?

— Îhî. Foarte nostim, M.

— Acum da-mi adresa ta.

— Îm, nu sunt sigură, cred că Lizzieluscious@bigfoot-polka puncte și alte puncte sau așa ceva. Cred. A ta?

— Pot să ți-o dau pe-a mea când îți scriu, Lizzie.

— Dar poate îți scriu eu prima. Hai, M.

— Bine. A mea este M@madhouse.co.uk.

Lizzie și-a notat-o în cartea de științe.

Clasa-Saptea mazgalea acum furios. Apoi și-a bagat stiloul în gura și a bolborosit, astfel încât buzele i-au devenit albastre. Putea fi mai rău. Se putea asfixia. Știți, computerele sunt mai sigure decât stilourile. Internetul nu are penite cu care să va înecați.

Serviciu retras

Stati sa va explic: sunt dependenta de internet. Ca si atunci cand ma bat la cap sa las telefonul, desi economisesc o groaza de bani folosind mobilul meu, parintii ma bat la cap sa renunt si la internet. Bineînțele ca îl folosesc de obicei ca sa îmi fac temele. Ai mei ameninta sa opreasca conectarea. Ei spun ca serviciul poate fi retras.

Lizzie doreste si ea sa devina dependenta de internet, dar are nevoie de practica. Nu are rabdare sa învete sa-l foloseasca. Nu cred ca se simte chiar în largul ei cand navigheaza.

În ceea ce o priveste pe Star, ea uraste tehnologia. Are nevoie de foi de hartie ca sa se poata exprima, nu de tastatura.

Lizzie spuse:

— Sper sa fie loc pe internet pentru toata vorbaria ta, M.

Vedeti, lumea crede ca eu vorbesc mult.

Voi tacea un moment si se va îngrijora.

M-am holbat la ceafa neteda a lui Star.

Suvite aurii straluceau peste cele brunete.

cum sunt eu cu adevarat (pe bune?)

Parul meu nu a stralucit niciodata cu tente aurii sau brunete. Are culoarea unui iepuras. Am vazut iepuri de tara la picnicuri. Ma refer la picnicurile familiei mele, nu la ale iepurilor. Parul meu are exact culoarea blanitei lor. Nedeslusita.

Este un sat în Scotia care se cheama Nedeslusitul. Am vazut indicatoare cu numele lui, cand am fost în vacanta. Pun pariu ca era mai distractiv decat masina noastra, cu surorile mele tipand si ciondanindu-se, si tata mormaind:

— Cum se poate sa vreti *din nou!* Patru persoane de sex feminin si una dintre ele mereu vrea la toaleta.

Si mama vaicarindu-se din cauza cafelei si a trei sarcini.

Parul meu are o culoare nedeslusita. Am încercat sa-l fac mai interesant cu un tub de vopsea de culoarea ciresei, dar a devenit portocaliu, ca Vaduva Twanky de la pantomima pe care a trebuit s-o fac de Craciun, pentru ca am

surori mai mici.

A fost amuzant, de altfel.

Apoi am încercat Auriu-de-Toamna, dar mi-a făcut parul Purpuriu-de-Toamna, culoarea murelor când ti se strivesc în mână dacă le culegi pentru că mama să-ți facă tarta de mure și mere, pe care rar o face, pentru că se plange mereu de greutatea ei, așa că tu primești în plus, în timp ce ea se uita la fiecare înghițitură pe care o iei, cum face și Basil.

După Auriul-de-Toamna, mi-am lăsat parul în pace. A revenit la iepurele nedeslăsit, dar macar nu mai arată ca un spălator de tigai. Chiar și fără vopsit, parul meu devine salbatic și lănos, dacă nu-mi petrec ore aranjându-l cu spumă/gel/soluție de descrețit/ser lipicios sau balsam de îndreptat, orice ofera magazinele în sâmbăta respectivă.

Sunt de înălțime medie, nici slabă, nici grasă.

Nu știu cum arată cu adevărat. Nu te poți privi așa cum privești un străin, nu-i așa? Iar în fotografii mereu am arătat caraghios, având un aer artificial. Cu greu mă recunosc.

— Eu sunt aceea? Întreb. Eu?

Sunt destul de palidă, dar nu precum chinezii.

Cam ca pastele nefierte. Parintii mei sunt amandoi destul de grasi si foarte albi. Factorul genetic nefericit? Mai mare decat media.

Lizzie are o mama destul de alba si un tata „colorat”. Este grec. De ce a venit în tara asta deprimanta? Lizzie îi spune George Patriarhul, dar mama ei este cea care conduce totul. Se tipa mult în casa la Lizzie.

Lizzie are pielea închisa la culoare si un par gros, negru, uimitor. Uneori se da cu putina henna si are tente de mahon si carmin.

Mama lui Star a fost plecata în Franta anul acesta, ca sa predea, asa ca ea l-a avut numai pe tatal ei în preajma. Star spune ca noua lui partenera este ca el de data aceasta, alba biologic si din tinutul de mijloc. Star este ceea ce Jojo si Carly de la scoala numesc „o fata palida”. (Jojo si Carly sunt, cu siguranta, negre.) Cand Star are de completat formulare stupide, cred ca trebuie sa bifeze rubrica „metis”, ceea ce e oarecum o prostie pentru ca toate rasele sunt amestecate, în special britanicii. Pierdem ani dupa ani la scoala învatand despre vikingi si romani, si normanzi, si celti, si alti cotropitori, si apoi cheliosii îmbracati

în tricouri Union Jack tipa cu privire la puritatea rasiala. Îi vezi în oras sambata dupa-amiaza.

Bunicul mamei lui Star a fost indian din Trinidad. Jono Watkins a spus ca trebuie sa fi fost un Trini-bunic. („Ha, ha, ha, Jono Watkins.”) Oricum, Star a explicat odata ca Trini-bunicul s-a casatorit cu o mama malaeziana, dar de fapt ei erau din Erdington, adica Birmingham, si apoi fiica lor, mama lui Star, s-a casatorit cu tatal lui Star, care era din Nottingham.

Asa ca toate astea demonstreaza ca Star nu e la fel de stearsa ca mine. Ea spune ca vrea sa mearga în Trinidad si în Malaezia, dar nici Trini-bunicul, nici Mala-bunica nu vor sa mearga sa-si gaseasca radacinile asa cum ar trebui. Star merge sa-i viziteze cand mama ei vine acasa pentru cateva zile.

Eu am radacini neinteresante. Poate ca ma voi reîncarna în iepuras? Nasul meu are un varf pufos. Cineva a spus odata ca se misca atunci cand vorbesc. Cred ca viata unui iepuras e grea, avand atatia pui în timp ce astepti sa fii împuscat de un fermier batran si morocanos.

Zana Sanilor

Este Zana-cea-Rea de la bal, dupa parerea mea.

Zana Sanilor m-a vizitat devreme, cu doi bulgari mari, imensi. Încă nu ma simt în largul meu cu ei. Lizzie este foarte fericita cu ai ei. Stau în sus si în fata, îti sar în ochi si barbatii îi observa. Lizzie nu se supara, de fapt îi pune mereu în evidenta.

Pe mine ma deranjeaza sa îmi fie observati bulgarii. As vrea îi leg în vreun fel, cum faceau chinezii, numai ca bulgarii, nu picioarele, cum faceau ei, astfel încat acestia sa nu se legene si sa nu atraga atentia asupra lor. Star este un record în departamentul sinilor.

Zana Picioarelor

Una buna, Zana Picioarelor.

Sa stiti, ma închin la altarul ei, dedic ore întregi picioarelor mele. Si am planuri pentru ele; am vazut o doamna la TV facand niste unghii minunate, cu caluti de mare, porci si telefoane

mobile, ba chiar si cu Ferarri. Trebuie sa-mi iau si eu trusa pentru picioare. Mi-am pilit unghiile de la picioare cu varf, dar nu ma simteam bine cand ma încaltam. S-ar putea sa mai fac asta în vacanta de vara si sa caut niste tatuaje cu henna si inele pentru degete. (Nu cercei. Ma intereseaza sa arat bine, nu sa ma doara.)

Cand voi fi bogata, voi angaja un tehnician pentru unghii, un stilist pentru par si un antrenor personal aratos.

În acea dimineata groaznica de examene, nu-mi puteati vedea picioarele. Erau închise în pantofii de scoala. Dar se dau cu adevarat în spectacol (v-ati prins?) în weekenduri, cand degetele de la picioare sunt aratate lumii. Chiar mai rau decat unghiile nelacuite, sunt cele neîngrijite. Sa presupunem ca am un accident si ajung la spital! Ar fi aproape la fel de rau ca si cum as purta chiloti vechi.

Cand port sandale sau sunt desculta, lumea ma lauda pentru picioarele mele. Îmi plac picioarele mele. Sunt mai frumoase decat mine. Restul este adunat la un loc, într-o masa imensa.

Picioarele mele sunt speciale.

Sunt cel mai bun lucru al meu.

Nu a fost mereu asa. Jono Watkins va poate spune asta.

Dar este un secret rusinos, *rusinos*. L-as ucide daca l-ar dezvalui vreodata.

mai multe detalii

Ce altceva mai vreti sa stiti? Vorbesc cam mult... Cred ca uneori sunt putin cam zgomotoasa. Dodo-Dodoloata spune ca vorbesc MULT PREA TARE.

Spune:

— Emma Peek! Emma Peek! Emma Peek!

Asta e „gluma” lui pentru ca spune ca fac zgomot cat pentru trei.

Zgomot? *Moi?* Ei bine, poate ca asa e, dar sunt zgomotoasa pentru ca viata este palpitanta, doar daca nu esti Dodo-Dodoloata, bineînțeles.

Traieste clipa, Dodo, de ce n-o faci?

cum e de fapt Dodo-Dodoloata

De fapt nu-l cheama Dodo-Dodoloata. Este

domnul Donaldson, asa ca i-am spus mai întâi Donald si apoi Dodo, pentru ca are un nas mare ca un cioc si un mers leganat. De aceea Adam, care face parte din Clanul Wot (acolitii insuportabilului Jono Watkins) a vrut sa-l porecleasca Dodoloata pur si simplu, dar eu m-am opus, deoarece numele asta ma ducea cu gandul la sani, desi nu i-am spus asta lui Adam, bineînțeles, asa ca am facut un compromis si i-am spus Dodo-Dodoloata. Este totul clar.

El ofteaza mereu. Domnul Donaldson, dirigintele clasei, prof de mate, poarta niste veste groaznice si are niste urechi uriase, care îi atarna.

Lizzie si cu mine am hotarat cu mult timp în urma ca factorul lui de tristete a depasit limita. Ne-am întrebat daca sa-i sugeram Blutak pentru problema urechilor. Ceva cu care sa si le stranga sau o proteza de urechi, poate.

Mama spune ca Dodo e destul de dragut, dar ce stie ea?

Poarta pantaloni doi-în-unu. Stiti, din aceia care au fermoar. Poti sa le scoti partea de jos si sa stai prin casa în pantaloni scurti.

Dodo fredoneaza. Fredoneaza melodii. Se pare

ca reuseste sa se pastreze curat, asa ca asta e un plus. La fel si Zebra Mints. Cumpara o groaza de lame de guma mentolata pentru noi. Le spune Zebra Mints, dar nu stiu ce denumire au la magazin. Le împarte în pauze aproape în fiecare dimineata si, în special, în perioada examenelor. Sunt moi si mentolate. De-ati auzi cum fosneste hartia!

Lui Dodo-Dodoloata îi place muzica. Asa îi spune el, muzica. Aproape toata e groaznica. Noi aducem muzica în ultima zi a semestrului. El întotdeauna e primul cu o gramada de melodii vechi de Beethoven sau de Eels si pune stapanire pe CD player cu lucrurile lui înspaimantatoare de Dodo.

Craciunul trecut a pus Bach, Johan Sebastian si apoi un tip pe nume Santana. La început, credeam ca Dodo vorbea despre Mos Craciun. Nu. Tipul asta, Santana, arata ca un vagabond cu palarie si canta la chitara o salsa pentru varsta a treia, pe care varstnicii o danseaza imaginandu-si ca sunt bestiali.

I-am spus lui Dodo:

— De ce nu puteti pune muzica adevarata ca o

persoana adevarata, domnule? În curand o sa ne puneti Jimi Hendrix si asta ar fi cu adevarat sadic!

Dodo s-a holbat la mine cu neîncredere. A coborat vocea si a spus:

— Hendrix a facut o muzica celesta, Emma.

Nu glumea. Stiu ca nu glumea. I-am atins o coarda sensibila, na.

Apoi a spus:

— S-a întepenit iar butonul de volum? Poti oricand sa te angajezi ca sirena de vapor, Emma!

Cum a putut rosti cuvântul acela cu „a”?

Vedeti, nu stiu ce voi face cand voi termina scoala

N-am nicio idee despre angajare. Toata lumea ma tot întreaba:

— Si ce ai de gand sa faci, Emma?

Nu stiu! PANICA! ATAC DE PANICA!

Dodo s-ar putea sa aiba dreptate cu butonul meu de volum. Nu sunt tacuta precum Star. Ea le tine pe toate înauntru. De fapt, cred ca ea e putin cam ciudata. Vreau sa spuna ca nu e precum ceilalti pe care îi cunosc.

E tacuta, secretoasa, dar se vede ca toate se petrec în capul ei. Si ceea ce se petrece în capul ei

e total diferit de ceea ce se petrece în capul altora. Ma duce cu gandul la o perla dintr-o scoica. Chiar! E aproape suficient de poetic pentru Star. Nu încearca sa fie de gasca sau sa tina pasul si îmi place asta, nu-mi plac cei care încearca sa fie la fel. Autobuzul s-a oprit în fata scolii. Nu trebuie sa sunam. Atat Steve, cat si înlocuitorul lui, opresc oricum. Pacat! Dar macar puteam scrie *însemnarile zilnice*, în timp ce Dodo încerca sa organizeze pe toata lumea.

Cred ca acum ar trebui sa tragem perdeaua peste toate aceste zile E de la scoala, pentru ca sunt cu adevarat groaznice. Dar în curand voi putea taia un examen de pe orarul meu. Mi-a luat mult timp sa îl desenez, cu auriu, cu roz si cu purpuriu. Am facut un orar adevarat, cu ceasuri în fiecare colt si o carare punctata cu materii, cam ca o ruta de autobuz, dar nu în ordine, pentru ca m-am gandit ca pot crea o surpriza încercuind examenele de care am scapat deja si vazand ce mi-a ramas. Ei bine, nu este. Voi sti data viitoare. Am trecut în orar matematica, spaniola, arte, limba engleza, literatura engleza, muzica, istorie, stiinte, tehnologia informatiei si a comunicarii, si

putin din textile.

Of!

On-line, via La Bob

Dupa ce am ajuns acasa în acea seara, a trebuit sa ies din nou!

Unde?

La Bob.

Sunt doua magazine langa noi, unul deasupra celuilalt, si amandoua suit ale lui Bob. Ambele magazine rasuna de muzica country, ceea ce e groaznic.

Bottom Bob e la parter. Vinde legume si mancare congelata, fasole prajita si bauturi acidulate, vinuri, Bacardi si dulciuri.

Top Bob e la etaj. Scarile pornesc de langa biscuiti. Un deget mare verde de pe perete arata înspre

Vederi Cadouri si

Multe produse deosebite, de calitate

La capatul scarii înguste, Bob vinde o gramada de prostii, maiouri si sosete cu ursuleti pe ele, boxeri uriasi cu kilometri de elastic, tanga si carti

de joc, jucarii si gladiole din plastic, chinezoaice cu toiege de cioban, ceasuri-desteptatoare cu fete roz zambitoare. Orice nu se poate manca, decat daca esti Basil, care poate roade orice.

În acea seara, mama m-a trimis la Bob dupa castraveti. De ce nu poate face cumparaturile cum trebuie?

Ca sa ma alint, mi-am cumparat si dulciuri, farfurii zburatoare si sireturi pentru ghetete. E copilul din mine, stiu, care a fost privat de dulciuri în toti acei ani.

Am reusit într-un final sa îl gonesc pe tata de la calculator, cam pe la ora opt. A plecat, mormaind ceva despre conturi si facturi, dar stiu ca petrecuse o ora cu Lara Croft.

„Pleaca, tata.”

Aveam un mesaj nou! M-am gandit ca Lizzie mi-o luase înainte.

Am dat click pe „citeste mesajul nou”.

Ghiciti ce era! Nu puteti! Era...

Nu ne-am cunoscut. Încă. Sper ca vom face cunostinta în curand. Te vad în fiecare dimineata în autobuz. Ai examene în

curand? Citesti multe carti. Tine-o tot asa.
Craig

CUM?

A trebuit sa recitesc de cinci sute de ori. Inima mi-a luat-o în sus si în jos ca un ascensor.

Era EL! Trebuia sa fie, nu-i asa? Am raspuns? Trebuia? Nu trebuia?

Trebuia sa raspund pe loc sau sa amin, ca sa par rece si pretentioasa, genul acela de fata care iese mereu în oras. Am raspuns imediat.

Draga Craig,

Si eu te vad. Da, am examene, dar nu sunt
tocilara. Poate ne întâlnim în weekend. M.

(Asa

îmi spun prietenii. Celalalt nume al meu e
Emma.)

Ce trebuia sa fac în continuare? Trebuia sa cant la flaut. Întotdeauna fac asta cand lucrurile merg bine si nu ma pot linisti. Ma machiez puternic si îmi ravasesc parul si mai rau decat este. Ma privesc în oglinda si îmi închipui ca sunt o sirena

cu parul în vant. Ma imaginez într-o formatie de fete. Lui Basil îi place sa ma asculte cantand, întorcandu-si capul dintr-o parte în alta.

N-am putut dormi. Nici n-am încercat. Nu voiam, pentru ca, daca dormeam, nu ma puteam rasfata cu gandul la e-mail si la Strainul Chipes, al carui nume e Craig. Ce nume frumos! Întotdeauna mi-a placut numele Craig.

M-am gandit ca mi-ar fi placut sa-l pun pe blondul Craig pe un suport pentru prajituri si sa îl întorc încet, sa-i privesc parul si ochii caprui-închis, si spatele drept, si fundul minunat (desi nu poti vedea asa mult cand sta în statie, uitandu-se dupa autobuze). De fiecare data cand m-am gandit la chipesul acela blond, nonsalant, si la e-mailul lui mi se parea ca pot sari pana la luna de pe cer, chiuind.

Cand ma gandeam la Craig (în fiecare secunda a fiecarui minut), ma gandeam la caramel. Probabil era datorita culorii ochilor lui, amestecata cu frumusetea lui dulce...

Probabil ca am adormit, pentru ca m-a trezit mama boscorodind:

— Ai sa întârzii, Emma! Vei pierde autobuzul!

Si va trebui sa te duc eu la scoala! Si atunci voi întârzia la ore!

Toti vorbesc despre lucruri neimportante! Mama preda olaritul unor adulti care ar trebui sa învete mai mult de atat. Sunt adulti obisnuiti si unii mai în varsta care n-au fost la scoala cu secole în urma sau carora li se pare greu. Mama spune ca unii o folosesc drept terapie. Ea, sa se ocupe de terapie? Ha! Are ore de trei ori pe saptamana, începând de la noua si jumatate, si tine mereu sa se laude cu asta.

Nu trebuia sa se îngrijoreze. Ultimul lucru pe care mi-l doream era sa pierd autobuzul.

Vreau sa spun ca nu ma deranja sa întârzii la scoala, dar voiam sa stau în autobuz si sa-l vad pe Craig.

daca Jono Watkins ar fi o masina...

— Iar înlocuitorul lui Steve! se planse Lizzie, în timp ce își aseza fundul pe scaun. Si nici nu stie ce s-a întâmplat cu Adevaratul Steve. Sunt disperata. Dar, hai, M, mai bine vorbim despre e-mail.

Cum? Cum de stia deja?

— Ce e cu e-mailul, Lizzie? am spus eu. Am lasat suspansul cat mai lung posibil.

— Ei bine, n-ai primit niciun mesaj de la mine, nu-i asa?

— A, nu, cred ca nu, Lizzie.

Se întoarse înspre mine si se încrunta.

— Ma bucur ca ai observat, M, spuse ea nervoasa. Credeam ca o sa fii suparata ca nu o sa primesti unul. Sunt probleme cu serverul sau asa ceva. Trebuie sa le rezolvam. Am...

N-am putut astepta sa continue cu problemele ei despre server, am vrut sa-i spun ce era cu adevarat important, cum ar fi ca am primit un e-mail de la Altcineva!

— Hai, Lizzie, întreaba-ma cine...

— Cine? întreba Lizzie.

N-am raspuns imediat pentru ca eram atenta, dar EL nu era în statie azi. M-a cuprins dezamagirea totala.

— Cum voi supravietui pana maine? am protestat eu. Nici macar nu stiu daca îl voi vedea atunci. Nu e aici în fiecare dimineata. E imprevizibil.

— Vai mie! Nu este Nonsalantul! Tra-ge-di-e! marai o voce de pe scaunul din spatele meu.

Jono Watkins se pare ca ma auzise vorbind ieri. Cat de greu îi era sa auda cu urechile alea imense, clapauge si bagarete? ÎL URASC. Nu va dau note de subsol despre el, pentru ca se poate crede important. Sa va spun doar ca în clasa a saptea o scriitoare a venit sa ne vorbeasca. Era cam nebuna si avea niste cercei imensi. Ne-a învatat un fel de joc scris, numit DACA... Si va spun ca, DACA Jono Watkins ar fi mamifer, ar fi un urangutan imens, care maraie. DACA ar fi o floare, ar fi una carnivora, urat mirositoare si ofilita. O bijuterie? Imitatie. Instrument muzical? Trambita. Pasare? O gasca de mare cu picioare albastre.

L-am întrebat odata ce fel de masina crede ca este.

— Un Ferrari rosu, bineînteles, iubito! striga el.

— Nu, Jono. O rabla. Una bej, am spus.

Apoi Star striga:

— Uite-o pe Pram Gran!

Pram Gran

O vedeam pe Pram Gran de vreo doua ori pe saptamana.

Azi purta o plasa de par roz. Era mereu atat de grabita, mergand aplecata, împingand carutul. Nu era un carucior, era un carut din acelea mari, demodate, saltarete.

Si în carut? Credeti ca era nepotul? Un bebelus dragalas, cu boneta crosetata?

Asa am crezut noi prima data cand am vazut-o, dar într-o sambata am trecut pe langa ea pe strada si ne-am uitat bine.

Era un caine.

Era învelit în paturi cu capul pe o perna înflorata.

— Probabil ca iubeste cainii foarte mult, spuse Star. Este prea batrana ca sa se agite asa.

Lizzie spuse:

— Da, dar macar are parul îngrijit. Hai, M, nu-mi mai pune rabdarea la încercare. De la cine este e-mailul? Aminteste-ti cine esti si nu mai fi asa misterioasa!

Am încercat sa fiu misterioasa pentru a suta secunda, dar nu pot tine lucrurile pentru mine, asa ca am spus:

— Strainul Chipes din statie mi-a trimis un e-mail aseara si m-a întrebat daca am examene si mi-a scris ca ar vrea sa ne întâlnim si ca îl cheama Craig.

— Probabil ca e nebun, trist, surd si orb, mormai Jono.

Am strigat:

— Nu te aud, Jono Watkins! Iesi din viata mea si du-te înapoi în cutia ta!

— Unde te vei întâlni cu el? întreba Lizzie.

Asta m-a încuiat. Vedeam deja probleme cu ai mei daca nu era vreun tociar de la scoala pe care-l cunosteau parintii altcuiva, n-a fost supravegheat de întreg clubul de parinti în fiecare secunda din viata lui la gradinita, la scoala, bla, bla, bla, nu citea *The Gardian* si nu stia sa numere pana la o mie zece la trei luni. Cand se baga parintii devine o problema serioasa. Mama probabil ar sugera sa le iau si pe surorile mele dragi cu mine la întâlnire. Întotdeauna face asta. S-ar putea sa fiu nevoita sa le implic si pe prietenele mele...

— Sper ca asta nu e tot ce are, spuse Star, gandindu-se înca la Pram Gran. Credeti ca este un suflet singuratic în doliu?

— Nu. Cred ca este doar dusa, spuse Lizzie.

Nu cred ca Lizzie a fost vreodata menita unei cariere ce implica persoanele în varsta sau cu dizabilitati...

Deodata Star se întoarce catre mine si zambi.

— M! Trebuia sa-ti spun. Ma bucur pentru tine. Mi-am dat seama dupa fata ta în momentul în care te-ai urcat în autobuz ca s-a întâmplat un lucru bun. Esti toata roz si ochii îti stralucesc.

— Mersi!

M-am gandit ca Star se simtea mai bine azi. Îti dai seama, sa observe cum eram îmbracata!

Star nu e numele ei adevarat. Unul din motivele pentru care i se spune asa este pentru ca ia numai note mari la examene. Poate de asta e asa în dimineata asta? Poate ca se gandeste la alte examene la care sa straluceasca?

Nu. Ea nu e asa. Niciodata nu se lauda cu notele ei. Le ia ca atare. Cred ca îi place într-adevar sa munceasca. Examenenele sunt o bucurie în plus pentru ea.

proiectul Basil

Cand am ajuns acasa, m-am închis în camera mea. Voiam doar sa ma gandesc la Craig.

Nicio sansa.

— Emma! EMMA? Ce faci?

— Repet. Am examene, ai uitat? Si nu vreau sa ma duc la Bob, nici sus, nici jos, mai ales daca e pentru spanac!

— A! Ma întrebam daca poti sa o ajuti pe Sarah cu o tema. Are de prezentat un proiect maine în clasa. Si Sophie nu o lasa în pace.

Da, *mare* surpriza. Surorile mele mai mici se bat, cu adevarat vreau sa spun, cu unghiile si dintii uneori (daca Sophie înca nu i-a scos pe toti pentru Zana Maseluta). Se bat oriunde ar fi. În masina, la baie si mai ales la supermarket.

— Hai, mama! Nu poti s-o faci tu?

— Trebuie sa gatesc, Emma!

Sophie putea s-o faca. Putea sa-si ajute sora. Niciodata nu o facea. Întotdeauna ocupa spatiu pretios la calculator, jucand unul din jocurile acelea oribile (un maniac la volanul unei masini de viteza sau un erou pierdut într-un labirint cu monstri bantuind în dulapuri).

Ei, bine... Sarah statea cu hartia în fata la masa

din bucatarie, cu creionul ascutit foarte bine. Era pusa pe treaba.

Cred ca era mai bine sa ma pun bine cu parintii daca voiam sa ies vreodata singura cu Craig.

— Emma! Acesta este proiectul Basil! anunta Sarah. Mai întâi, ce tip este Basil?

— Este prostut, am spus.

— Nu! Este... nu este un fluture, nu-i asa? Sau un joc?

— Nu, Sarah, nu e de niciun tip.

— Dar doamna Collins vrea sa stie.

Am oftat. Am privit în jos.

Basil s-a uitat în sus la mine. A pufnit si apoi, hop! Direct pe genunchiul meu. Picioarele îi sunt scurte, dar saltarete. Poate sari, credeti-ma.

— Ce fel, Emma? scartai Sarah.

M-am uitat la nasul lung al lui Basil si la urechile sale enorme. A cascat cu un scartait. Limba lui roz s-a întins spre mine precum cea a unui cameleon, iar bataia cozii lui a dat jos de pe masa foaia lui Sarah.

Basil nu parea adevarat. Putea fi unul dintre acei ciudati pe care-i dadea la TV cu ani în urma. Este dulce. Dulce, dar urat mirositor. Unul dintre

motivele pentru care miroase este pasiunea lui pentru usturoi. Parintii mei cumpara mult usturoi ca sa gateasca mancarurile lor ciudate. Basil adulmeca usturoiul cu nasul lui lung. Îi place sa-l poarte. Este exact marimea lui Basil. Este trofeul lui, premiul lui. Pleaca cu întreaga capatana si o ascunde în patul lui, apoi o rontaie cand mama uita sa îi cumpere un os sau ceva de mestecat.

— Basil nu este un tip anume, Sarah, i-am explicat. Nu e de niciun fel. Nu stim nimic despre mama si tatal lui pentru ca e luat de la adapostul de caini. Veterinarul a spus ca are ceva de doberman si mult din cainii de vanatoare germani, ceva de setter si de rottweiler. Dar a ramas mic. E o adevarata corcitura.

Sarah si-a ridicat creionul.

— Cum spui Basil pe litere? întreba ea.

I-am scris cuvantul în caiet. Stiu ce trebuie sa fac. De multe ori sunt prinsa pentru teme. Ar trebui sa fie sarcina parintilor. Ei își neglijeaza sarcinile, spun ca au de gatit, de lucrat si de spalut, si alte scuze proaste.

Sarah si-a întins varful limbii catre nas si a început sa scrie.

Varful creionului s-a rupt si a trebuit sa-l ascutim din nou.

A scris: „Rasa lui Basil este Un-Adevarat-Amestec”.

— Bine ca am stiut sa-l scriu, spuse ea. De ce îl cheama Basil?

— De ce nu? am spus eu. Apoi m-am gandit ca e mai bine sa-i explic. Cand l-am luat, am vrut sa-l botez Vagabondul pentru ca era de pe strada. Mama a spus ca nu e un nume prea dragut si ca nu e corect, si ca arata exact ca Basil Brush, o vulpe de la TV, de pe vremea lor. OK, Sarah?

— OK, Emma.

Se încrunta. N-a scris nimic despre de ce pe Basil îl cheama Basil.

Am petrecut mult timp cu tema despre Basil – mancarea lui preferata, plimbarile preferate, marimea piciorului – si dati-mi voie sa va spun aici ca Basil este singurul caine pe care-l stiu caruia îi miros picioarele. De parca ar purta doua perechi de tenisi vechi.

Ups, suntem pe teren minat...

Sarah a început sa îl deseneze.

Mona Basil

Basil este foarte usor de desenat si de pictat. Deseori îl desenez cu creionul sau cu carbunele si l-am facut si în acuarele si pastel, dar nu vrea sa stea nemiscat. Basil? Natura moarta? Nu prea cred.

La început îl desenam din memorie, apoi din fotografii. Am de gand sa-l pictez în ulei într-o zi si sa îi fac o rama mare, stralucitoare, aurie.

Iubesc arta. Sunt tacuta atunci. Uit de tot ce e în jur cu exceptia picturii pe care o realizez. Basil e perfect pentru desenul meu observational si e un bun ascultator cand exersezi la flaut. E placut sa-l desenezi pe Basil pentru ca nu palavrageste si nu stramba din nas cand își vede portretul. Este fericit. Mona Basil. Da din coada orice ai face. L-am facut albastru, cu un singur ochi mare. Picasso Basil.

Doua secunde mai tarziu, Sarah a sarit în sus si mi-a bagat hartia sub nas.

Basil arata ca o perie de toaleta, cu un ranjet enorm.

— Ham... ce sunt astea, Sarah? am întrebat, aratand catre ceea ce arata ca doi cartofi mari atarnand de sub Basil.

— Acelea sunt bilutele lui!

Bineînțeles. Ce prostuta sunt!

Dar din discutiile parintilor pe care le auzisem, cred ca Basil nu avea sa mai aiba acele doua bilute atasate de el mult timp. Mama spusese ca trebuie „aranjate” de veterinar. A spus ca toti cainii din casa trebuie castrati. A spus ca, daca bilutele raman intacte, ar fi fost prea multi pui de-ai lui Basil pe strazi. Îi si puteam vedea, cu rucsaci în spate, ducand cu ei întreaga avere... Ei, tata a vorbit despre mutilare, conspiratii feminine si dreptul cainelui de a alege. L-am sustinut pe tata de data asta.

M-am întrebat atunci cum arata cainele lui Pram Gran în afara carutului. Cum îl cheama oare?

Îl iubesc pe Basil.

Ora sase. M-am ridicat de pe scaun si m-am tarat la calculator.

Mesaje noi?

Niciunul. Ma mancau degetele sa ating tastatura si sa scriu: „Frumosule Craig. Spune-mi data si

locul, TE ROOOOOOOOOOOOG!”

Dar toata înțelepciunea, după cum spun prietenele, revistele, emisiunile de radio și televiziune și chiar și mamele, ca ultima sursă, este: „Fii rece ca gheata. Mai rece decât vrei să fii”.

M-am controlat. M-am ridicat chiar și m-am îndepărtat de calculator.

Asa ca nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să învat.

muy buen

— *¡Buenos dias!*

— *¡Hola, M!*

— ’Neata, Lizzie, ’neata, Gura-Mare, striga Ignoratul, care nu stia spaniola pentru ca viitoarea lui cariera de renume ca antreprenor global sau star international îi cerea să stie germana.

Perfect, pentru ca asta însemna ca nu era la ora de spaniola cu mine.

Nu i-am raspuns.

Oricum, ce vrea să spună prin „Gura-Mare”? Gura lui e mult mai mare și mai zgomotoasă decât

a mea. E ca Ml într-o luni dimineata.

— *¿ Como la va, M?*

— *No hablo mucho español, Lizzie.*

Star s-a întors si ne-a spus:

— Veti face bine amandoua, o sa vedeti. V-ati descurcat si la ore, nu-i asa?

Lizzie spuse:

— *Si. Dar cum e cu mesajul de la Craig, M. ¿Es importante!*

Inima mi-a coborat în picioare. În ultimele doua zile batuse haotic.

— N-am avut mesaje de la nimeni aseara. *No comprendo.*

— Poate lucreaza tarziu? Stii ca nu e în fiecare zi în statie, doar. Poate lucreaza în schimburi sau asa ceva.

„Fii binecuvantata, Star. De asta nu era niciun e-mail aseara.”

Nu era în statie. Era un semn bun sau unul rau pentru examenul de la spaniola? Poate ca va fi bine pentru ca nu am fost distrasa de chipul lui minunat.

Sau poate lipsa lui era un semn rau ...

Ce însemnau toate astea?

— Nu fi trista, M, spuse Star. Vei mai primi vesti de la Craig, sunt sigura. Si gandeste-te, numai! În curand se termina toate examenele.

— Ba nu. De ce trece timpul asa de greu? As vrea sa se grabeasca.

Clasa-Saptea cu tuba *problemo* se prabusi din nou pe scaunul de langa Star. Lizzie si cu mine am facut fete una la cealalta. Devenea un obicei. În curand avea sa-l adopte.

— Of, se smiorcai el.

— Ce s-a întâmplat? îl întreba Star.

Ce fata ciudata! Era atat de timida si de stangace, chiar si cu cei din clasa noastra, dar n-avea nicio problema cu Baiatul-cu-Tuba si lacrimile lui.

Timp de un minut, acesta încerca sa-si controleze smiorcaiala si apoi sughita.

— Mi-am pierdut – *stranut* – cartea.

— Ce carte?

Stranut, stranut.

— C-c-cartea pentru engleza. Ma va ucide.

— Explica-i si tu ca ai cautat peste tot, spuse Star cu blandete. Toata lumea pierde cate ceva. Nu te poate ucide. Altfel ar fi arestata si închisa.

Baiatul-cu-Tuba planse:

— Dar nu mai are alta.

Nasul îi curgea garla. Ce scarbos! „Star, ai sa primești premiu pentru bunatate. Numai nu te uita la maneca lui...”

— Ce carte este?

Își sterse din nou nasul de maneca.

— O carte despre o fata, un baiat, zapada si gheata, si un urs mare. Este... este de W... W... W...

— William Mayne, spuse Star. Nemaipomenit. Se cheama *Drift*. Am o copie acasa. Ti-o aduc eu.

Se poate sa fi fost o carte despre zapada si gheata, dar va spun ca rasarise soarele pe strada lui Clasa-Saptea.

Sala Ororilor

Urasc sala aceea de examene. Este oribila. De obicei ma aflu acolo pentru lucruri placute, spectacole si concerte, si discoteci, cu noi toti dansand.

Desi acolo sunt si vanzari de lucruri vechi ale Asociatiei Parintilor. Încerc sa nu fiu de fata la

astfel de evenimente. Mi-e rusine. Mama insista sa ajute. Ma pune sa car plase imense, negre, cu lucruri pe care le-a scos de sub paturi. Vanzarea miroase a pulovere vechi si a subsuori înnegrite, si a oameni în varsta de peste treizeci si cinci de ani, si a pantofi abandonati, cu varfuri îndoite.

Dar ascultati asta! Aproape ca as prefera sa fiu la o astfel de vanzare decat la examene, cand sala se transforma într-un loc al ororilor. Ne taram înauntru si luam loc pentru doua ore de iad. Examenele sunt mai înfricosatoare decat ultima cursa la Alton Towers.

Cand se termina examenele, nu se termina de fapt, pentru ca te simti prost din cauza rezultatelor.

În aer plutesc tensiunea nervoasa, fosnetul foilor si suspiciunea. Cine mazgaleste furios, cand jura ca nu a lucrat deloc, si cine se uita pierdut, cu mintile aiurea? Deja plange cineva?

Urasc linistea de la examene. Ma face sa ma simt atat de singura. As vrea sa strig în gura mare: „SA MA AJUTE CINEVA! ATAC DE PANICA! STRAINULE CHIPES, SALVEAZA-MA PRONTO!”

N-am vorbit despre examene pe drumul spre casa. Examenul la spaniola? Terminat.

¿*Malo?* ¿*Buen?*

Habar n-am. *No lo se todavia.* Gata!

urcand

— Emma! Emma!

Sarah m-a cuprins de genunchi si a privit în sus la mine, cu ochii stralucind. Tinea o foaie botita.

— Basil a primit o stea aurie! striga ea.

Am încercat sa îndrept foaia. Alaturi de Basil în forma de perie era o stea aurie stralucitoare. Scrisul doamnei Collins era rotunjit si egal, ca margelele pe un colier. Scria:

„Basil este frumos, Sarah, si asa este si lucrarea ta”.

— Lucrarea *ta!*

— Da! Tot ce am scris, scartai ea.

„Înteleg. Bine, Sarah.”

— Doamna Collins a spus ca o pot aduce acasa. Spune ca e deosebita. A spus ca mama o sa o puna pe perete.

OK, eu îmi doream doar sa am un nou e-mail sa

îl lipesc alături.

— Uite, Basil, privește-ti portretul! striga Sarah. Basil miroși hârtia. Dadu din coada și mă privi, cu ochii lui mici, nedumeriti. Probabil spera la niste usturoi sau macar niste ceapa de primăvară.

Sophie apară și ea. Smulse hârtia de la Sarah și stramba din nas.

— Asta ar trebui să fie Basil? pufni ea. Arată ca un furnicar.

„E timpul să repet”, am gândit eu.

— Emma? Emma!

De data asta era tata. Probabil am adormit pe cartea de mate. Îmi place matematica, de fapt. Dar am adormit.

— Emma! Ceaiul tău e gata! tipa tata.

Si, când coboram scarile, spuse:

— A! Apropo, ai primit un e-mail.

Mersi că mi-ai răspuns, Emma.

Ne putem vedea weekendul asta? Eu lucrez sâmbătă. Vino să mă vezi. Magazinul mare de articole sportive de lângă piața.

Craig

P.S. Bafta la examene.

Inima mi-a sarit pana la mansarda, apoi mai sus, direct prin acoperis, pana la cer! De ce se întâmpla toate deodata? Dragostea si examenele în aceeași saptamana, fara sa am timp sa ma bronzez uniform pe picioare înainte de sambata, din cauza matematicii...

vom fi acolo pentru tine

Dar primul lucru în acea dimineata de vineri fu Adevaratul Steve.

Era la volan, zambind mai mult decat de obicei. Cel de-al doilea lucru erau picioarele.

Nu, nu ale mele.

Ale lui Jono Watkins, pentru ca statea în spatele meu, cu picioarele rasucite în sus, aproape agatate de gat, mirosindu-si talpile. Cah! În ce calcase? Nu în guma de mestecat.

Încerca sa para detasat, ca de obicei, dar de data asta, era rosu la fata.

Cand Star a urcat, m-am aplecat în fata si i-am soptit:

— Jono Watkins a calcat în ceva. Dar *Steve-*

Autentico e ici. ¡Esto es maravilloso! De-abia astept sa-i vad fata lui Lizzie!

Am flecarit amandoua, apoi am depistat-o pe Lizzie în *parada de autobus* a ei, nestiind înca de transformarea lui Steve.

Fata ei se însenina cand urca, am vazut-o palavragind cu Adevaratul Steve, zambind si apoi — o veste bomba!

Se repezi în autobuz, spunandu-mi:

— Da-te la o parte, M! Am nevoie de un loc la fereastră dupa trauma suferita. Nici macar nu vreau sa îl mai vad vreodata!

Se împinse sa treaca, cu spatele la mine. Lizzie are un spate urias.

— Ai luat pastile de maimuta, Lizzie? gafa Ignoratul.

— Te rog, Jono, nu! Viata se prabuseste în jurul meu, striga ea.

— Care-i problema, Lizzie? am întrebat-o eu. Adevaratul Steve s-a întors, Lizzie, înlocuitorul lui a plecat.

— Este Adevaratul Steve plus nevasta, tranti ea. A avut liber doar ca sa se însoare! Are o verigheta de aur si înca un cercel acum! S-a terminat totul

între noi pentru totdeauna. Asta a fost tot și inima mea e rupta în mii de fragmentele, nu mai poate fi reparată.

Tacere pentru câteva secunde.

Dar nu pot ține secrete, așa ca am spus:

— Ca să te înveselesc, Lizzie, am primit o invitație. Să mă întâlnesc cu Craig sâmbăta dimineața în oraș.

— Asta mă ajută puțin, rasuflă Lizzie, cu ochii în lacrimi. Putem merge la cumpărături.

— Cred că Craig s-a referit doar la mine! am scartait eu.

— Dar putem veni și noi, Star și cu mine! striga Lizzie. El nu trebuie să știe că noi suntem acolo.

— Ba cred că da, Lizzie, se încrunta Star. Nu cred că putem fi în același magazin și să pretindem că nu suntem cu M. Ne-am uita la ei încontinuu, nu-i așa? Sau am suna-o. Sau mai rău, am putea chicoti sau arăta cu degetul.

Star este foarte înțeleaptă câteodată.

— Oricum, spuse Star, lucrez sâmbăta asta, așa că nu voi putea veni.

— Ah! Pacat. Ar fi distractiv, striga Lizzie. Ne-am putea uita doar din usa magazinului și apoi ne-

am întâlni la o cafea, la Cafeneaua Aratoasa.

Lizzie nu voia sa spuna ca era aratoasa cafeneaua. Se referea la tipii care lucrau acolo în weekend. Fii, nepoti, veri. Lizzie putea face ca un cappuccino sa tina ore întregi, în timp ce ea le privea ochii negri, bratele ce ieseau din tricourile albe ca zapada, pantalonii negri strimti si posterioarele îndraznete.

— Vom fi acolo pentru tine, M, sopti ea foarte sincer.

— Veti fi acolo ca sa va bagati nasul, am spus. Lizzie, ideea ta e nasoala. Citeste pe buzele mele: NU!

— Chiar în dimineata zdrobirii inimii mele, M! striga ea. Cum poti?

Juca rolul tragic. Avea public, pe Star si pe mine, si pe temutul Jono Watkins. Am privit în spate. Ranjea. M-am facut observata pufnind tare si ranjetul a disparut.

Apoi m-am gandit: „Grija, grija mare în preajma lui Jono si a picioarelor...”

Acesta este un secret întunecat, vulgar si de temut.

fara fascicule

Baiatul-cu-Tuba, *fara* tuba, statea de vorba cu cineva în Cea Mai Imp. Statie de Autobuz din Centr. Univ., un baiat mai mare, dar motivul pentru care statia este Cea Mai Imp. Nu era acolo.

Baiatul mai mare l-a împins pe B-cu-T înspre autobuz chiar la timp. Era cam visator baiatul acela. Presupun ca poti visa la varsta aceea. Nu ai stresul si problemele pe care le ai la saisprezece ani.

De ce trece timpul atat de repede? Daca ar încetini, as putea fi din nou în clasa a saptea, fara examene, ei bine, fara acele examene cu adevarat oribile, în legatura cu care ma bat la cap parintii. Si n-as avea secrete rusinoase. Picioarele mele au un trecut.

„Au! Nu calcati pe pantofii mei vechi de scoala!”

— Îmi pare rau, spuse Femeia-Sef si ma batu pe umar.

Bine ca nu eram cu încaltamintea de weekend, deschisa în fata, lasand sa mi se vada unghiile

lachuie cu model. Ah! Tocurile ei erau adevarate
cuie! E de mirare ca nu m-a înfipt în pamant. Era
fara dresurile stralucitoare. Bronzata, cu pielea de
pe picioare neteda, fara miriste la vedere. Pun
pariu ca ea n-a calcat *niciodata* în caca de caine.

Purta niste ochelari de soare negri imensi. În
autobuz! Oare era celebra? Nu cred.

Femeia-Sef s-a strecurat cu atentie la statia ei,
ca Genghis Han în sandale cu tocuri înalte.

Am realizat deodata ca nu purta fasciculele
albastre!

Zana Inelului se pare ca îl luase înapoi.

Buddha, salveaza-mi sufletul, vrei?

*Buna, M. Sunt conectata acum si vreau sa
stiu*

totul imediat ce se întâmpla!

Lizzie. Pupici

Regret, am gripa. O lasam pe altadata?

Craig

Eram distrusa. N-aveam sa îmi mai revin
niciodata.

Nu puteam face fata singura dezastrului cu Craig. Trebuia sa vorbesc. E-mailul nu era de ajutor în astfel de situatii, asa ca la sase si o secunda am sunat-o pe Lizzie, care se uita la *The Simpsons* cu un castron de capsuni si alune Toffee, plescaind în telefon.

Lizzie veni la mine. Putea ramane. (De obicei stateam la mine acasa din cauza fratelui insuportabil al lui Lizzie si a prietenilor lui. Uneori se duceau în tabara de cercetasi, în salbaticie, ca sa racneasca, sa se lupte si sa manance fasole prajita, si atunci puteam sta la ea peste noapte, dar în seara asta erau toti la Lizzie.)

A fost usor sa fac ordine pe jos, bagand totul sub pat. (întotdeauna faceam asta cand fetele dormeau la mine: Lizzie si Star si, uneori, Amy, Francesca, Jojo si Carly. Parca am fi butuci pe rau, pentru ca podeaua e plina de persoane în saci de dormit si Basil îsi face loc printre ei.)

— Hai sa o sunam pe Star sa vina si ea, am spus.

Auzeam o multime de rasete si tipete langa telefon. Vitregii aveau prieteni în vizita.

— Star nu era acasa, au spus.

Probabil era încă la munca, la ceainaria varstnicilor. Statea peste program?

Nu mai stam niciodata la Star peste noapte. Ramaneam înainte, cand parintii ei erau încă împreuna, dar nu cred ca mai are voie sa invite prietene la ea. Sau poate ca nu întreaba ea? Trebuie sa fie foarte ciudat. E atat de singura, nici macar un Basil nu are în viata ei.

Lizzie si cu mine am vorbit întruna. I-am explicat cum inima mea era franta. Lizzie si-a pus mana la frunte si a oftat cam vreo zece secunde. Mi-a spus ca a ajuns la limita disperarii zilele acelea.

A mai spus ca Craig si cu mine o mai înveseliseram, dar ca acum, cand nu ma mai puteam întâlni cu el, era extra-suparata.

Spunea ca se rugase lui Isus, Fecioarei Maria si lui Buddha ca sa-si revina dupa Adevaratul Steve.

— Buddha pare vesel si de treaba, spuse ea. Cred ca poate fi mai de ajutor decat Fecioara Maria. Si arata mai simpatic decat Isus, pare genul de om caruia i-ar placea sa iasa în oras.

Am spus:

— Buddha nu este un dumnezeu personal. Nu

cred ca îndeplinește dorinte. Dar daca o face, sa-mi însanătoseasca inima, Lizzie, si sa o urce la cer, unde îi e locul.

Ea a spus:

— Uau, M, asta e chiar bine! Ar trebui sa scrii un cantec. Ce-ar fi sa scrii unul pentru trupa lui Jono?

— Cred ca glumesti! i-am taiat-o.

— Dar, M, poti canta si tu la flaut, striga ea, iar eu as putea interpreta într-o bustiera mica neagra.

— Tie îți place sa fii pe scena, Lizzie. Mie nu. N-am ce cauta pe scena, decat, poate, într-un cosmar. Hei, mi-am adus aminte, cum merg planurile de cariera?

A spus ca o convinsese în sfarsit pe mama ei. Daca se descurca la muzica si la teatru, si la celelalte examene, putea merge la scoala de teatru urmatorii doi ani. George Patriarhul nu era prea încantat de asta. Tot striga ca va fi înconjurat de femei care tipa atunci cand Michael merge la universitate si ca scoala de teatru ar face-o pe Lizzie mai rea.

— Esti norocoasa, Lizzie, am spus. Tu stii ca vrei sa topai pe o scena în fata oamenilor. Star va

merge si ea la universitate si, fiind atat de desteapta, va ramane sa predea acolo.

— Si se va marita cu un profesor stralucit, cu pantofi cu sireturi, si vor avea o multime de copii inteligenti...

— Si toti vor fi ciudati, dar draguti. Dar, Lizzie, eu nu stiu ce voi face în viitor. Va trebui sa am o slujba si nu stiu care va fi aceea! Toata lumea stie ce vrea sa faca în afara de mine!

— Mi-e foame, spuse Lizzie.

PANICA! SITUATIE DE URGENTA CU TAIETEI, LA ORA TARZIE! Mama nu facuse cumparaturile cum trebuie. Nu aveam sos Szechuan. Puteti crede? A trebuit sa dublam sosul soia, în schimb. În seara aia n-aveam starea necesara pentru a face Prajitura cu ciocolata de la ora 11. Eram prea traumatizata, adanc socata, si ne lipsea si Star. A trebuit sa ne multumim cu o cutie cu înghetata.

Ne-am trezit devreme de dimineata, la zece si jumatate, pentru ca ne era rau si voiam sa bem apa. Ei bine. Cam prea mult sos soia.

misterul de luni

— Cum a fost, M? întreba Star.

— Nasol. Munca si TV.

— Nu, ma refer la cum a fost întâlnirea cu adevarata ta iubire? La magazinul sport.

— N-a fost. Avea gripa. A spus ca are, cel putin. Te-am sunat, Star. Nu ti-au spus?

— Nu. Niciodata nu-mi spun. Privi în jos la mainile ei si clipi repede. Apoi respira adanc si spuse: îmi pare tare rau ca nu te-ai putut întâlni cu el. Si ar trebui sa ai încredere în el, M. Crezi ca s-ar mai fi oboisit sa te contacteze daca avea de gand sa pretinda ca e bolnav?

Star era de-a dreptul înțelegatoare, cu vocea scazuta si cu o cuta mica pe frunte. M-am întristat pentru ca începeam sa cred ca si ea avea problemele ei.

Spuse:

— S-a zbatut mult ca sa ia legatura cu tine. Cum a facut rost de adresa ta de e-mail?

— Si eu m-am întrebat asta. Poate ca stie pe cineva de la scoala. Adresa mea a fost în ziarul

scolii cand am ajutat cu cutiile acelea de pantofi pentru copiii de la orfelinat de Craciun. Cum a fost weekendul tau, Star?

Facu o fata!!

— A fost traumatizant. Am intrat în belea la serviciu. I-am dat doamnei Somercoates o bucata de migdala. Asta a fost o greseala grava. Ea poate doar sa roada. I se prinde migdala între dinti si se supara. Si i-am dat prajitura ei obisnuita lui Alfred, care a dat-o peste cap si apoi a facut o scena groaznica, pentru ca mai voia prajituri si nu mai erau. Ofta. Dar Violet si doamna Blake mi-au luat apararea, desi le-am facut ouale prea tari. Au spus: „Sunt ca gloantele, draguta!” Seful m-a certat în fata tuturor. Spune ca sunt prea visatoare si ca traiesc în lumea mea imaginara.

Ei. Da.

Statia lui Lizzie. Avea o coafura serioasa, cu parul prins la spate, si o fata palida, ca si cum s-ar fi dus la manastire. Îsi tinu capul sus, ochii plini de durere, ignorandu-l pe *El marido Steve*.

— Te simti ceva mai bine azi, M? întreba ea.

— Putin. Tu?

— Trec eu peste asta.

Ofta de parca trecu alizeul.

De-abia m-am putut uita cand am ajuns în *parada de autobus* a lui Craig. Nu era acolo. Cred ca eram usurata. „Poate ca e bolnav, totusi!”

— Dupa cine te uiti azi, Emma draga? Dupa Keanu Reeves? Dupa un gandac de Madagascar?

Vocea trecu peste urechea mea ca un fierastrau.

— Cu siguranta nu dupa tine, Jono Watkins! i-am raspuns si apoi Star spuse:

— Unde este? Ma refer la Clasa-Saptea. Cel care vine cu tuba lui.

— Poate ca a pierdut autobuzul. Poate ca e bolnav.

Se facu, în sfarsit, lumina.

— Bineîntele! Poate ca el i-a spus lui Craig adresa mea de e-mail. Poate ca e fratele lui. Mai ales ca folosesc aceeași statie. Aici similaritatea se termina, aveti grija.

— Scria ceva cand voi vorbeati despre e-mail, spuse Star. Poate ca a dat mai departe adresa ta. Pacat ca nu e aici, pentru ca mi-am adus aminte de cartea aceea.

Ochii lui Star pareau roz si pufosi.

— Te simti bine, Star? Nu te mai gandii la

prajituri, i-am spus, dar ea se întoarce.

Tine-te bine!

Dodo o da în bara tare de tot

Nu stiu care este problema lui Dodo Donaldson.

Cath Ratcliffe a spus odata ca l-a vazut pe Dodo-Dodoloata cuprinzand-o pe domnisoara Poynton, de la engleza, ca o folie, langa raionul de bauturi alcoolice de la Sainsbury.

Cath Ratcliffe spune o groaza de lucruri. Minte de îngheata apele. Într-o zi e logodita, în ziua urmatoare are o întâlnire cu un necunoscut, apoi a primit un mesaj de la Leonardo di Caprio si o saptamana mai tarziu e însărcinata, cu gemeni. Orice povestire de-a lui Cath Ratcliffe este îndoielnica, mai ales una despre Dodo îndragostit. Dupa cum spune Lizzie: „Ce femeie adevarata l-ar vrea pe Dodo si vestele sale?”

Vestele sale sunt împletite de mana pentru membrii înalti ai familiei primatelor, de catre matusi si bunicute. Nicio masina care se respecta nu ar putea împleti astfel de accesorii. Sunt toate labartate si întinse, si asta chiar înainte ca Dodo

sa se fi aflat în ele, stiu asta deoarece într-o luni ne-a spus ca e prima data cand poarta vesta, una cu broaste testoase si palmieri. Una dintre vestele lui preferate are modelul „Dansand în jurul soarelui”, e rosu cu verde, si are o pata mare, galbena, în mijloc, ca într-un desen al unui copilas. (Pata e soarele, presupun. Ce tragic om, Dodo!)

Dodo era diferit în acea zi de luni. Nu era morocanos. Avea o camasa de culoarea cafelei cu lapte si pantalonii *aproape* perfecti, nu aceia obisnuiti vechi, gri, trasi în jos de greutatea cheilor si a batoanelor de ciocolata pe jumătate începute.

— Ce camasa ca lumea, spuse Lizzie.

— Multumesc, Lizzie, spuse el si zambi. Repet: *Zambi!*

— Si pantalonii arata bine, adauga Ignoratul.

— Sa traiesti, Jonathon!

„Oh, Dodo, ce hippie esti!”

Atunci ne-am dat seama ca se tunsese, pentru ca îi puteam vedea urechile imense, ridicandu-se odata cu zambetul. Parul avea aceeasi lungime în creștet si era ras la spate. Era o îmbunătățire, cu

exceptia expunerii urechilor. Urechile barbatilor continua sa creasca pe masura ce ei îmbatranesc, nu-i asa? Ale tatalui meu asa fac, parca ar fi urechi de elefant. Si ale lui Dodo sunt destul de mari pentru început.

Dodoloata arata cam ca o oaie batrana în haine de miel, da, sau mai degraba ca un berbec batran în haine de miel... dar parea mai elegant. Poate ca directoarea l-a batut la cap? A facut urat cand suplinitorul australian a venit la scoala în sarongul cu papagali. (Ei bine, era *dezgustator*! Mai ales cand urca pe scena.)

Profesorii nu trebuie sa arate ca vagabonzii, nu-i asa, dar majoritatea profesorilor nostri asa sunt, barbatii cel putin. Dar ce vesel era Dodo în acea dimineata! Problema e ca, uneori, crede ca este simpatic.

Bifa si semna la catedra si, deodata, își ridica privirea din catalog si spuse:

— Straluceste! Ei? Se uita la Star. Ea privi în sus, nedumerita. Straluceste, straluceste, micuta stea! Nu esti prea pe faza în dimineata asta. Nu prea esti diamant. Star se forta sa zambeasca si apoi privi în jos în carte.

Apoi el spuse:

— Ai tocit pentru azi, Star?

Am vazut felul în care ea îl privea, ca o persoana ranita.

Tacere oribila. Nimeni nu prea stia ce sa faca, dar, bineînțeles, Cath Ratcliffe trebuia sa se scuture de ras. Am spus:

— Las-o în pace.

Se opri.

Spuse sîret:

— Ori esti bolnavioara, micuta stea!

Lizzie se enerva:

— Oi fi aratand tu bine, dar nu e cazul sa te iei de Star. Ea are ceea ce tu nu ai. Creier!

Fata lui Cath Ratcliffe se crispa. Tacu putin timp, dar o stiu pe Cath, o stiu de la scoala primara, asteapta sa treaca momentul ca sa lasi garda jos. Bineînțeles, un minut mai tarziu trecu pe langa Star si suiera:

— Pari putin stresata azi... putin ravasita, nu-i asa, piele desteapta?

V-am explicat ca sunt doua Lizzie?

Lizzie – regina dramei, care iubeste teatrul si careia îi place sa fie pe scena si sa interpreteze.

Si adevarata Lizzie, care are viata ei de zi cu zi si crede în lucruri.

Uneori nu le poti deosebi pe cele doua Lizzie. Uneori devin una singura.

Lizzie spuse, atat de calma si rezonabila:

— De ce nu vorbesti despre piele cu mine, Fata-Sobolan? Sau cu Joanne si Carly? Hei, Jojo! Cath vrea sa discute cu tine despre piele!

Jojo si Carly au ranjit, si Cath Ratcliffe deveni mai alba decat niciodata.

Star continua sa priveasca înspre carte.

O singura lacrima mare cazu pe pagina ei. Se ridica împleticindu-se din scaunul ei si iese în fuga din clasa.

— Ati facut-o, domnule, spuse Jono Watkins.

— Vai, striga Dodo, momentul lui de încredere zambitoare fiind de mult trecut. Sper ca nu e cu adevarat suparata.

— Si eu as fi suparata daca as fi atat de ciudata, spuse Cath Ratcliffe. Uitati-va la parul ei, subtire ca acul, cu creierul amestecat si un nume stupid.

— Raie ce esti! striga Lizzie.

— Fetelor, va rog! Catherine! Elisabeth! striga Dodo-Dodoloata, făcandu-le cu mana în timp ce

Lizzie si Cath stateau fata în fata, cu umerii adunati si mainile gata de atac.

Unghiile lui Lizzie erau lungi si întotdeauna fusese buna la deschis lucruri. Ale lui Cath erau toate roase. Lizzie ar fi castigat si clasa era acum toata pornita, cu Jono Watkins strigand:

— Bataie de fete, ne place! Zgarieturi! Violenta feminina, ce întorsatura!

Si Clanul Wot strigand mereu:

— Uu, Uu, Uu!

— Ma duc s-o caut pe Star, am spus eu, dar chiar atunci ea intra si se aseza.

— Ei bine, buna, *Amaryllis*, spuse Ratcliffe încet.

A*

Numele lui Star este Amaryllis. Asa a fost botezata. Mama ei citise asta undeva într-o poezie veche. A fost Amaryllis la scoala primara, spunea ea, si era în regula acolo. Dar la scoala noastra, lucrurile au început sa se strice si presupun ca si acasa. De atunci nu a mai vrut sa o observe cineva.

— Dar *Amaryllis*-ul este o planta draguta, îmi aduc aminte ca i-am spus atunci. I-am luat mamei una într-o cutie, de Craciun. Era la jumătate de pret. A pus-o la fereastră din fata. I-a crescut o floare roz, imensa, pe un lujer si toata lumea care trecea pe strada se uita la ea. Li se parea uimitoare! Nu parea adevarata.

Star ma privi. Spuse:

— Nu ma puteti striga A? Ca pe tine?

Voia sa spuna cum eu sunt M. Bine. Stiu ca Emma nu începe cu M.

Apoi A a devenit cumva Star, pentru ca lua mereu note de stea. Eu m-am gandit la numele asta si sunt mandra, pentru ca i se potriveste, este special ca si ea.

Cred ca mereu va exista o Cath Ratcliffe, bagandu-si nasul oriunde ai merge, mai ales daca esti putin iesit din comun, asa ca Star, dar eram suparata pe Dodo-Dodoloata, pentru ca a dat-o în bara asa, nestiind cand sa se opreasca si necajind-o ca e prea isteata. Ar fi trebuit sa-i fie aliat. Star este, cum i se spune... *supradotata*, pentru ca este atat de desteapta, cu cartile si poeziile ei. I-ar trebui profesorul ei special.

Dodo nu ar fi trebuit s-o necajeasca atat de tare. Care era problema lui?

Acum, ca trecuse criza, zambi tot la Star si ea îi întoarse zambetul, pentru ca nu e ciudoasa si apoi Dodo paru multumit de el însusi, desi nu avea niciun motiv sa fie multumit!

Star deschise cartea si începu sa citeasca.

Vocea nu-i trada supararea. M-am uitat pe furis la ea si am avut o revelatie. Star este vulnerabila, mai mult decat mine, mai mult decat Lizzie. Ma gandesc la perla aceea din scoica si-mi imaginez cum piciorul urias al cuiva o zdrobeste în bucatele.

exfoliant si lotiune, de ce nu!

Ce pot spune despre urmatoarele cateva zile? Trebuia sa trec e-mailurile în *însemnarile zilnice*. De altfel, viata era departe de a fi distractiva. Momentul de glorie al zilei era taierea de pe lista a examenelor trecute.

Viata e grea cand esti îndrăgostit si ai examene.

Asa ca, pentru a trece cu usurinta peste aceste zile dificile, am decis sa petrec ceva timp cu

picioarele mele.

Mai întâi, le-am înmuiat într-o soluție cu menta. Basil a lins-o pe toată. Le-am înmuiat din nou.

Apoi, un exfoliant cu hidratant deodorizant. Basil l-a lins iar și a stranutat. Din nou, exfoliant.

A urmat lotiunea cu lamaie. Mmmm! Basil și-a încretit nasul și a refuzat să o lîngă.

Apoi, despartitoarele turcoaz pentru degete. M-am dat cu oja aleasă azi, Violet Cream alternată cu Morello Cherry.

A trebuit să-l alung pe Basil în această etapă. Își lipește botul de degetele mele de la picioare și da cu laba, mă manjește și trebuie să șterg unghiile și să le dau din nou cu oja.

După ce l-am alungat pe Basil am simțit – ca! – un miros urât de tot, deși cosmeticele pentru picioare fuseseră atât de fructate.

Basil își îndesase catelul de usturoi în varful pantofului meu, la păstrare.

Cerere de oprire

Viata se schimba mereu, nu-i asa? Niciodata nu stii cine asteapta sa se urce la statia urmatoare.

În acea vineri dupa-amiaza, Star a ramas la biblioteca, Lizzie tocmai coborase din autobuz si eu priveam pe geam, simtind ca e sfarsit de saptamana, stresul de dupa examene, trauma, nimic, alte chestii, cand l-am vazut pe *el*! Acel par de înger, acea fericire, acea raza de lumina si tunsoare frumoasa, greu de neobservat! Nu mai pare bolnav si sta în statie. Ei bine, cererea mea este urmatoarea: „Urca-te în autobuzul meu în secunda asta! Lasa e-mailurile, vino si stai langa mine!”

Inima ucigatoare, ce îti taia respiratia! Dar degeaba am sperat si i-am spus în gand cuvinte de dragoste, n-a vrut sa se întoarca si sa priveasca, asa ca autobuzul n-a oprit.

De-abia cand am ajuns acasa mi-am dat seama ce trebuia sa fac. Trebuia sa apas pe sonerie. „Coboara din autobuz, fata draga, coboara si abordeaza-l!” Am vazut filmul în mintea mea,

filmul în care actorii principali erau frumosul Craig si cu mine. Vinerea viitoare voi fi PREGATITA. Star avea dreptate, trebuie sa fie interesat, de-aia mi-a scris e-mailuri. As fi atat de inocenta si de draguta pe strada, cu unghiile de la picioare perfecte, fara varfuri, mi-as lua cele mai sexy sandale, poate unele noi, sa le schimb în autobuz, i-as oferi totul.

Dar cum s-a dovedit pana la urma, la sfarsitul zilei, nu mai trebuia sa sar din autobuz vinerea urmatoare, PENTRU CA...

Buna M! Sunt mai bine acum. Ne putem vedea sambata asta, de dimineata? Maine adica.

Pentru

mine cel mai bine este cam în jurul orei 10, cand

magazinul nu e prea aglomerat – este prea devreme pentru tine?

Craig

Biletul catre libertate

sunt *moi*?

Uau! Uau! Uau! Inima a trecut iar prin acoperis si a ajuns la apartamentul de la mansarda. Nu e ciudat? Eu l-am vazut cand probabil ca-mi trimisese deja e-mailul.

Apoi m-am gandit: „Sa ne întâlnim la ora zece?” Trebuie sa va spun ca într-o zi de sambata obisnuita nu cobor mancand cereale la televizor pana la cel putin unsprezece si jumatate.

Ora zece la magazinul de articole sportive era prea devreme pentru mine. Craig nu mi-a lasat timp pentru machiat. Ar trebui sa ma trezesc la opt. Sambata! Dar aveam sa ne vedem, în sfarsit, sa stabilim o întâlnire cum trebuie.

— Cum? se cutremura Lizzie. E mult prea devreme. Nu reusesc pana la ora aia!

— N-a aranjat asta pentru doua persoane, Lizzie. Cu mine se întâlnește.

— Stiu! Dar trebuie sa venim sa vedem ce se întâmpla. Ora unsprezece e bine. Încă arati destul

de proaspata si curata. Bine, Star? Maine la unsprezece la Cafeneaua Aratoasa?

„Ne vedem ca sa stabilim o intalnire adevarata, în sfarsit!” mi-am spus.

As fi vrut ca viata sa încetineasca putin. Voiam ca dimineata aceea sa dureze o vesnicie. Parca visam. Eram chiar eu, atat de calma si de naturala, explicand mamei ca ma trezisem devreme pentru ca trebuia sa vad pe cineva la serviciu, cineva care ma vazuse în autobuz si ma invitasе în oras? (Cu siguranta eram eu, iesind repede pe usa din fata înainte ca ea sa apuce sa respire pentru a cere detalii.) Eram eu, M Peek, urcand în autobuz sa-l întalnesc pe Strainul Chipes care nu mai avea sa fie strain? Eram eu, mergand pe strada catre magazinul de articole sportive? Eram eu cea care tipa în mobil la Lizzie cand a sunat sa vada ce decisesem sa îmbrac?

Eram eu, *moi*, ezitand în usa, îndraznind cu greu sa intru? Mai bine astept, pana la si cinci, la si zece, nu trebuie sa par prea dornica.

O, nu, uneia dintre unghiile Morello Cherries i-a sarit lacul. Sper ca Craig nu scapa ceva si se apleaca sa o vada.

Nu-l vedeam. Frumosul blond Craig. Nu-l vedeam nicaieri.

Sigur, avea sa ma vada el si sa vina la mine?

— Scuzati-ma, i-am spus tipului saten de la tejghea. Este Craig astazi?

Se uita nedumerit.

— Da, spuse el. Eu sunt Craig. Tu cine esti?

graba înspre Cafeneaua Aratoasa

Am mormait:

— Identitate gresita, îmi pare rau, greseala, si m-am repezit înspre Cafeneaua Aratoasa.

Trebuie sa fii crezut ca sunt nebuna, dar cum îi puteam spune întreaga poveste? Am încetinit. Îl mai vazusem pe acel Craig înainte, dar nu-mi dadeam seama unde. Si lucrul cel mai groaznic era ca si el parea dezamagit.

Lizzie era machiata puternic.

— Lizzie, esti atat de gata de flirt! am strigat eu. Credeam ca Adevaratul Steve ti-a frant inima.

— A facut-o, a spus ea. Asta a fost marti. Azi e sambata. Unde este Star? S-a pierdut iar? A mai fost aici de cateva ori.

— I-am desenat o harta de data asta. O harta simpla cu centrul orasului si am pus sageti turcoaz dragute pe strazile pe care trebuie s-o ia, scriind pe ele: „STAR O IA PE AICI”.

Star nu se pricepe la indicatii, dar o secunda mai tarziu a aparut în usa, uitandu-se de jur-împrejur dupa noi si Lizzie si cu mine ne-am ridicat si am strigat. A venit spre noi, strigand:

— De data asta aproape ca m-am descurcat singura! A trebuit sa întreb doar o data.

— Pe cine ai întrebat? spuse Lizzie consternata.

— A, pe un barbat dragut, în statie. Mi-a zis ca ma însoteste pana aici daca vreau.

Lizzie își ascunse fata în maini si spuse:

— Star. Nu mai întreba barbati draguti. Te rog. Asaza-te.

Cafeneaua Aratoasa era plina. Majoritatea clientilor erau femei. Se canta, întotdeauna este muzica în cafenea. Daca închizi ochii, nu-ti dai seama daca esti la un meci de fotbal sau la opera. Nu esti nici într-o parte, nici în cealalta. Esti la Cafeneaua Aratoasa. Poti asculta *Nessun Dorma*, *O Sole Mio*, *Jailhouse Rock*, *Chicago you wonderful old man's town*. Stiti despre ce vorbesc.

— Deci spune-mi ce s-a întâmplat cu frumosul Craig, M., ma ruga Star.

Am respirat adanc. Trebuia sa le spun.

— Nu era Craig. A fost o încurcatura. La magazinul sport. El nu era el si eu nu eram eu. Niciunul din noi nu-l cauta pe celalalt. El nu era Craig cel pe care-l voiam eu si nu stiu pe cine credea el ca întâlnește, dar nu eram eu.

— Vai, draga, îmi pare rau, spuse Star. Asculta ariile astea frumoase, M. Lasa-te în voia muzicii. Muzica ajuta la vindecare, nu-i așa?

— Nu la fel de mult ca shake-ul de ciocolata, am spus.

Totusi, ariile deosebite sau ce erau ele au ajutat. Atatea sentimente si atatea pasiuni pulsand! Tatii si verii, si unchii aratosi aveau voce buna în acea sambata, amestecand cappuccino si facand espresso. Le ascultam vocile emotionante, baritonale si le priveam suvitele de par negru ca miezul noptii.

Apoi urma Marele Roberto. El era ceva deosebit.

note cu privire la Marele Roberto, Mare-Maestru-al-Tiramisu

Prima data l-am zarit pe Marele Roberto prin raftul cu mozzarella si chifle cu rosii. I-am vazut parul. Avea niste valuri de un albastru argintiu. Oare apelase, ca acei presedinti americani în varsta, la continutul unei cutii de vopsea? Cine poate spune?!

Marele Roberto statea mereu în spatele tejghelei, taind. Taia branza si rosii, si legume verzi. Le punea în chifle crocante (din acelea bune, cu seminte de susan pe deasupra). Radea ciocolata si sfarama biscuitii aceia cu migdale, si scotea lichior, si spargea cateva oua, si amesteca lucruri cremoase în mixer si, mmm, ce frumos mirosea, si le turna în tavi pe care un aratos mai tanar le punea în congelator, pentru ca altfel nu cred ca ramaneau la fel de bune.

— Ala e tiramisu, acolo în tavi, spuse Lizzie autoritar.

— Lizzie, stiu despre tiramisu, am cascat eu. Are ciocolata în el.

Cateodata Marele Roberto începea sa cante, cu voce înalta, fara sa improvizeze. Era un soc daca se întâmpla sa te afli chiar langa tejghea. Se putea întâmpla sa mananci o chifla cu oua si maioneza, si deodata un scartait italian ce deranja urechile îti împrastia visele.

ochi de culoarea cafelei

Singurul care nu prea canta era cel de care era interesata Lizzie, un aratos tanar. Era brunet si ochii îi erau adanci, întunecati precum cafeaua neagra. Nu trebuia sa cante pentru a atrage atentia.

Lizzie sopsti:

— Voi fi aici sa servesc un cappuccino mare, în fiecare dimineata a vietii mele.

Îl privi agale, de sub genele ei date cu mascara.

Aratosul veni catre noi tot un zambet si aseza o farfurie cu marginea aurie în fata lui Lizzie. Pe ea erau trei biscuiti amaretti, împachetati în hartie roz. Fara a-si lua ochii de la el, Lizzie desfacu biscuitii si îi baga în gura. Aratosul se întoarce saltaret înspre tejghea.

— Multumesc, Lizzie, am spus eu. Erau trei biscuiti. Si noi suntem trei.

— Tie nu-ti plac migdalele, M, iar amaretti au lichior de migdale, spuse ea cu gura plina.

Avea dreptate. Migdala este singurul aliment care nu-mi place.

— Mie, da, spuse Star. Mie îmi plac migdalele.

Suparata, Lizzie ridica hartia si o scutura în palma lui Star. Eu asteptam shake-ul cu lapte, simtindu-ma trista si plina de regrete. Doar cand aveam vreo cinci ani si setul meu fermecat de Craciun, cu aripi si bagheta, nu a vrut sa transforme un sapun în ciocolata am mai fost atat de dezamagita.

— Cum îl voi cunoaste? m-am plans eu. Se uita dupa mine dimineata, stiu ca asa face.

— S-ar putea sa nu te vada prea bine de pe trotuar. Poate ca nu stie cum arati.

— Mersi, Lizzie!

— Bineînteles ca te vede si crede ca arati grozav! striga Star, punand mana pe umarul meu. De aceea te-a contactat. A fost doar o neîntelegere. Craig este un nume foarte popular, daca stai sa te gandesti. Poate ca sunt multi.

Chelnerul îmi aduse un pahar mare de shake cu lapte. L-am baut pe tot odata, cu paiul. M-am simtit mai calma si cu mai putine regrete.

— Star, am spus eu, cu grija, tu te simti bine acum?

— Da, spuse ea, privindu-ma în ochi.

Arata mai bine în dimineata aceea.

Am mai cautat un rest în pahar si am sorbit cu putere. Gata! Nici Basil nu putea recupera mai mult. Am spus:

— Dodo si Cath s-au purtat urat cu tine ieri, Star. Se întâmpla ceva cu Dodo în momentul de fata, se poarta ciudat de tot.

— Of, suspina Star, zambind usor. Presupun ca si eu sunt ciudata. Nu ma pricep la oameni. Voi doua va descurcati atat de bine! Tie nu ti-e teama de nimeni, Lizzie. Lizzie cu inima de leu! Si tu, M, tu esti curajoasa, vreau sa spun, Jono te necajeste mereu, dar tu nu bagi în seama. Trage cu sageti, dar ele cad. Amandoua pareti atat de sigure pe voi! Stiti, precum copacii care se leagana în vant, dar nu se rup. Eu nu simt ca as avea radacini cum trebuie. Suna aiurea lucrul asta?

— Suna... aaa... diferit, Star, dar cred ca înțeleg, am spus, desi ma facuse sa par atat de detasata în legatura cu Ignoratul si nu sunt. Star, tu ai o mama si un tata...

— Da... numai ca nu prea stiu cum ar trebui sa fiu. Toata lumea crede ca ar trebui sa înfloresc cu tata si noua familie, dar ma simt mica si insignifianta. Ma simt prea pe cont propriu. Dadu din umeri. Probabil e o prostie.

— Nu, nu este. Toata lumea e pe cont propriu, iar tu esti doar tu.

Nu stiam exact ce sa spun. Daca e pe cont propriu sau, pur si simplu, singura. Asa ca mi-am pus bratul în jurul ei si i-am spus:

— Esti diferita de multa lume, Star. Si asta e un lucru bun!

— Hai sa fim cu totii diferiti de Cath Ratcliffe, VA ROG! spuse Lizzie cu mana la spranceana.

— Ne asteapta vremuri bune. Anul asta va fi nemaipomenit! Îh! Parca a vorbit mama. V-ati hotarat ce materii alegeti?

A ezitat, destul cat sa observ eu. Apoi a spus:

— Istoria, engleza, spaniola, poate psihologia. Poate dreptul. Dar tu, M?

— Eu nu stiu! Nu stiu la ce sunt buna. Voi alege orice îmi va asigura o nota buna. Sau poate ca voi renunta cand voi pica la toate. Vai, Star, stii ca tu vei merge la universitate si vei fi mereu desteapta! Îți cunosti viitorul. Esti atat de norocoasa!

Star se multumi sa dea din umeri. Mai tarziu, în acea vara, mi-am adus aminte de ce îi spuseseam si m-am simtit ca o tradatoare.

Tuturor fetelor dragute le plac prajiturile cu lamaie

— Îmi voi lua o slujba, striga Lizzie, care nu prea ne ascultase. Uite! Ochii îi erau atintiti pe un anunt: „SE CAUTA PERSOANA PART-TIME PENTRU WEEKEND”.

— Ganditi-va, doar, Aratosul toata ziua! spuse. Hei, voi doua, am putea lucra toate aici! Ar fi grozav, nu-i asa?

— Lizzie, nu au nevoie de trei persoane. Vor doar una, am spus.

— Iar eu lucrez la fiecare doua sambete la ceainarie, spuse Star. Mi-e mai bine cu doamnele mai în varsta si cu prajiturile. Nu cred ca as putea

face fata cantatului si pantalonilor de aici. Si e placut sa am cate o sambata libera si sa-mi pierd timpul cu voi doua.

— Da, nu ne întâlnim prea des, am spus eu. Va spun eu cum facem! La mine acasa. Diseara. Prajitura cu ciocolata de la ora 11?

— Voi fi acolo, spuse Lizzie.

— N-as rata-o pentru nimic în lume, striga Star.

Un alt aratos aparut si ne arunca un zambet care putea topi si o inima de gheata. Aproape ca o topi pe-a mea, iar eu prefer blonzii! În mijlocul mesei, chiar langa singura garoafa ce statea în vaza de argint ca un candelabru, puse un cosulet plin cu prajituri. Erau micute, cu sirop de lamaie pe deasupra.

— Tuturor fetelor dragute le plac prajiturile cu lamaie, sopti el.

Asta ar fi trebuit sa fie cusut pe un servet si atarnat pe perete. Citate din *Întelepciunile Aratosilor*.

***Tuturor fetelor dragute le plac
prajiturile cu lamaie***

În orice caz, acestor trei fete le placeau.

Am dat o raita prin magazine sa vedem daca aparuse ceva nou si ca lumea. Am verificat geaca neagra superba la care ma uitam în fiecare saptamana. (Si înca ma uit la ea. Mama nu vrea sa mi-o cumpere. Este foarte rea. Spune ca o suta de lire înseamna foarte mult, dar ce conteaza banii! Generatia ei este atat de materialista!)

Star sopti:

— Hei, credeti ca mi-ar sta bine cu astia? Am banii de la ceainarie.

Ne arata o pereche de pantaloni turcoaz.

Lizzie cauta prin standul de pantaloni precum Basil dupa o albina. Scoase o pereche si spuse:

— Astia ti-ar veni, fata enervant de slaba. Hai, încearca-i!

Arata fantastic! Star este slaba, da, dar are o talie ca o viespe si abdomenul ei este plat.

— Perfect, Star! spuse Lizzie.

— Ia-ti si o bluza, i-am spus.

Si-a luat una în aceeasi nuanta de turcoaz. Se lumina deodata! În ultima vreme era palida ca mustarul, dar în turcoaz si fericita, era o dulceata. Îsi lua si niste cercei-butoni mici, albastru cu

argintiu.

— Cah! striga Lizzie, fluturandu-si mana în fata nasului. Magazinele încep sa miroasa deja în iunie.

— Nu e din cauza magazinelor, spuse Star. Sunt subsuorile. Creeaza o atmosfera încarcata, impenetrabila, nu-i asa?

— Impene... cum? Star, esti ciudata! am spus. Hai sa iesim de-aici. Stiu! Hai sa mergem în parc.

parcul cu înghetata

Nu mai fusesem de mult timp în parc.

Cand eram mica mergeam tot timpul si apoi, cand am crescut, a trebuit sa merg cu surorile mele. Odata, Sophie a împins caruselul prea tare si Sarah nu s-a putut urca, apoi Sarah a încercat sa o traga pe Sophie de pe leagan... sau a fost invers? Au tipat una la cealalta mult timp, s-au repezit una la alta, iar lumea se uita si dadea din cap. N-am mai fost dupa aceea niciodata.

Era la distanta de doua statii de autobuz.

Am alergat înspre leagane cu mainile la spate, ca avioanele Concorde. Lizzie si Star nu tipa

precum surorile mele si toate trei am reusit sa ne urcam într-un leagan, Star asezata, iar Lizzie si cu mine într-un picior, ca berzele, cu un picior pe scaun, tinandu-ne de funie.

— Ups! spuse Lizzie, uite ca vine un gardian al parcului. Oare o sa ne creada ca avem doisprezece ani?

Am facut cu mana si am zambit gardianului care venea înspre noi, dar expresia fetei nu i s-a schimbat, asa ca am stiut ca nu-i a buna, asa ca ne-am dat jos si ne-am îndepartat.

— Hei! Priviti acolo, spuse Lizzie.

Un rand de scaune cu spatar era în fata chioscului în care canta orchestra. Langa el era un carut vechi.

— Hai, fetelor! striga Lizzie, asa ca ne-am dus într-acolo.

Pram Gran statea pe un scaun, cu picioarele cam departate, mancand înghetata. Era ceva pe scaunul de langa ea. În paturica am vazut cainele ei maro cu alb, cu blana carliontata, mult mai batran decat Basil. Nu avea picioarele din spate.

Dadu din coada, frecandu-se de paturica.

— Ce catel dragut! Cum îl cheama? întreba

Star.

— Trotter, spuse Pram Gran. Întinse înghetata către caine, care linse ca și cum ar fi primit înghetata în fiecare zi din viața lui.

Poate ca primea.

— Îi pastrez fulgii de ciocolata de la sfarsit, spuse Pram Gran.

M-am gandit ca nu are plasa de par. Parul îi era ravasit, ca paiele lui Worzel Gummidge. Credeam ca are bucle stranse sub plasa aceea roz de par, dar ea avea o claie în cap. O femeie salbatica, salbatica.

— Nu ati putea sa-i luati niste rotite din acelea pentru spate? întreba Star. Astfel ar putea alerga cu picioarele din fata.

— Am încercat, dar îi place mai mult cu carutul, spuse Pram Gran. Îi e și mai cald așa.

— Îl aduceti aici în fiecare zi, atunci? am întrebat.

— A, nu! Ne place varietatea, lui Trotter și mie. Ne plictiseste rutina. Se presupune ca-ti place rutina cand îmbatranesti, dar noua nu. Mergem la piata, în magazine, peste tot. Venim aici doar sambata și duminica. Pentru muzica. Lui Trotter îi

place. Preferatii lui sunt Verdi si Puccini.

— Ar trebui sa mergeti la cafeneaua aceea din centru, am spus. Barbatii de acolo canta mereu chestii din astea.

— Nu cred ca le-ar placea cainele meu în cafeneaua lor, spuse ea. Ma restrictioneaza în multe locuri. Dar merita. E atat de mic, dar o companie atat de placuta!

Ne zambi si am gandit ca a fost frumoasa, cu cateva decenii în urma. Ochii îi sunt albastri. A spus:

— Stiu ca voi, tinerii, ma credeti nebuna.

— Ba nu! am strigat noi, prea repede.

Spuse:

— E în regula. Vedeti, sunt singura. Trotter e viata mea acum.

— Nu aveti copii? am întrebat, dandu-mi seama prea tarziu ca poate nu aveam dreptul sa ma bag.

— Nu, a spus Pram Gran. Am fost casatorita si am fost amandoi foarte fericiti. N-am vrut niciodata copii.

Am dat din cap întelegatoare, avand în minte imaginea certaretelor Sophie si Sarah.

Pram spuse:

— Sotul meu a murit subit. Asa ca am mers la adăpostul pentru caini și acolo l-am găsit pe Trotter.

— Trebuie să fi fost ziua lui norocoasă, spuse Star.

Se pricepe de fiecare dată să spună ce trebuie. Trotter dadu din coadă. Era chiar dragut, dar eu îl preferam pe Basil.

fara fulgi

O muzică plăcută, magică, se auzea în parc.

— Eu vreau o înghețată! striga Lizzie.

— Ce, chiar după tot ce ați mâncat la arătoși? am spus eu.

— Dar e o zi specială, spuse ea. Suntem toate trei în parc și urmează seara de sămbătă la M!

Avea dreptate, atata dreptate! Am dansat puțin, în felul nostru, cu înghețatele ținute sus, în semn de sărbătoare.

— Știți, nu cred că aici cântă orchestra sămbătă, se încrunta Star. Cred că Pram Gran se însală. Cred că orchestra cântă duminică. Știu, le las fulgii de ciocolată în schimb.

Si se duse înapoi catre scaune. Îi întinse fulgii de ciocolata catelului, sa îi manance. Era destul de rafinat, întorcându-si capul dintr-o parte în alta.

Basil ar fi luat-o dintr-odata.

— E nebuna, spuse Lizzie.

— Care dintre ele? am spus.

razboiul ciocolatei

Cand am ajuns înapoi acasa, am facut curat în camera mea. Arata nemaipomenit. De-a lungul peretilor nu mai erau aruncate tot felul de lucruri. Apoi m-am dus în bucatarie, sa verific rezerva de ciocolata pentru prajituri. Ghiciti!

— Sophie! Sarah! Cine mi-a mancat ciocolata? am tipat.

Erau în camera de zi, la jumatate de metru de televizor. Sophie înregistrase emisiunea *Boli Jenante*. Un barbat tineva în mana o sticla mare cu un lichid agitandu-se pe fundul ei.

— Unde este? am strigat.

Se întoarsera spre mine. Sarah avea varful limbii în nara. Este lucrul pe care îl face cel mai

bine. Sophie s-a repezit sa opreasca videoul. A bagat ceva în buzunar.

— Ai ciocolata acolo, Sophie? am întrebat, amenintatoare.

A scos ce avea în buzunar si a pus pe televizor. Pe data, Sarah a protestat:

— Dragonul meu! E al meu!

— Da, ei bine, tu nu-ti iubesti dragonul argintiu, striga Sophie. Ti l-am dat de Craciun si tu nu faci decat sa-l arunci întruna pe jos. I-ai spart solzii si i-ai ranit coada, uite!

— E al meu! Al meu! tipa Sarah si se duse spre Sophie, gata de lupta.

— Stiu ca e al tau, *proasto*, pentru ca eu ti l-am dat, dar mai bine n-o faceam, pentru ca nu-l iubesti cum trebuie! striga Sophie.

— Sophie, tine minte, ea e mai mica, am spus, gandindu-ma ca am mai auzit asta înainte. Lasa-i ei dragonul.

— I-l las, spuse ea. Apoi își dadu ochii peste cap. Astfel nu ma putea vedea si credea ca e invizibila. Sophie e ciudata.

— Stii ceva despre ciocolata? am marait.

— Basil? încerca ea.

— Nu, Sophie. Stim amandoua ca Basil nu poate lua un scaun, pe care sa se urce ca sa ajunga la dulap. Lui Basil îi place usturoiul, nu ciocolata.

— Nu numai tie îți place ciocolata, Emma, spuse mama din usa.

— Dar sunt singura care face prajitura cu ciocolata!

— Si apoi o mananci pe toata cat noi dormim! se planse Sophie.

— Si voi mancati toata prajitura cu branza si stafide, si mi-o lasati mie pe cea cu capsuni, am raspuns. Trebuie sa ma sacrific doar pentru ca sunt cea mai mare.

Mama ofta ca de obicei, spunand:

— Ce familie am!

A cui era vina?

Se duse la poseta si scoase portofelul.

— Poftim, spuse ea.

Asa ca Basil si cu mine am plecat spre Bottom Bob.

Si ghiciti pe cine am vazut!

ei bine, e...

Langa magazinul lui Bob era parcata o masina imensa. Era roz cu argintiu. Avea aripi. Nu aripi adevarate ca ale unui avion sau ale unei pasari, ma refer la acele aripi de metal ce ies din partea din spate. Oamenii treceau pe langa ea foarte încet, pretinzand ca nu se holbeaza, pentru ca sunt, vai, foarte politici si respectabili în cartierul nostru, dar în realitate sunt foarte bagaciosi si sireti.

Un barbat mormăia ceva despre cum era parcata, pentru ca masina imensa ocupase doua locuri.

Basil se repezi spre masina, aproape spanzurandu-se cu lesa, si uda satisfacut roata. Basil trebuie sa marcheze de saispzezece sau optsprezece ori la o plimbare, ca sa sperie rivalii pentru ca... nu sunt sigura. Sindromul cainelui mic, probabil.

Am legat lesa de stalpul pentru caini, din fata magazinului. Lui Basil nu i-a placut asta niciodata. Credea ca stalpul era pentru alti caini mai putin importanti. Schelalai ca sa ma înduplece si ca o trompetica din acelea de la petrecerile copiilor.

Am intrat în graba la Bob și am cautat ciocolata. Trei batoane ajung pentru o prajitura ca lumea.

Clientii lui Bob își întorceau capetele catre un sunet ciudat. Basil încetase schelalaiala și acum latra, disperat ca a fost neglijat și legat de stalp.

M-am întors pentru alte doua batoane – nu poti fi niciodata prea grijulie. Daca surorile mele le gasesc din nou? În final am cumparat opt în total și un baton mai mic, în caz ca ma simteam slabita în drum spre casa. Mineralele și celelalte chestii scad cand ai saispzezece ani, esti ravasita de stres și de probleme menstruale, și mai ai și examene oribile, iar ciocolata este o sursa importanta de fier.

Apoi l-am vazut pe patron pentru prima data. Era în spatele casei. Stiam ca era el, deoarece una dintre doamnele care servea acolo a strigat:

— Mai aveti nevoie de maruntis, domnule Bob?
„Domnul Bob!”

— Nu, multumesc, Denise, spuse el.

Punea alimente într-un carucior. Mancare semipreparata pentru o persoana, n-am putut sa nu o observ, caserole cu miel și broaste solitare,

pui cu curry si budinci pe care le poti încalzi la microunde... Sunt curioasa de fel, ma intereseaza ce se petrece în jurul meu. Oare mi-as putea gasi o S-LU-J-B-A în care sa-mi pot folosi curiozitatea? Detectiv particular pentru cei bogati si vestiti? Reporter pentru o revista scumpa?

Jono Watkins spune ca sunt cea mai bagacioasa fata pe care o cunoaste, dar el nu are bun-gust sau respect, nici înțelepciune, nici S&S, iar judecatii lui îi lipseste cu adevarat... judecata.

Ma întrebam daca vreo doamna Bob îl astepta acasa în acea dupa-amiaza de sambata. Mi-am îngustat ochii ca sa nu observe ca ma uit, si va pot spune ca domnul Bob are o multime de inele de aur, dar nu pe inelar. Cu cine l-am putea cupla? Pram Gram a trecut cu carutul ei prin gandurile mele...

Clampani – am spus „clampani” pentru ca purta cizme de cowboy cu varful ascutit – pana la usa si lasa caruciorul acolo, pentru mai tarziu, probabil.

Apoi se întoarce, zambi – clic – si batu batoanele mele în casa. Aveam banii pregatiti, oricum. Stiu cum e viata, stiu pretul unui baton de ciocolata de calitate.

Si domnul Bob stia. A numarat cu mare atentie banii mei, pana la ultimul penny si nu stiu de ce, pentru ca domnul Bob avea aur din cap pana în picioare. În afara de acele inele, avea un lant gros la gat si un ceas de aur. Ei bine, trebuie sa recunosc ca-l vedeam numai pana la bust din cauza tejghelei, dar cred ca era plin de aur.

Si va mai spun ceva. Partea de sus a lui Bob nu era a lui. Parul acela nu crescuse din capul lui. Era gros ca presul si stralucea ciudat de nenatural. Domnul Bob îl cumparase.

Ei bine...!

Basil urca pe scara sociala

Cand l-am eliberat pe Basil de la stalpul cainilor a sarit pe mine ca si cum l-as fi salvat de la laboratorul de testare pe animale. Am plecat.

Am oprit sa desfac ciocolata. Deodata am simtit cum lesa se întareste si începe sa vibreze.

De asta mama îi ameninta mereu bilutele lui Basil! Vai, ce rusine, ce jenant, PANICA! ATAC DE PANICA!

Macar daca ar fi fost o catea! Dar era înclestat

de piciorul unei femei, imaginandu-si ca e cateaua visurilor lui. Si, cel mai rau, picioarele lui Basil erau înclestate în jurul Femeii-Sef!

Ea tot dadea din picior, încercand sa scape de el. Dar Basil este un caine hotarat.

Nu voia sa dea drumul.

De ce a trebuit sa fie Femeia-Sef? Nu stia Basil ce stralucitoare era ea? Sigur, cainii cauta alte lucruri cand vine vorba de dragoste, blana groasa si nasuri umede sau mirosuri, nu apa de toaleta Nina Ricci si tesaturi.

Si de ce Femeia-Sef atrage mereu dezastre? A fost lovita de Baiatul-cu-Tuba si acum piciorul îi era aranjat de Cainele-Mic. Am încercat sa ma uit în alta parte cand îl trageam pe Basil de pe piciorul ei. Pantaloni din tesatura de culoarea untului. Ei bine, fusesera asa cu un minut mai devreme. Problema este ca Basil este un magnet pentru noroi.

— Îmi pare rau! Sincer. E mic, am mormait, întrebându-ma daca ma recunoaste fara uniforma. S-a aplecat sa se scuture de noroi si de blana de pe pantaloni. Spuse:

— Cred ca e cam confuz catelul tau. Ar trebui

sa-l iei deoparte si sa stai de vorba cu el.

Mai tarziu mi-am dat seama ca ea încerca sa ma faca sa ma simt mai bine, glumind. În acel moment eram de doua ori mai rosie decat sosul Szechuan, ducandu-l pe Basil acasa.

Prin cartier

voce rece, calma

Cam la o ora dupa ce am ajuns acasa, Sarah a venit sa-mi spuna ca ma sunase cineva.

— Nu era o fata, spuse ea.

— Atunci cine era? m-am mirat eu. N-ai cerut numele sau numarul de telefon? Nu esti buna de secretara.

Dadu din umeri si se facu mica.

— Lasa-ma sa verific numarul, am strigat, dand-o deoparte. Ma urmari pana la telefon si privi cum formeza 1471. Nu am recunoscut numarul care a aparut, dar era local. Am murmurat numarul de cateva ori si Sarah a spus, vrand sa ajute:

— A, asta e prietena mea Jane. A sunat sa ma invite la înot. Dupa telefonul pentru tine, Emma, atunci nu stiu cine a fost.

Surorile astea! Cine are nevoie de ele?

Am facut o recapitulare la istorie, cu o mica parte din creier. Îmi place istoria. Am studiat

Irlanda de Nord. Am facut istoria medicinei. Îmi place si asta (desi nu vrei întotdeauna sa stii ce le-au facut oamenilor, mai ales fara anestezie), în cartea mea era un desen cu „Parintele medicinei”, Hipocrat. Era cam ca Sean Connery, stiti, scotianul acela în varsta care a fost James Bond. El este un Robbie Williams pentru bunicile noastre.

Telefonul suna din nou. Am auzit-o pe Sarah spunand:

— Mama te roaga sa dispari de pe fata pamantului, nu avem nevoie de vulgaritatile dumitale, multumim. La revedere!

Cateva minute mai tarziu, suna din nou. I-am luat-o înainte, de data asta. O voce rece, calma...

Ghiciti cine era?

— Buna, iubito! Sunt Jono! striga el, cat se poate de vesel. Nu avea niciun drept sa fie vesel. Dau o petrecere. Diseara. Puteti veni toate? Tu si fetele?

— E cam din scurt, Jono!

— De-abia am hotarat, spuse. Scap de batrani ca sa vad un film. Nimic de speriat sau explicit sexual. Nu vreau sa produc boli de inima.

Petrecerea este pe strada Tasmania, la numarul 22. Veniti pe la noua. Aduceti de baut. Am eu grija de mancare. E aleasa. Pa!

A închis.

petrecere petrecere

— Bineînțeles ca vin, striga Lizzie. Sunt o adevarata petrecareata!

— Ei, da, vin daca mergeti voi doua, spuse Star, în dubiu.

(A trebuit sa le sun sa le avertizez, vedeti, ca sa-si poata aduce haine de schimb si farduri.)

Între timp m-am concentrat la unghiile de la degetele de la picioare, ce reprezentau Calea Lactee si cerul nocturn, cu cat se poate de multe luni si constelatii.

N-am reusit sa le pun pe toate. Daca te uitai la ambele picioare obtineai efectul maxim, asa ca trebuia sa le tin apropiate.

Star si Lizzie au ajuns repede pentru pregatirile de petrecere.

— Ne spalam pe cap si apoi ne aranzam, striga Lizzie, trecand peste mine si urcand scarile.

Cu mult autocontrol, am reusit sa nu folosesc niciun sampon ciudat de-al mamei. Era pentru par albit, totusi. M-am gandit ca, daca ceva merge prost pe taramul parului, n-am de gand sa-l las pe Jono Watkins sa vada primul.

Ne-am spalat pe cap una pe alta si am dat parul cu balsam, l-am aranjat si l-am stors. Am încercat si pe Basil, dar a fugit de uscatorul de par.

Ne-am machiat una pe alta. Este grozav sa fii machiata de altcineva, nu-i asa? Chiar este o diferenta. Îmi place sa ma machiez puternic cateodata, în special la petreceri. Poti pretinde ca esti altcineva sau te reinventezi si devii misterioasa.

Lizzie se machiaza si devine altcineva. Ea pune accent pe ochi. În seara asta avea un look de Cleopatra. N-am vazut niciodata atata creion de ochi. Ochii ei semanau cu cei pictati de egipteni pe partea din fata a barcilor, pentru ca acestea sa vada pe unde navigheaza. Si-a dat buzele cu luciu. Era îmbracata în negru din cap pana în picioare, ca de obicei, stralucind toata, si efectul era de profet egiptean antic, cu mobil în carcasa de leopard.

Star purta pantalonii turcoaz si bluza, si i-am aranjat parul astfel încat sa arate ca o floare minunata, auriu cu negru.

— Ce par grozav ai, Star, murmura Lizzie, netezind cu palma creștetul lui Star.

— S-ar putea sa-l mai scurtez, spuse ea.

Nu parea sa vrea sa-l taie vreun pic.

— Cum vrei sa-l faci? întreba Lizzie, apasand încet parul saltaret de pe capul lui Star.

— L-as tunde în stil bob. Lynn spune ca asa ar trebui. Acolo unde se tund ea si copiii ei.

— Dar de ce?

— Lynn crede ca e putin afro.

Sunt eu bagareata? M vine de la „a mijloci” si „a maslui”? Am spus:

— Nu stiu de ce nu te lasa Lynn în pace.

— Cred ca vrea sa seman mai mult cu tata si parul ma da putin de gol, spuse Star. Seman cu tata. Ochii îmi sunt ca ai lui. Mama spunea ca sunt ca de onix.

Am privit în ochii ei. Erau aurii-verzui-marô. Da. Bunicul meu avea o scrumiera din onix si era precum ochii lui Star.

— Ochii tai au nevoi de niste chestii, anunta

Lizzie, agitand peria de la mascara, încat credeam ca are sa-i scoata ochii lui Star.

O dadu cu un fard auriu, retinut si subtil (pentru Lizzie). Apoi i-am presarat sclipici pe fata astfel încat pielea ei arata ca mierea cand devine vascoasa si cristalina în borcan. Star e unica. Este diferita. Este subevaluata. Este subtila.

Star se ridica, timida si draguta. Nu stia ce sa faca!

Asa ca se plimba putin, privindu-se în oglinda si apoi spuse:

— A, am adus de rontait.

Se duse la geanta ei si scutura un pachet mare în fata noastra. Smantana si ierburi.

— Stiu ca astea-s preferatele lui Jono, spuse ea.

— Îh! am tipat. Gandeste-te la respiratia lui dupa toate alea, Star!

— Si eu am cola si apa tonica, striga Lizzie. Merg cu astea!

— Cu ce?

— Nu conteaza! spuse Lizzie, cu vocea ei.

Mi-am dat seama ca nu aveam nimic pregatit sa iau cu mine. Jono Watkins nu primea cu siguranta prajitura cu ciocolata. Poate ca îi place. Am dat o

raita prin dulapuri si am gasit alune prajite, niste cutii cu limonada si niste cutii cu amestecuri – biscuiti, napolitane, toate în plastic. Mama le cumparase de Craciun. Mereu exagereaza cumparand lucruri nepotrivite pentru petreceri, cand oricum nu da niciuna. Prietenii ei adorm toti pana la opt si jumatate. Cumpara lucruri pentru „cine stie cand”...

Vorbind de lup. Mama trecu de usa, mormaind ceva despre prosoapele ude. Striga:

— Fetelor, nu vreti ceva de mancare înainte de petrecere?

— Nu, am spus.

— Cred ca va fi acolo, doamna Peek, spuse Star.

— Hmm... Sa fiti cuminti acolo, spuse mama amenintator.

— Vom fi, vom fi! minti Lizzie.

Mamele astea se baga mereu.

— Nu cred ca ar trebui sa mearga la petrecere în timpul examenelor, striga tata, gelos, pentru ca el nu merge niciodata la vreo petrecere.

A, nu, un atac din partea ambilor parinti! Dar, surprinzator, mama ne lua partea.

— Au nevoie de putina distractie, spuse ea. Examenele mai au nevoie si de o pauza. Totusi, Emma, stii ca tata va veni sa va ia daca se face tarziu sau asa ceva!

Luminile de avertizare se aprinsesera în ochii ei. Aprinse la maximum.

— Mama, am oftat, e doar Jono Watkins, sta dupa colt, aproape.

Am observat ca o mare parte din capul tatalui meu lucea în lumina puternica din hol. Vai de mine! Totusi, putea fi mai rau, putea cumpara o peruca gen Bob.

tinutul Jono Watkins

Pana dupa colt, aproape, este un drum foarte lung cand esti pe tocuri înalte. Mai ales ca trebuia sa o iau printre case. Trebuia sa fac pasi mici, chinezesti, ezitanti, si sa am grija de Calea Lactee. Dar foarte rar aveam ocazia de a purta pantofi ca lumea, din cauza scolii.

Am trecut pe langa statia de autobuz a lui Jono Watkins. Era ciudat sa o vezi pustie, fara nimeni asteptand. Ma întrebam daca este diferit sa astepti

autobuzul acolo, dupa ce ai mers pe jos o bucata. E ciudat sa gandesti ca exista acolo fara noi. Mmmm... Profund, nu?

Casa lui Jono Watkins pare normala. Era alba, cu ceva din tipul acela Tudor-William-Shakespeare pe fatada si petunii la ferestre.

Usa ne-a fost deschisa de un drac, îmbracat tot în negru.

Jono. Cineva îl machiase cu alb si negru în jurul ochilor si gasise ceva vascos sa-si faca parul sa stea în sus, ca niste tepi de porc mistret.

Presupun ca el credea ca arata ca un star pop, un fel de diavol heavy-metal, un fel de Eminem întâlnește Craddle of Filth, în cimitir, cu un fierastrau.

Ei bine, Jono Watkins, refuz sa comentez!

Marai:

— Uau, Star! Arati grozav! Lizzie, stralucesti mai tare ca niciodata!

Am asteptat. Nimic. Mersi.

— O, Jono, haide! Ce e cu tine? am spus, uitandu-ma fix la bluza lui zdrentaroasa si neagra precum carbunele.

Zambetul i-a disparut, dar timp de o secunda

doar. A spus:

— Sunt hard rock, ca de obicei, iar în seara asta sunt black metal vampiric, Emma.

Sigur. Când se întoarse să intre, am văzut că avea un lant în jurul taliei și a posteriorului. Vampirii poartă lanturi?

Era o GRAMADA de lume, majoritatea din anul nostru, cativa mai mici decât noi, cativa mari pe care nu-i cunosteam, poate din echipa de rugby a lui Jono și apoi toată gasca lui de aliați, tipi și tipe. Obisnuiți, pe bune.

Vedeți, școala noastră este un liceu de stat obisnuit, într-o zonă obisnuită. Vreau să spun că e un amestec. Suburbii, nu centrul orașului sau parti la moda. Nu sunt extreme. Vreau să spun că nu e nimeni cu care părinții să nu dorească să te întâlnești. Nimeni periculos. Nimeni nepotrivit. Pacat!

— Veniți să vedeți ce bufet am pregătit! striga Jono Watkins, împingându-ne printr-o cameră întunecoasă din care se auzea vocea tipătoare a unei femei care cânta, până în bucatărie.

— Ta-naa! o făcu el pe fanfaronul, dând din brate. Piesa mea de rezistență!

Pe masa, în mijloc, era un pepene verde mare înconjurat de ananasi si branza pe scobitori. Mai îngramadise o multime de fasii de salata pe o farfurie enorma, cu niste viermi purpurii împrastiati pe deasupra.

— Ardei iuti! striga el, vazandu-ma derutata. Si i-am umplut!

— Cu ce? întreba Lizzie suspicioasa.

— A, cu usturoi, pestisori dintr-o conserva veche si niste chestii negre ciudate pe care le-am gasit într-un borcan... Cu tot ce am gasit. Am vazut tipu' asta, un bucatar, la TV. Dar ma simt inovator, iar crocodilul a fost ideea mea. Drepturile de autor îmi apartin. Este pepene. N-ati ghici, nu-i asa? Crocodil... Mmmmm...

Mi-am aruncat ochii prin bucatarie. Am vazut un borcan mare de castraveciori într-un lichid galben si o halba de bere dosita.

— În genul anilor saizeci, Jono, am spus.

— Ma bucur ca îti place, spuse JW. Eu am facut toate astea.

Mi-am adus aminte de munca lui Jono. În urma cu doi ani, gateam la fiecare doua vineri. Jono a facut Extravaganta din Peste de Mare Adanca si a

lasat-o în clasa tot weekendul. Femeia de serviciu a crezut ca era un cadavru. Presupun ca era, într-adevar.

Într-o saptamana am facut placinte cu branza. Era ceva feudal. Jono a spus ca familia lui era originara din Yorkshire si ca ei le numeau SKONS.

Alexandra Parker (o tipa bogata care locuieste într-o casa imensa, cu porti electrice si un iaz cu crapi) (nu stiu de ce nu merge la Scoala de Doamne Benedean sau undeva printre bogati, în loc de scoala noastra) (dar e draguta) oricum, a spus:

— O, nu! Sunt sc-onc-si!

Nu ma gandisem niciodata la asta. Ce conteaza numele? Trebuie doar sa le tai în doua si sa le mananci cu unt. Skonii lui Jono erau chiar ai lui, dupa cum veti vedea.

În meniul din seara aceasta nu erau Skoni dezgustatori.

Jono avea impresia ca pregatise o mancare bestiala, dar era ca un pusti facand un lucru *a la* Blue Peter. Avea nevoie de ajutor pe frontul mancarii. De ce nu am mancat înainte de a veni,

cum am sugerat eu?

Am spus:

— Si ca desert, Jono?

Nu se dadea batut.

SKONII DEZGUSTATORI AI LUI JONO WATKINS

(Aceasta este o reteta de baza cu variatii de nebagat în seama)

— Vetii avea nevoie de:

— 225 g de faina

— O bucata de unt (40–50g

— Putin praf de copt

— Putina sare

— Ceva mai mult lapte

— Niste stafide. Jono le-a înmuiat pe ale lui în ceva înainte...

1. Frecati untul cu faina, sarea si praful de copt.

2. Adaugati niste lapte. Adaugati stafide daca va plac. Jono a adaugat si zahar si cine stie ce altceva.

3. Întindeti aluatul pe o placa cu faina – nici prea

gros, nici prea subtire.

4. Taiati placintele cu un taietor mare, daca sunteti normali. Puneti într-o tava unsa. Ungeti cu lapte si/sau presarati faina deasupra.

5. Daca sunteti Jono Watkins faceti un SKON mare, presarati branza pe marginea de sus pentru par, faceti ochii si un ranjet mare cu stafidele (autoportret) si mancati-o pe toata singuri.

6. Coaceti-le în cuptorul încins la 220°C timp de vreo 12 minute, pana devin aurii deasupra.

FOLOSITI MANUSA DE BUCATARIE

Mancati-le cu gem, frisca, miere, unt sau ciocolata.

— Uite-acolo, M! striga el.

Pe o farfurie de carton încretita stateau bucati groase, galbene si roz, de prajitura Battenberg, cu urme mici de crema lichida.

— Garnisite de *moi*, Emma!

Cata dreptate avea.

Privind în jur, am vazut turnuri de pahare din plastic. Sticle stateau randuri pe masa si pe pervaz. Cumparase cele mai ieftine lucruri de

rontait de la supermarket, stiti, acelea super ieftine subtiri si cu mustar. Facuse sosuri. Usturoi si chili. Îhh! Sos de rosii. Sos de salata cu bucati negre în el. Ceva subtire si verde.

Jono Watkins ma studia cu gura plina, asa ca arata ca o molusca. Îl uram ca îmi studia toate defectele. Puteam simti roseata de sos Szechuan urcandu-mi-se în obraji. Se holba la nasul meu, gandindu-se, probabil, la un iepuras.

Am spus:

— Care e problema ta, Jonathan?

Îsi mai îndesa mancare în gura, o crantani si apoi împrósca:

— N-am absolut nicio problema, Emma. Ma gandeam doar ca arati foarte apetisant. Adulmeca aerul într-un mod afectat. Si mirosi la fel de bine.

M-am holbat la el si deodata privi în jos, uitandu-se fix la picioarele mele. Studia Calea Lactee stralucind pe unghiile mele de la picioare? De asta avea privirea aia de „uite ca ma uit la picioarele tale”?

Sau avea un alt motiv...

cand eram într-a saptea eram inocenta si naiva

Cand eram într-a saptea, eram inocenta si naiva. Stiu ca acest lucru este greu de crezut acum.

Am fost la o petrecere. Erau si baieti acolo. În primii ani de scoala nu aveam baieti la petreceri, dar acum se întorsesera.

Ma simteam destul de ciudat. Nu le aveam pe cele doua prietene bune ale mele atunci. Lizzie ma speria. Era atat de încrezatoare în fortele proprii, înca de atunci. O iubesc pe Lizzie, dar este ca un zid. Nu poti trece de ea. Lizzie opune rezistenta oricui si asta te cam sperie cand esti într-a saptea, pana cand îti dai seama ca si tu esti la fel.

Pe Star nu o prea cunosteam – îti ia mult timp sa o cunosti – si nu fusese invitata nicaieri.

La petrecere voiam sa ma ascund într-un colt, dar aveam senzatia ca ma urmarea un reflector, sa ma scoata în evidenta. Eram ciudata cu totul.

Ne uitam la casete video, alese pentru noi, ca atunci cand esti copil. Stateam pe marginea

canapelei. Caseta s-a terminat. Toti au plecat în bucatarie. Am ramas asezata pe canapea. Alaturi, pe un scaun, era o perna veche, scamoasa, alba si mancata de molii. M-am dus sa o iau, dar m-a scuipat, a marait la mine si a adormit la loc. Îi puteam simti respiratia mirosind a peste stricat.

Era cald. Mi-am dat jos adidasii. Nu prea stiam multe despre adidasii atunci. Nu-i înțelegeam. Nu stiam cum functioneaza.

Cu siguranta nu stiam cum pot mirosi.

Jono Watkins era si el în clasa cu mine. Ghiciti! Era de-a dreptul enervant. Era înalt chiar si atunci, dar avea o voce caraghioasa pentru ca se întrerupea. Parul îi era salbatic si portocaliu, îl vopsise, asa ca arata ca floarea-soarelui a lui Van Gogh, pe un vant puternic. Purta boxerii trasi în sus, deasupra taliei pantalonilor; asa faceau toti baietii pe atunci. Canta întruna un cantec, acela despre mamiferele de pe Discovery care își satisfaceau tot felul de nevoi.

Îh!

Oricum, Jono Watkins a venit si el în camera aceea unde stateam eu, la marginea canapelei, cu adidasii dati jos. Pisica batrana dormea înca pe

scaun, torcand.

Jono m-a privit, s-a uitat în alta parte si iar la mine.

Apoi si-a facut vant cu mana în fata nasului, a facut: „Cah! Cah! Razboi chimic aici!” si a plecat din nou.

secrete, rusine, umilinta si razboi chimic în anii copilariei mele

Erau picioarele mele, nu-i asa? Umilitor.

Vai, voiam sa se deschida pamantul si sa ma înghita, dar nu înainte de a-mi pune adidasii înapoi si de a lega sireturile strans, sa mentin mirosul înauntru.

Mi-am petrecut restul dupa-amiezii îngrozita ca avea sa spuna tuturor ca îmi miros picioarele (ca branzeturile acelea oribile pe care le mananca tata, de culoare galben-închis, care miros ca dormitorul lui Dracula. Tata se supara daca mama nu îi cumpara de la magazin, dar ea spune ca îi este rusine sa cumpere daca nu merge direct acasa, pentru ca te priveste lumea si stramba din nas).

Nu cred ca Jono Watkins a facut publica stirea despre picioarele mele în dupa-amiaza aceea, pentru ca de fiecare data cand l-am vazut manca. Desi man înca în disperare, nu se îngrasa, lucru demn de invidiat. Totusi, de la acea petrecere au trecut cativa ani în care sa spuna tuturor despre rusinea si umilinta mea.

Curand, „am pierdut” acei adidas mirositori.

— Crezi ca sunt facuta din bani! striga mama cand i-am spus. Cum poti pierde o pereche de adidas, Emma? Unde sunt?

— Habar n-am.

Si nu stiu nici pana în ziua de azi. Nu stiu unde i-au dus oamenii aceia de la gunoi. Erau bagati într-o cutie goala de Cheerios si apoi în punga neagra de gunoi. Dupa asta, nu mai stiu.

N-am mai pomenit de picioare, Jono Watkins si cu mine, dar mereu ma gandesc la faptul ca este în posesia secretului meu mirositor si ma poate face de rusine în fata tuturor!

**pune piciorul pe prima treapta
a scarii evolutiei**

Prima ora de la petrecerea lui Jono a trecut foarte greu, petrecaretii mai mult au vorbit si au mancat, au crantanit si au aruncat cu betigase pentru cocktailuri.

Apoi atmosfera s-a animat. Fetele roiau în jurul meu. Toti ai lui Jono erau acolo, Clanul Wot, cu politicianul Adam, care zambeste mereu, stralucitorul Ashad facand-o pe cinicul, sperand ca toata lumea o sa-i observe adidasii noi, Dean si Luke, Scott, care e mult prea destept, si Tunde, cu ochelari cu rama aurita, care îi dau un aer *serios*. Îmi sunt toti dragi, presupun, dar sunt doar niste *baietei*. Nu-i cunosteam pe Adam, Luke si Ashad la scoala primara.

— Este greu cand te maturizezi devreme, i-am spus lui Lizzie. Baietii nu reusesc sa urce mai sus de prima treapta a scarii evolutiei.

— Stiu, ofta ea. Mi-e aproape imposibil sa ma compar cu contemporanii masculini. Nu vreau sa fac judecati cu caracter sexual, dar par atat de zgomotosi, nerafinati si imaturi. Vai! Tunde! Taie-ne si noua o bucata din prajitura aia!

Am vazut ca prajitura roz cu galben fusese pregatita mult, mult mai devreme. Toata chestia

aia galbena uleioasa se muiase în farfuria de carton si crema se prabusise si se cam separase. Am rontait ganditoare o bucata de ananas. Era uscata si tare, expirata de mult. Stateam într-un colt, visatoare, si mi-am dat seama ca eu cautam o singura fata – A LUI.

Netransferabile

Maimutele

EL. Cel pe care nu-l chema Craig, pana la urma. Da, stiam ca nu va fi acolo la petrecere, dar lucrurile deveneau putin ireale si, daca ti se pune pata cu adevarat pe cineva, nu-ti poti transfera sentimentele, nu-i asa, ca pe un bilet, doar pentru ca esti la o petrecere data de un ciudat din clasa ta. Cath Ratcliffe a sosit, avand un strat exagerat de gros de machiaj. Era plina de gablonturi si avea niste cizme uriase în picioarele ei ca betele. Sanii îi erau stransi sub bluza neagra si afisa un decolteu pe care nu-l mai vazuse nimeni pana atunci. Parea ca Zana Sinilor o vizitase.

Nu-mi venea sa cred! Jono Watkins se învartea în jurul ei, ranjind. Ce gand grotesc... Se mascase în demon, machiaj de fiul lui Frankenstein, doar pentru ea?

Lizzie lua niste ananas, apoi se repezi si îi lua sticla lui Jono. Îi arunca o privire lui Cath, ca o sageata ascutita slobozita catre un lup. Sau era o

furculita? Sau un glont de argint? Sau un betigas auriu?

Orice ar fi fost, nu o strapunse pe Cath.

— Mai vrei, M? întreba Lizzie, agitand sticla periculos.

— Nu, am spus.

Ma simteam cam ciudat. Mi-am golit paharul în vasele petuniilor doamnei Watkins. Asta o sa le învioreze.

— Ananas pe o sulita? E bun, are vitamina C, striga Lizzie. Hei! Ia priveste bratele acelea! I-am urmarit privirea. Boyd McKenna, mai mare decat noi. Fata îi era destul de stearsa si un chirurg plastic de prindere la rugby îi remodelase nasul, dar restul avea forme decente.

— A capatat nasul acela la o gramada, spuse Lizzie stiutoare.

Presupun ca bratele aratau bine daca îti placeau muschii. Se daduse cu ulei de corp pe ele. O viespe bazaia pe langa el, plina de speranta. Avea un tricou alb minuscul, ca sa-si arate bronzul. Maimutica! Lizzie se strecura pana la el sa-l vrajeasca. Îh!

Atmosfera devenea foarte galagioasa. Baietii de

la rugby tipau si faceau glume proaste cu magari. Jono Watkins se uita pofticios la Ratcliffe si ei îi placea la nebunie asta. El era adunat cu toata gramada, urland: „Hai!” si: „Bine! Nu ma zapaci, tu”.

Traduc pentru cei care nu cunosc limbajul lui Jono Watkins: „Haideti cu totii. Foarte bine. Nu ma zapaciti, oricine ati fi”.

Nu mi se pare cine stie ce.

Star sorbea suc de portocale si parea îngrozita.

— Nu cred ca-mi plac petrecerile, M, spuse ea.

— La cate ai fost pana acum?

— La una, spuse ea. Aceasta. Nu prea sunt chemata. Si chiar daca sunt, nu ma pot duce pentru ca ma enerveaza sa merg singura.

— Se rezolva, Star! Cand sunt petreceri, mergi cu mine si cu Lizzie, si apoi stam la mine acasa. Vei fi bine! Stiu ca ti-e greu sa ne chemi si pe noi la tine. Chiar nu conteaza.

— Ba da, spuse ea. Ma simt prost din cauza asta.

— L-ai întrebat pe tatal tau despre asta?

— Nu chiar.

— De ce nu?

Nu ma privi. Spuse:

— Întotdeauna vorbește cu altcineva.

— Dar esti fiica lui, Star.

— N-ai cum sa stii. Nu prea seman cu el. Rase ciudat. Nu sunt de aceeasi culoare cu niciunul dintre ei. Ei sunt toti atat de albi. Orice ar însemna asta. Aseara Katy a venit si si-a sprijinit bratul pe masa, langa al meu. Al ei e alb ca laptele si al meu are culoarea cafelei cu lapte. Mi-a zambit doar, triumfand. Nu ma ajuta sa ma integrez.

— Semenii cu mama ta.

— Asta n-ar fi o problema, dar ea nu este aici si presupun ca tata nu stia în ce se baga cand s-a însurat cu ea si m-au avut pe mine. Acum cred ca îi este rusine cu mine. Pune un spatiu între noi. Este ca un rau care are curenti pe care nu-i observi de pe mal. Nu-l pot traversa.

În tot timpul asta, Star evita sa ma priveasca, jucandu-se cu farfurii si pahare din plastic.

— Dar, Star, esti speciala. Si esti fericita la scoala. Nu-i asa?

— Da... Nu parea prea sigura. Apoi se lumina. Macar sunt observata din cand în cand la scoala.

Nu vreau sa se termine asta. Sunt o fantoma la scoala. O umbra pe care nu vor s-o recunoasca. Ochii lor trec pe langa mine.

— Dar... cum o cheama pe...? Lynn?

— Ea e ocupata. Toti sunt foarte ocupati. Stii, daca cer sarea, ei o plimba de la unul la altul pe masa pana cand ultimul o lasa acolo unde sa o pot ajunge. Toti primesc de baut cu exceptia mea. Ei cred ca eu sunt diferita.

— Ei bine, esti, Star! De asta te iubim atat de mult!

— Nu, vreau sa spun ca ei ma cred cu adevarat ciudata. Nu le place sa vorbeasca cu mine. Pentru ca mai degraba citesc decat sa ma uit la TV, si...

Ceva mare se interpuse între noi, ceva cu picioare imense, strigand:

— Hai, Star, sa dansam!

Star ezita, dand din cap, era clar ca nu voia sa danseze, cu Jono sau cu ORICINE altcineva, dar el e atat de insensibil! Iesira din bucatarie si intrara în camera unde era muzica data tare.

Spun un singur lucru despre Jono Watkins – doar unul – are muzica buna.

Muzica de la petrecerile lui era buna: *Red Hot*

Chilii Peppers, Macy Gray, Moloko si Moby. Atatea lucruri bune care încep cu M, ati observat?

Lui Jono îi placea muzica data tare. Un negru cu o voce cavernala canta *I'm gonna work now, baby!* Cel putin asa suna.

Ar trebui sa-l vedeti pe Jono dansand! Se bataia în jurul lui Star ca o caracatita uriasa fericita, asa ca ea, lasand teama deoparte, chicotea si dansa.

gata pauza

Începand cu acel moment, a continuat tot asa. Franele nu mergeau.

Lizzie aparut tinandu-l pe Boyd McKenna de mana. Apoi cineva spuse: „Dansezi?” chiar în urechea mea. Era un tip dintr-o clasa mai mare, care mormăie. Cred ca îl cheama Matt. Mirosea a gel de par dulce, a bere si a tigara.

Am dansat langa Lizzie, care striga:

— Si, dupa Scoala de Teatru, scena West End. Asta e în Londra, stii, Boyd. Apoi poate un test pentru compania cinematografica Dreamworks. Sunt o multime de actori cu care vreau sa lucrez.

Gura lui Boyd McKenna era si mai larg

deschisa decat de obicei. Mormai:

— Serios? Cu cine?

— Poate Cruise, poate di Caprio sau Jude Law. Ma gandesc la ei, spuse Lizzie cu generozitate.

Am izbucnit în ras. Ma privi în ochi cu ochii ei mari întunecati, provocandu-ma. Nicio clipire, nu se înrosi deloc. Asta e Lizzie!

Stiu adevarul si ea stie ca îl stiu. Poate de asta suntem prietene atat de bune.

Dar Boyd McKenna se holba la ea cu falca atarnandu-i, ca unui elan îndragostit.

Ignoratul se duse si dadu mai tare volumul la muzica, apoi veni la mine agitand o sticla.

— Nu, nu, nu! am spus.

— Hm! M nu vrea! striga el. Tu nu vrei pusin, Lisie?

— Ba da! tipa ea.

Cu exceptia duminicilor

înapoi la natura

Nu putea sa fie trecut de miezul noptii, nu-i asa? M-am uitat la ceas, care era încetosat, dar nu-mi aminteam sa-l fi udat. Era deja duminica?

M-am plimbat putin. Scarile lui Jono Watkins erau putin inegale. Am încercat toaleta. Era deja încuiata, baia la fel. M-am uitat prin usa unei camere, era îngrijita, cu draperii crete si o baie cu acel tip de bideu pentru spalarea picioarelor. Probabil era camera parintilor, simteam ca nu pot folosi toaleta lor, nu stiu exact de ce. Puteam astepta...

Am vazut camera lui Jono. Îhh, ! Usa era larg deschisa si luminile erau aprinse (în cazul lui Jono se întâmpla des asta, chiar daca nu e nimeni acasa!). Avea postere indecente cu femei cu pieptul mare.

Tuburi de deodorant si chestii pentru par, si nu mai stiu ce erau aliniate pe masa ca niste soldatei gata de lupta. Ei bine, pierdusera.

Aveam nevoie de ceva verde pentru sufletul meu. Aveam nevoie de frunze si calm, dar nu la fel de mult cum aveam nevoie la toaleta. Baia principala era libera acum, IUPII! Minunat. Pentru unele lucruri merita sa astepti.

Scarile erau cam alunecoase si sus mirosea a fum.

Am gasit verde pentru sufletul meu. Doamna Watkins avea o sera. Era noua si eleganta, în casa lui Jono! Erau plante mari si un ghiveci cu gauri, cu ierburi iesind din el. Am trecut pe langa una ce mirosea a pipi de pisica. Nu-mi amintesc cum se cheama... Doamna Watkins mai avea un set de mobila de ratan, care-ti lasa urme în forma de cruciulite rosii pe fund. Avea pernute stralucitoare. Mama îsi doreste mobila din ratan cu pernute, dar nu putem avea, deoarece Basil ar rontai picioarele si ar face tot felul de lucruri cu pernutele.

Dar în aceasta sera am vazut ceva sprijinit de perete.

Chitara Ignoratului! Si tobele lui Ashad! Asteptand... Observasem deja ca familia Watkins avea un pian mic. Tunde canta la pian, Beethoven,

Bach, jazz si rock, orice. El spunea ca „gadila clapele incorecte politic”.

Pun pariu ca Luke îsi adusese saxofonul. Si mi-am adus aminte. Matt canta la chitara bas.

Asta însemna un singur lucru.

Trupa lui Jono avea sa cante mai tarziu.

De asta Jono avea contur de ochi de faraon mort, lanturi atarnand si buze negre.

Anul trecut baietii îi cerusera sfatul lui Lizzie în legatura cu numele unei trupe. Am avut niste sugestii nemaipomenite – *Paieta*, *Clanul*, *Trupa Baietilor Rai*, *Las-o balta...* o varietate din care sa aleaga. Ne-au ignorat total.

Si-au spus *Devastare în Masa*.

M-am întors în mijlocul actiunii. Muzica era data la volum maxim. Nu vedeam decat pahare trecand printre sticle si guri, si tot ce puteam auzi erau sunete ragusite. Matt voia sa vina langa mine. Am crezut ca vrea sa-mi umple paharul.

Nu. Am avut o apropiere de groaza cu niste buze imense, pline de saliva, ca ale unui Mick Jagger batran, cu implant. Ce cosmar scarbos! Era ca si cum as fi fost atinsa de un peste de pe fundul oceanului, într-o emisiune de-a lui David

Attenborough.

Am ieseit de-acolo în viteza. Am gasit-o pe Star în bucatarie, facand ordine cu sticlele goale si paharele strivite, si resturile de mancare, adunandu-le în cutii goale.

Spuse:

— Stii, M, as vrea sa plec acum. Îmi poti împrumuta cheia ta?

Ignoratul trecu pe langa mine împingandu-ma. O ducea – vai, Doamne! – o ducea pe Ratchild de mana. Ea îmi arunca o privire tampa, ca un vampir la masa.

Lizzie se duse la masa si mai lua niste felii de ananas, din crocodil.

— Îti plac, Lizzie? striga Ignoratul. Cred ca voi fi bucatar la TV. Se castiga bine, stii. Voi fi urmarit pregatind de mancare în mijlocul vietii mele interesante si aglomerate, pe terenul de rugby, în bucatarie, cu colegii si fetitele uitandu-se la mine.

— Sper ca gusturile tale în ceea ce priveste mancarea sunt mai bune decat în ceea ce priveste femeile, i-o tranti Lizzie.

Tacere.

Apoi am spus hotarata:

— Lizzie, noi plecam. Mie si lui Star ne-a ajuns si cred ca si tie!

— O-hoo! suiera ea. M, sefa!

— Stai sa dau astea deoparte din cale, spuse Star cu sticle sub brat. Apasa pe clanta unei usi. Nimic. Se împinse în ea, dar Star e putin neîndemanatica, asa ca am spus:

— Probabil ca împingi în partea gresita. Stai, lasa-ma pe...

— E încuiata, se încrunta ea. Cred ca e camera de serviciu.

Apoi usa se deschise de dinauntru.

— Vai, îmi pare rau, spuse Star. O pereche de maini se întinse dupa sticle.

Trebuia sa ma uit.

Domnul si doamna Watkins erau pititi în camera de serviciu. Ei bine, trebuie sa fi fost domnul si doamna Watkins, doar daca Jono n-o închinase vreunui alt cuplu în varsta. Aveau televizor si DVD-player. Se auzeau cantece. Cu triluri. Am zarit o tava si cesti, un ceainic si un pachet de biscuiti. (Erau Hobnob. Si mie îmi plac.)

Era sambata seara si batranii stiau cu siguranta

cum sa se distreze. Saracii! Jono nu i-a tratat macar cu o seara la cinema. Ce zgarcit Watkins asta!

Ne-am îngramadit la usa de la intrare.

Am observat ca Ignoratul o lasase balta pe Ratchild în vreun colt undeva si era în jurul Alexandrei Parker.

E asa un *cautator de aur*!

întoarcerea Ananasului-Ucigas

— Si aveau sasi de dormit acolo, insista Lizzie, în timp ce ne leganam pe alee.

Se putea auzi muzica lui Jono prin cartier. Ma întrebam daca vecinilor lui le place *Skunk Anansi*. Canta excelent, dar dictia lui Skin este limpede precum cristalul si versurile nu sunt tocmai ce ai vrea sa auda parintii. N-ar putea face fata.

— Suna ceva, am spus.

Lizzie se aseza pe trotuar.

— Unde mi-e telefonul, M? tipa ea.

— De unde sa stiu eu?

Îsi goli poseta si o duse la ureche.

— Alo? striga ea.

Star îngenunche langa ea si pipai toate lucrurile de pe trotuar.

— Uite-l, spuse ea.

— Salut, Boyd! suiera Lizzie. Boyd Smimoff, ti-e dor de mine? Sunt pe trotuar. Nu, Boyd, nu vreau sa vad sera lui Jono cu tine. Vreau sa merg acasa acum.

Îi închise lui Boyd si îsi baga toate lucrurile înapoi în geanta.

— Vrea cineva un biscuit amaretti? spuse ea, agitand pungi cu furnituri. Sau o prajitura cu lamaie? Hm, este înca lipicioasa...

M-am asezat sa mananc furniturile. M-am uitat la umbrele negre care erau picioarele mele. Mi-era frig în sandale. În buzunarul de la geaca am gasit manusi din iarna. Le-am tras peste sandale. M-am ridicat, tragand-o pe Lizzie dupa mine, care se opunea. Star o apuca de brat si ne-am dus acasa.

Ne-a luat mult timp. Se parea ca mergeam în zigzag si Lizzie se tot aseza si canta, „*Say my name, say my name*” – era singura bucata din cantec pe care si-o putea aduce aminte.

Într-un sfarsit, i-am trantit-o:

— Este Lizzie Astopoulis! Lizzie Astopoulis! Lizzie Astopoulis! Gata, am spus-o, acum, taci, te rog.

Star se scutura de ras. Nu cred ca am vazut-o vreodata razand asa si era grozav, mi-a trecut deprimarea.

— Am crezut ca facem prajitura cu ciocolata, M, striga Lizzie, cazand pe usa din fata casei mele. L-am auzit pe Basil repezindu-se fioros sa prinda hotii.

— Lizzie, e miezul noptii si ai trezit cainele, si probabil n-a mai ramas ciocolata! am spus, bajbaind dupa cheie.

Gata cu panica. Ciocolata era pe raft. Nu o mancasera sau, daca au facut-o, mama a fost la Bob înainte ca el sa închida si sa plece acasa la microundele lui.

Am început s-o rup în bucatele, gata de topit, m-am împiedicat si m-am lovit de dulap, au! Era vina lui Basil. Adulmeca pe la picioarele mele spetind sa gaseasca bucatele de ciocolata. Mi-am dat seama ca înca mai aveam manusile, asa ca m-am asezat pe podea sa le dau jos. Basil marai si dadu din coada. Era un joc. Însfaca manusile si

marai. Nu mai conta, manusile aveau gauri mari în ele, oricum, acolo unde fusesera tocurile. Erau distruse, ca si tricoul lui Jono.

— Lui Jono îi plac picioarele tale, M, spuse Star. Se uita întruna la ele cand dansam.

Usoara PANICA! ATAC DE PANICA!

— Lui Jono Watkins îi place de Cath Ratcliffe, am spus.

— E baiat bun, sa stii, M, spuse ea. Este timid. De aia e asa galagios. Timiditatea îi face pe oameni sa se poarte ciudat.

Timid? Pf! Este mare, fara gust, insensibil si ATAT DE ZGOMOTOS! M-am ridicat. O lumina se gande sa se stinga sau sa straluceasca, sau asa ceva.

— Îti place de el, Star?

— Nu, bineînteles ca nu. E doar un prieten. Dar e dragut si ma face sa rad.

— Mai poti spune asta.

— Ma face sa rad. Oricum, M, ce e cu Matt?

— Îh! Buze de cod! Nu a fost o seara prea romantica, nu-i asa? Decat daca tu crezi ca te-ai îndragostit, Lizzie. Lizzie?

Lizzie devenise foarte tacuta.

— Deci gata cu aratosii, acum esti cu Boyd, Lizzie?

Niciun raspuns.

Star sopti:

— M, poate ca prajitura cu ciocolata nu e o idee asa de buna pana la urma...

Lizzie se ridica de pe un scaun si se clatina pana la chiuvea. Asa ca la unu si douazeci si cinci am anulat Prajitura cu ciocolata de la ora 11.

Am deschis robinetele înainte ca mama sa poata vedea bucatile de ananas.

sindromul de duminica, deprimare totala

Duminica, Lizzie si Star au plecat înainte de ora doua dupa-amiaza.

Duminica poate fi exceptia, ziua ciudata, nu-i asa? Sufeream cu siguranta de sindromul de duminica, deprimare totala.

Eram trista si nu puteam sa-mi revin.

Ce e viata asta? Prietenele mele plecasera acasa, nici urma de dragoste, doar examene si gandul la vorbaria lui Dodo, de luni dimineata, cand ne marturisea: „Clasa mea nu ma lasa balta! Cele

mai mari note din an, cei mai multi trecuti. S-a pariat pe asta în cancelarie, sa stiti. Pe clase, clasa mea! Ha! Ha! Ha!”

Si ce voi face eu? Ce cuvant are sase litere si începe cu S? Ma vor mai întreține parintii cand voi avea douazeci si patru de ani? Îmi vor mai da ciocolata?

Nu ma pot imagina avand douazeci si patru de ani! Este o varsta asa de înaintata!

— Emma, esti doar epuizata, asta-i tot, spuse mama cand am refuzat oferta ei ca eu sa strang dupa micul dejun.

Parintii. La ce sunt ei buni? La ce ajuta?

Am mai desenat un orar pentru repetat, în verde-smarald si auriu, împartind învatatul în functie de cele mai bune programe TV. Trebuie sa mai faci si pauze, nu-i asa? Altfel te mai si îmbolnavesti.

Asa ca eram obosita, fara prietene si bolnava de dragoste, cu oja sarita pe unghiile de la picioare si o durere de cap. Familia mea nu ma putea ajuta. Surorile mele se certau pentru o papusa Barbie, pe care Sophie o bagase într-o conserva pentru mancare de caini si o ascunsese în cosul de gunoi.

Mama se lupta cu masina de spalat. Tata striga obscenitati la omul care ne tundeau peluza. Purtau discutii cu privire la viitorul cainelui. Situatia bilutelor nu arata asa de bine din punctul de vedere al lui Basil.

Singura fiinta fericita era cainele care nu suspecta nimic. Îsi petrecuse noaptea visurilor lui, cu trei fete mari care îl iubeau. Doua dintre ele dormisera în saci de dormit. Lui Basil îi place sa se bage în sacii de dormit. Cand se încălzeste prea tare iese si vine la picioarele mele.

Acum statea pe genunchiul meu, cu fata înspre mine, cam ca o pisica. Ati citit vreodata cartea *O poveste cu un hobbit*? Hobbitul era un fel de pitic paros cu degete paroase la picioare. Basil are picioare de hobbit, cu smocuri lungi de blana portocalie între degete. Nu stiu daca picioarele hobbitilor miros la fel de unt ca ale lui Basil. Mai are si un deget mai sus pe fiecare încheietura. Presupun ca asta înseamna ca este dotat sau binecuvântat cu puteri magice în vreun fel, ca al saptelea fiu al celui de-al saptelea fiu. Basil probabil ca este al saptelea fiu, cel putin în marea lui familie. Mama spune ca veterinarul îi va taia

degetul de mai sus sub anestezie cand... nici nu pot sa ma gandesc la asta.

Basil privi în sus spre mine, cu ochii lui mici, sinceri. Are un fel de înțelepciune fara cuvinte.

— Oare îl voi întâlni cu adevarat pe Craig-Care-Nu-Este? l-am întrebat pe Basil. Bombamea-Blonda, Strainul Chipes... Si ce voi face eu în lumea larga? Care este cuvântul meu, care începe cu S, Basil?

Basil se holba. Nu stia.

Cineva ciocani în usa mea.

Ia-o pe calea de mijloc

drumul de mijloc

Mama nu ciocaneste. Ea bate în stilul „sunt o doamna politicoasa si matura”.

Deci era un vizitator deosebit? Nu, era Sophie. Intra, fara sa i se spuna ca poate. Eram pe cale de a tipa la ea, cand i-am vazut buza tremurand.

Sophie nu plange. Oare? Ba da, se pare ca da. Si-a sters nasul cu dosul mainii si apoi si-a sters mana de jeansi. S-a întors catre mine si am vazut pe fata ei ca era furioasa.

— Care e problema? i-am trantit-o.

Nu Sophie e cea mica, ci Sarah.

Sophie intra în bucluc la scoala pentru ca pune botul. Asta a spus învatatoarea ei mamei. A spus ca Sophie are atitudine. I-am privit chipul, bosumflat si obraznic. Hmmm.

Mormai:

— Sarah nu a cerut. A luat-o pur si simplu. A luat-o pe Barbie. Nu-i mai ajunge a ei.

Ofta.

— Sophie, ea e mica, tu nu te-ai jucat cu papusi Barbie de ani de zile, spui ca sunt stupide. (Cred, oricum, ca Ken este homo, asa ca de ce se mai agita Barbie?)

— Sarah primeste de toate! tipa ea. Nu a cerut-o! Sarah primeste papusi Barbie noi si chiar si Ken, dar trebuia sa o aiba si pe a mea!

Buza îi tremura. Se deschisera portile fluxului. Ofta din greu, cu durere. Statea acolo pur si simplu, stana, cu lacrimi curgandu-i pe obraji. Basil sarea întruna încercand sa le linga. Îi place sa curete lacrimile sarate. Ma gandeam cat de dramatic izbucneste în plans cineva precum Lizzie, si chiar îi place asta. Dar Sophie încerca sa se abtina. Ei nu-i placea atentia si poate oamenii o credeau slaba daca plangea. Era nefericita si asta ma întrista si pe mine un pic.

Am spus:

— Trebuie sa apucam pe drumul de mijloc, Sophie.

Nu stiam exact care era drumul de mijloc, dar îi aud mereu pe oameni vorbind despre el, asa ca m-am gandit ca e mai sigur decat s-o iei la dreapta sau la stanga. Oricum, ideea drumului de mijloc o

alina pe Sophie imediat. Trebuie sa fi fost drumul cel bun.

M de la mediator

Am privit-o pe Sophie cea fornaita si am gandit ca nu-mi cunosc sora prea bine.

Am spus:

— Unde este aceasta Barbie veche, Sophie? Unde ai ascuns-o?

Tremurat de buza. Nu avea de gand sa-mi spuna. Sophie este foarte diferita de Sarah. Sarah sta adesea pe genunchiul meu, chiar daca Basil e deja acolo. Cere ajutor cu temele, vrea sa ne jucam si sa mearga la cinema. Cu Sarah e simplu. Sarah ia viata usor, cred. Este dulce si draguta, si nu prea îmi da bataie de cap.

Of, Doamne!

— Vreau doar sa mi-o ceara, mormai Sophie. Mi se pare corect.

— Da, dar unde este? Am sa o pun sa te roage – adica sa ceara – dar trebuie sa am papusa mai întai, Sophie. Unde ai bagat-o? Nu ai mai rupt bucati din ea, nu-i asa?

Tacere.

Apoi spuse:

— În cosul de gunoi. Mai auzisem povestea asta. Într-o conserva de-a lui Basil. Ajuta-ma, Emma!

Cah! Sophie o bagase pe vechea Barbie într-o cutie de conserve goala, în care fusese mancare pentru caini, una dintre cutiile acelea înalte, pe care le cumpara mama ca sa faca economie, numai ca nu face, pentru ca astfel Basil primeste portii mari. Poate ca de asta veterinarul zice ca e prea dolofan si trebuie pus la dieta.

Asa ca ghiciti cine a iesit afara sa o recupereze pe Barbie, desi uraste întreaga natie Barbie. Ghiciti cine a trebuit sa spele urme de mancare mirositoare de caini de pe parul ei galben si de pe bratele ei roz.

Apoi a trebuit sa negociez. Am gasit-o pe Sarah confesandu-se lui Ken, soptindu-i, spunand ca sora ei mijlocie cea obraznica i-a rapit noua lui prietena.

— Vino cu mine si rezolvam asta! am spus, hotarata.

Erau doua momente foarte dramatice. Mai întâi,

Sarah nu voia sa spuna „te rog”. Apoi, o spunea prea încet, astfel încat Sophie nu o putea auzi.

Apoi Sophie a trantit-o:

— Facem schimb!

Pe fata lui Sarah se citea dezamagirea. A alergat în camera ei. S-a întors. A oferit o funda pentru par, un diapozitiv, o fotografie cu o trupa de baieti, o carte Harry Potter veche, fara coperta. Stia foarte bine ca Sophie nu voia nimic din toate astea. Merita sa încerce, totusi.

— Cat de mult o vrei pe Barbie asta veche, Sarah? am întrebat.

— Foarte, foarte mult! tipa ea, cu ochii mari de tot.

— O vrei la fel de mult ca pe un... dragon?

Sarah încremeni. Stiam ca am atins-o!

— Bine, mormai ea.

Cu capul în jos, se duse sa aduca micul dragon cu pieptul spart. M de la mediator? Rezolvasem disputa Barbie foarte diplomatic.

Poate o slujba înalta – pardon, cariera – în relatii internationale, cu Kofi Annan, mi s-ar potrivi, cu costume si ambasade, si limuzine lungi si lustruite, si ciocolata de casa...

mizerabila zi de luni

La sapte si un sfert suna telefonul.

— Emma! mormai tata, cu chelia stralucind în lumina diminetii, este prietena ta insomniaca la telefon.

Era Lizzie, care voia sa stie ce examen avem în acea zi. Este atat de ametita si de uituca uneori!

— Lizzie, esti atat de ametita si uituca uneori, i-am spus.

— Mersi, M, mi-o tranti ea.

Cand eram în clasele mici, Lizzie suna mereu dis-de-dimineata. Suna sa întrebe de teme sau de ingrediente, pentru cursul de gatit. Niciodata nu își amintea ce gateam. O auzeam strigand ingredientele catre mama ei. Daca era ceva neobisnuit, care nu se gasea în camara familiei Astopoulis, trebuia sa iau eu si pentru ea. Ma pricep în a anticipa, mai ales atunci cand este vorba de mancare.

Apoi m-am gandit la Star. Ea pierdea adesea autobuzul în zilele de gatit pentru ca trebuia sa-si cumpere lucrurile în drum spre scoala. Parintii ar

trebui sa faca asta, nu-i asa?

Cel putin surorile mele erau fericite în dimineata aceasta. M-am trezit privind-o pe Sophie si gandind ca poate ca nu e usor sa fii sora mijlocie, mai ales cand cea mica este dragalasa.

SI NICI NU E USOR SA FII CEA MAI MARE!!! Cu examene si un obiect al pasiunii care nu vrea sa se urce în autobuzul tau.

Ca sa fie si mai rau, autobuzul a venit putin mai devreme si a trebuit sa alerg, ceea ce m-a enervat.

Nu aveam de gand sa îl privesc pe Ignorat.

Am privit în jos, uitandu-ma oriunde altundeva, numai la Jono Watkins nu. M-am lovit la picior. M-am asezat si am rasfoit cartile din geanta. Mi-am zis ca nu mai e mult pana vineri si voi putea sari din autobuz sa-l prind pe Strainul Chipes.

— Ti-a placut la petrecere, M? A durat pana la ora patru, draguto. Trupa noastra a cantat o gramada. Cineva a venit sa spuna ca nu le place muzica! Poti crede asa ceva? Spuneau ca o sa cheme politia. Poti sa-ti dai seama? Si s-au plans ca jucam fotbal. De fapt, jucam cu vechea oala de prajituri a mamei. Nu s-a separat...

Pauza. Cred ca Jono visa ca era înca la

petrecere. Spuse:

— Stii, noi, artistii si muzicienii, am avut mereu probleme în a fi acceptati de societatea conservatoare.

Alta pauza.

— Ti-a fost rau, M? Ai dat la rate?

— Nu, Jono, bineînteles ca nu!

— O, multa lume a dat! se dadu el mare. Ar trebui sa vezi covorul nostru din living. Ne-ar prinde bine un aspirator industrial.

— Multumesc ca mi-ai împartasit asta, Jono. Spui cele mai dragute lucruri.

Alta pauza.

— De ce esti atat de nervoasa, Emma? Îmi spui?

— NU SUNT NERVOASA JONATHAN! AM TRAUMA CAUZATA DE SURORI! E LUNI DIMINEATA SI AVEM EXAMENE! SUNT OBOSITA! TACI!

pe Calea Dragostei

Spuse:

— Nu esti un iepuras prea fericit, nu-i asa, M?

„Iepuras? De unde stie...”

— Hei, ti-a placut prietenul meu, Matt?

— Matt? Nu prea.

— A! Am crezut ca ti-a placut mult.

„Ignora-l. Va trebui sa renunte.” M-am tot uitat pe fereastra. Îl puteam auzi cantand, pentru el însusi, imaginandu-si o mare de fete care îl adulau în timp ce canta la chitara, dar cel putin ma lasa în pace.

Star a urcat. Înainte ca macar sa se aseze pe scaun, el spuse:

— Deci n-am reusit sa te cuplez cu nimeni sambata seara, Star?

— Nu, Jono, n-ai putut. Dar a fost o petrecere frumoasa si mancarea a fost buna.

— Multumesc, Star. Ma bucur ca totusi cineva ma apreciaza!

Star mintea de înghetau apele. Eu fierbeam.

Jono adauga:

— Trebuie sa spun ca îmi pare rau pentru voi, fetele, acum ca am vazut lucrurile din punctul vostru de vedere. A durat secole pana mi-am dat machiajul jos, dupa petrecere. A fost o adevarata lectie, cum se spune.

Am tras cu ochiul, îngustandu-mi privirea ca sa nu observe ca îl spionez, si am vazut ca își pastrase ceva din look-ul lui de vampir.

Am spus:

— Ti-ai pus prea multe chestii de liliac pe tine, Jono.

El spuse:

— N-am fost eu. Mama. Doar nu crezi ca m-as machia, nu-i asa? Suna pervers pentru mine.

Apoi catre Lizzie:

— Hei, hei! Ce mai face Boyo Boyd?

— De unde sa stiu eu, Jono? spuse ea. Dar multumesc pentru petrecere. Cand e urmatoarea?

Vorbea serios?

El da.

— A, în august, cred. Un fel de celebrare a verii. Poate un gratar? Burgeri si porumb dulce, si tofu pentru vegetarieni? Stiu de unde sa iau ketchup ieftin, o gramada.

— Bucatarii de la TV nu folosesc ketchup, Jono, am spus. Noapte buna. Acum, Lizzie, ce ai de gand sa faci daca îl vezi pe Boyd?

Își lua un aer preocupat.

Spuse:

— Sambata seara mi-a placut Boyd Smimoff. Dar nu-mi place în viata de zi cu zi. Stii la ce ma refer?

— Nu, a spus Star, în acelasi timp cu mine.

— Sa va explic, fetelor. (Lizzie era acum Bridget Jones.) La petrecere Boyd arata bine, cu muschii sai si toate alea. Dar nu e foarte inteligent. E doar o fata draguta.

— Lizzie, fata lui e stalcita toata!

— Doar un brat dragut, atunci. Forme ca lumea.

— Deci esti încă îndragostita de Aratos?

— Nu stiu. Vedeti, de cand inima mi-a fost zdrobita de *el de acolo* (priviri ucigatoare catre Adevaratul-Steve) pasesc foarte atent pe Calea Dragostei.

— Cred ca nici tu nu ti-ai gasit barbatul visurilor tale, Star?

— Ei bine, nu, M. Dar nici nu cred ca este vreunul pentru mine.

Zambi usor, ironic.

— Ei, Star, astea-s prostii. Aratai grozav sambata seara. Nu era nimeni potrivit. Pentru *niciuna* dintre noi. Si tu esti putin timida, atata tot.

Tacere.

Am spus:

— Nu prea avem noroc pe Calea Dragostei, nu-i așa?

note despre calugarie

Star spuse:

— Poate ca ar fi mai bine sa mergem sa traim la o manastire. Stiti, ca în *Hamlet*, cand acesta i-a spus Ofeliei: „Du-te la o manastire”.

— Vrei sa spui ca tu ai putea sa mergi sa traiesti acolo? se amuza Lizzie. Ne-ar sta bine în haine alb cu negru, largi. Maicutele pot arata ca lumea.

— Nu cred ca purtau acele haine alb cu negru pe vremea lui Shakespeare, spuse Star.

— Noi n-am fi pe vremea lui Shakespeare. Noi am fi acum! Dar sunt si dezavantaje. Maicutele trebuie sa manance radacini si supa mereu, si nu au încălzire centrala, si nu se duc la cumparaturi. Nu le-am vazut cumparand înghetata în parc.

— Si nu au catei, am spus.

Depresie. Cred ca pica faza cu calugaria deocamdata.

Am ajuns în Cea Mai Importantă Stație de Autobuz, aflată în Centrul Universului. Baiatul-cu-Tuba a apărut în vizor, dar nu și Străinul Chipes.

Și apoi am văzut ceva ce nu ne așteptam să vedem.

Pram Gran. Singură.

Se plimba pe trotuar, cu brațele întinse neîndemănatic, ca și cum nu știa ce să facă deloc cu ele.

Nu avea niciun carut pe care să-l împingă!

— Vai, nu, doarme Star.

— Ce va face? se plânse Lizzie.

Saraca Pram Gran! Acum nu mai avea pe nimeni.

Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Basil? Cine ar mai fi prietenul și confidentul meu? Cine ar asculta de fiecare dată melodiile mele preferate, fără să se plângă? Cine și-ar mai ascunde usturoiul în papucul meu?

atac de cord

Se putea și mai rău. Drumul de mijloc? Acum

eram pe Calea de Jos.

La scoala, Cath Ratcliffe îi facea ochi dulci lui Jono. Avea atatea chestii pe fata, încat parea ca facuse podele, la Debenhams. De ce nu sare mama ei din capul scarii sa-i spuna: „Ai ani si ani înainte sa te machiezi, n-ar trebui sa te duci la scoala asa”.

Ca sa fie si mai rau, Dodo era cat se poate de vesel.

Noi eram acolo, în responsabilitatea lui, treizeci de elevi stresati si cu probleme de piele cauzate de lipsa somnului si de ciocolata, întrebându-ne daca sa cumparam actiuni la Spot Dogs, îngrijorati de Pacea Mondiala, aflata în mainile periculoase ale lui Bush si ale lui Bin Laden, încordati din cauza notelor si a lipsei Strainilor-Chipesi, si tot ce putea face el era sa zambeasca. Dodo nemilos! Se straduia sa se poarte astfel sau ce era cu el? Acum trebuia sa ne îngrijoram si în privinta lui.

Lizzie pregatea o scena, îmi dadeam seama. Respira repede si își îndoise genunchii, ca si cum i-ar fi fost rau. Mi-a aruncat o privire scurta, calculata, ce spunea: „Daca ma dai de gol esti

moarta, M”.

— Domnule Donaldson... am avut niste dureri în autobuz, spuse ea, cu o voce înceata.

— Calmeaza-te si vei face foarte bine, Elisabeth, spuse el. Viata nu îti va fi ruinata daca iei noua în loc de zece.

— Va fi daca iau cinci! se planse Lizzie. Atunci nu ma vor lasa sa merg la scoala de actorie si vreau neaparat asta.

— Elisabeth, îti cunosc parintii. Tot ce vor ei e sa fii fericita, canta Dodo.

— Aiurea! rasuna vocea Ignoratului si trebuie sa recunosc ca avea dreptate, desi nu aveam sa-i spun asta nici într-un milion de ani.

— Dar, domnule, ma doare. E din cauza stresului! sopti Lizzie, punand mana pe piept si rotindu-si ochii mari.

— E partea gresita! racni Ignoratul. Inima e pe stanga, draga! Fu nevoit sa se retraga spre usa, razand, pentru ca Lizzie se îndrepta catre el, dand pumni ca Lennox Lewis si tipand:

— Te voi termina, Jono Watkins, pe tine si bucatile tale de ananas.

Ratchild carai:

— Vezi? Nu poti juca teatru si sa scapi de toate, Elisabeth Astopoulos!

— Punem pariu? striga Lizzie.

Urma un moment lung de tacere. Acum punea în practica. Se clatina înapoi catre un scaun, apucandu-se de gat si cu ochii rotindu-se. Dar chiar nici Lizzie nu putea sa o tina asa mult timp si izbucni în ras ca o hiena.

Ne-am revenit. „Atacul de cord” al lui Lizzie si bataia primita de Ignorat fusesera adevarata terapie. Toti ne simteam mai bine.

Dodo avusese dreptate si el, de data asta. Nimeni nu avea sa moara daca nu lua note mari, orice amenintari ar fi facut parintii. Niciodata n-am auzit ca notele proaste la examene sa fie motiv de adolescentocid. Sunt doar niste note pe hartie, în biroul cuiva mult prea bine platit. Asa spunea domnul Benson de la mate, oricum.

Apoi Carly izbucni în plans. Asta pentru ca pleca. Mai multi aveau sa plece. Carly pleaca la un colegiu, sa faca lucruri care nu se fac la scoala. Unii dintre noi aveau sa lucreze! Sapte se mutau la alta clasa.

Ne coplesise emotia. Eram împreuna de cinci

ani! Toti eram parte a unui grup unit, chiar si Ratchild. Dodo a fost trimis dupa servetele.

Niciodata nu stii cine e

în statia urmatoare

Dar viata merge mai departe si nu stii cine va fi în statia urmatoare sau daca autobuzul vine, nici macar daca vor fi trei deodata.

Si acum, iata un alt eveniment important neasteptat, o invitatie!

Alexandra Parker, cea cu sc-onc-sii, spune: „Fiti atenti, vineri, sunteti invitati toti la mine, cam pe la sapte. Pentru o petrecere la piscina. Pana pe la noua-noua jumate, facem si un gratar!”

Uau! O petrecere la piscina si gratar. Exact ceea ce ne trebuie. Vineri, ha?

— Alexandra, am soptit cand speram ca nu ma aude nimeni. Daca se poate, te rog, pot veni cu cineva? Desi înca nu stiu daca el va putea veni.

— Bineînteles. Piscina e mare! striga ea, astfel încat Jono se întoarce si privi. Normal ca se întoarce! Si ma întreb cu cine va plonja el, cu Alexandra sau cu Ratchild?

Uau! De-abia astept ziua de vineri, desi as vrea sa am mai mult bronz de expus în bikini... Si

apoi, dupa asta, sunt saptamani întregi de lucruri de facut, cum ar fi palavrageala si cumparaturile, si mancatul prajiturilor cu lamaie si stafide.

— Va fi grozav sa mergem la petrecere vineri, nu-i asa? i-am spus lui Star pe drumul catre sala.

Ea zambi usor. Nu m-am gandit la asta pana mai tarziu.

fara Star

Star nu era în statie azi.

Lizzie urca si am stat amandoua în tacere. Chestiile astea cu examenele te fac asa. Nu stiu cum ASA, dar cu siguranta s-a întâmplat asta.

Clasa-Saptea arata ciudat, asezat pe scaunul lui Star. Se întoarce si se uita lung.

— Unde e? întreba acuzator.

Niciun respect pentru cei mai în varsta, la tinereii astia!

— Presupun ca vrei sa spui: „Unde e Amaryllis, va rog?”, i-o tranti Lizzie arogant.

Rosul-Szechuan îl napadi pe gat în sus, peste fata si pana la linia parului, încat îmi paru rau pentru el. Lizzie poate fi un pic înspaimantatoare.

Apoi el se încrunta. Ups! Am vazut ceva urme de înfruntare acolo! Hormonii baietasului probabil frematau.

— Ama... cum? se stropsi el. Credeam ca o cheama Star!

— Nu chiar, spuse Lizzie în acelasi timp cu mine. Ba da.

Pauza lunga, timp în care eram cu totii nedumeriti.

— Star nu are examene astazi, i-am spus. Lizzie si cu mine facem tehnologia informatiei si a comunicarii. Star nu. Dar va fi maine. Avem muzica.

— De ce vrei sa stii? întreba Lizzie.

El dadu din umeri.

— Asa.

— Poate ca îi plac femeile mai în varsta.

Soaptele de scena ale lui Lizzie sunt la fel de tari ca si cuvintele printr-un megafon. Priveam cum dosul urechilor lui devenea si mai rosu.

— Poate îi place de Femeia-Sef, am ras de el.

Apoi mi-am dat seama ca Femeia-Sef nu mai fusese în autobuz de ceva vreme. M-am colorat si eu în rosu-Szechuan, amintindu-mi ultima data

cand ne întalnisem. Sper ca nu ma evita pe mine si pe prietenul meu patrupe cel amoros.

miercurea mizerabila

Mergeam doar pentru cursul de arta. Fara Lizzie, fara Star. Plictiseala.

Nimeni cu care sa discut în autobuz.

Deodata Ignoratul se strecura langa mine pe scaun.

— Nu-mi place sa te vad singura, M, se auzi el. Ti-e dor de fete, nu-i asa?

— Ma descurc si singura, multumesc, Jono. De fapt, îmi place, chiar. Îmi place ca am timp sa gandesc.

— Mmm, spuse el. La ce te gandesti? La extensii pentru unghii? La Nonsalant?

Asta m-a dat gata! Nu comentariile de sus ale Ignoratului, ci gandul la Strainul Chipes. Ce mizerabil ma simteam, ca nu-mi vazusem dragostea de ani! Si acum, raia asta de fan Ratcliffe, bucatar travestit, distrugatorul galagios de vise, acest... acest... Jono Watkins se lua de Strainul Chipes, spunandu-i numele!

Ei bine, nu numele adevarat. Nici macar eu nu-l stiu pe ala. Dar stiti ce vreau sa spun.

Am spus (cu multa demnitate):

— Ma gandesc la arta mea, Jonathan. E lucrul meu preferat.

— Sunt impresionat.

Îl simteam cum ma analizeaza, foarte aproape de fata mea, dar nu aveam de gand sa-l privesc în ochi. Apoi spuse:

— Normal, Emma, si eu sunt artist. Dar nu le poti face pe toate. Flerul meu artistic vine din muzica mea si, bineînțeles, din felul în care pregatesc mancarea. Ma gandesc sa prepar mancare si sa o fotografiez pentru reviste. Apoi s-o mananc.

— Ei, nimeni altcineva n-ar vrea sa manance tot ce ai pregatit tu! am spus iute.

El rase doar. Ce obraz gros! Altii ar fi atinsi de istetimea mea, dar nu si el.

Spuse:

— Daca voi da o petrecere de vara, M, poate ca vei vrea sa ma ajuti cu mancarea? Star spune ca esti foarte priceputa. Dar n-ai gatit niciodata pentru mine.

Oare chestia asta era un compliment? M-am enervat simtind ca rosesesc.

Am spus:

— Poate ca voi face totusi ceva pentru petrecerea ta, Jonathan. Poate. Dar as gati mancare ca lumea, nu prostii. Legume crocante de pus în sosuri sofisticate. Salata umpluta cu branza crema picanta. Pizza adevarata. Poate *fajitas* si salsa buna. Paine cu usturoi. Ti-as ridica petrecerea la nivel înalt.

De unde scoteam toate astea?

— Dar am un program foarte încarcat vara asta, am adaugat, în caz ca se gandea ca a dat norocul peste el.

Spuse:

— Emma, ce as vrea de fapt e sa-mi faci o prajitura cu ciocolata. Aud ca e divina cea facuta de tine. As cumpara ingredientele, bineîntelese. Multa ciocolata. Si m-as asigura ca e de calitate, daca asta conteaza.

Îsi înclina capul într-o parte si facu o fata de baietel pierdut.

„Hmmmm...”

Trebuia sa faca mai mult de atat.

joia de gandire

— Am mers la cafenea aseara, striga Lizzie. Patriarhul a insistat sa vina si el, dar l-am facut sa astepte afara. E atat de zgomotos! Oricum, pot lucra în fiecare sambata de la începutul lui iulie! Asta a spus Marele Roberto.

— Presupun ca ar trebui sa-mi iau si eu o slujba, am spus.

— Ai putea sa lucrezi din nou la centrul acela pentru gradini, sugera Star.

— În niciun caz. Am rezistat doar o saptamana. Exploatare totala! Trebuia sa ud chestii toata ziua si sa culeg petalele uscate, si sa pun petunii. Dar cu siguranta mi-ar trebui ceva bani. Mi-as putea cumpara jacheta aceea neagra.

— Eu de-abia astept Saptamana Teatrului! tipa Lizzie. Tu ce vei face, Star? Hei, trezeste-te! Mergi în vacanta undeva?

— Nu stiu, spuse Star.

Deci cum a fost joi? În autobuzul spre casa, Lizzie si cu mine am decis ca fusese înca una din acele zile cu cei trei T – Tortura, Testare si

Transpiratie. Te obisnuiesti cu asta dupa un timp. Si apoi în final era...

libertatea de vineri!...

...si asta însemna ziua în care as fi putut sari din autobuz la Strainul Chipes si ziua petrecerii de la Alexandra, si ziua în care trebuia sa duc la scoala o cutie plina cu fursecuri pentru noi toti. Fursecuri grozave, uriase! Se întind încontinuu pe tava de copt, ca un jeleu proaspat. Treizeci de fursecuri aurii pentru clasa mea – scuze, treizeci si una, pentru ca era si Dodo. Si a durat o groaza sa le fac, din cauza surorilor mele, care se plangeau si protestau, asa ca a trebuit sa fac si pentru ele.

Aveam a cutie eleganta, cu capre desenate pe ea. Cred ca vreo prietena a mamei a cumparat-o de la unul dintre castelele acelea prin care le place femeilor sa se plimbe si sa viseze. Am pus hartie de bucatarie, am împachetat fursecurile si am îndoit-o la margine.

Reteta fursecurilor uriase v-o dau mai tarziu, daca am timp.

— Ce ai în cutie, M? striga Ignoratul în minutul în care urcam în autobuz. Sa vad, hai, fii de treaba! În curand nu ma vei mai vedea pentru trei luni.

— Doamne! am carait.

Am ridicat capacul ca sa i le arat, gandind ca aroma fursecurilor îl va înnebuni pe tot parcursul examenelor.

Stratul de deasupra zbura pe podea. M-am ghemuit sub scaune sa le recuperez. Unul ajunsese în ceva cam paros. L-am ridicat cu grija, l-am îngramadit într-o margine si l-am acoperit cu hartia de bucatarie.

Acela avea numele cuiva pe el...

Cand m-am îndreptat, în sfarsit, Star era la locul ei, în fata mea, punandu-si lucrurile pe scaunul din fata. Se ridica, serioasa în scoica ei, gata pentru ziua speciala.

Urmatoarea statie. Lizzie urca în autobuz, dandu-si parul pe spate si strigand triumfatoare:

— Ora finala! Petrecere diseara si apoi noi începuturi! Viata se schimba, florilor!

Dodo-Dodoloata era extatic în dimineata aceea. Presupun ca astepta cu nerabdare cele cateva

saptamani fara noi, dar nici macar el nu e atat de entuziast. Avea chiar si o pereche noua de pantaloni, mai buna. Îi venea bine, culmea! Era crem. Vreau sa spun ca niciunul dintre baieti nu ar fi purtat asa ceva nici mort, dar nu era chiar rea pentru Dodo-cel-Batran, care avea si o camasa albastra acceptabila.

Se ridica si se plimba prin fata catedrei, îsi drese vocea si spuse:

— Sunt foarte sigur ca toti cei din clasa mea, 11D, vor avea rezultate foarte bune. Chiar mai mult, sunt foarte sigur ca voi castiga pariul din cancelarie. În al treilea rand, sunt foarte sigur ca veti face în continuare ceea ce va doriti sa faceti, 11D.

— 11D. Întotdeauna suna pentru mine a marime de sutien, spuse Ignoratul.

— Totul îti suna a sutien tie, i-am trantit-o. Domnule! S-ar putea ca eu sa nu fac ceea ce-mi doresc pentru ca *nu stiu* care e acel lucru!

— O! Ei bine, Emma, sunt sigur ca notele tale îti vor arata directia potrivita.

Asta a sunat cam aiurea.

— Domnule Donaldson, spuse Star, pot spune

ceva?

— Bineînțeleș, Amaryllis.

Star avea o pata de culoare pe fata. Își dresе vocea și spuse:

— Am cautat în dictionar „a toci”, domnule Donaldson, și nu mă supar ca-mi spuneti așa, pentru ca mie îmi plac cartile mele. Dar trebuie să va atrag atenția la sexismul inerent al remarcii dumneavoaștra. Știu că nu v-ați gândit la asta, dar pe Tunde nu-l necajiti că citește, nu-i așa? Sau pe Scott. Ei bine, eu nu mă machiez mult, dar sunt curată și încerc să fiu prezentabilă.

— Și arăți extraordinar, Star! spuse Jono. Ești și frumoasă, și desteaptă, draguto!

Ea roși din nou. Își ridică barbia. Era atât de impunătoare! Avea încredere în ea sau așa ceva... Numai că i-am văzut buza tremurând.

— Star, am spus. Domnul profesor a făcut o gafă. Nu trebuie să te superi.

Dodo înghitea în sec și se simtea vinovat.

— Îmi pare rău, Star, sincer, spuse el, tot melancolic. Am vorbit de sus, cred. O să mă mai gandesк la ce am spus.

Parea că este la o emisiune TV, în care invitații

își recunosc greselile... „Mai mult, Dodo, mai mult, dezvaluie trecutul tau întunecat, un scandal despre profesori, ceva îngropat!”

Si așa, am trecut peste o noua zi, croindu-ne drum printre ultimele examene, privindu-ne ceasurile, încercând să ne păstrăm celulele creierului, cu un nod în gat de fiecare data când vedeam pe cineva care avea să nu mai fie acolo semestrul următor, așteptând ora patru și, într-un fel ciudat, temându-ne de ea.

În sfârșit era gata!

Distractie! Fursecuri uriase și bauturi acidulate, aparate foto și muzica lui Watkins data tare!

— Paradis! tipa Lizzie, aruncându-se peste o masă. Acum mă pot gândi numai la Aratos și la vacanța, și la Școala de Teatru, și...

— Petreceri și concerte toată ziua și toată noaptea, în garaj, cu *Devastarea*, striga Jono. UAU! Priviți acolo!

o viziune în albastru-mat

— Oho! Aceea e mașina pe care mi-o doresc! striga Lizzie. Deși cred că ăș prefera argintiu.

— Cui îi pasa de culoare, femeie! striga Jono. Este un Lotus. Desi cred ca stilul acesta este pus la încercare în departamentul testosteronului. As face o plimbare cu ea daca tipa ar fi destul de seducatoare, dar pentru mine as prefera un Lotus Sapte.

— Si eu! striga Dean, care e mereu de acord cu Ignoratul.

Ne holbam la masina sport din parcare, atat de draguta si albastru-mat. Mi-ar placea sa am o decapotabila ca aceea, si, vuum!, cu parul în vant... Desi parul meu nu ar face fata si cred ca Basil ar deveni salbatic si ar sari din ea, ar trebui sa-l leg cu ceva si sa-i pun un coif cu gauri pentru urechi.

— Probabil ca e mama cuiva care a ajuns mare, spuse Dean. S-a maritat pentru bani, cu un milionar. Niciun profesor nu si-ar permite masina aceea. Ochelari de soare negri, mari. Uitati! Dodo s-a dus acolo sa vorbeasca cu ea.

Na! Ne-a picat fata cand am vazut ca Dodo se învarte pe langa Lotus, plin de speranta si zambitor.

— Hei, draguta, lasa-ma sa-ti conduc masina!

imita Jono vocea lui Dodo. Ah, sunt atat de tare, sunt un tip tare Dodo-Dodolot.

Soferita se strecura afara din Lotusul albastru, întâi niste picioare lungi în sandale aurii si tocuri cui, si se ridica, în rochia ei de vara crem. Îsi dadu jos ochelarii de soare.

— Dar o stiu! striga Jono.

Si eu o stiam. As recunoaste coafura aceea scumpa oriunde.

Femeia-Sef.

o zi perfecta pentru Dodo

— Si aceasta este clasa mea! striga Dodo, cu ochii mariti de mandrie. Si trupa asta de indivizi tupeisti este clasa mea.

— Buna, clasa, spuse ea.

Era roz de emotie.

— 11D! Aceasta este domnisoara Grey. Se întoarce catre ea si vocea lui scazu la nivel de soapta, ca si cum ar fi îngenuncheat în fata unui idol. Aceasta este Karen.

Tacere. Soc total.

Jono Watkins fu cel care își aduse aminte de

politeturi.

Spuse:

— Ne bucuram sa va cunoastem, domnisoara Karen. Dodo, adica domnul Donaldson, este dirigintele nostru de vreo doi ani deja si suntem, aa... bucurosi sa spunem...

— Trei ani! striga Lizzie, si nicio zi mai mult!

— Vorbeste atat de mult despre voi, spuse Femeia-Sef. Era putin mai scunda decat mine. Spuse: îmi povesteste toate sperantele pe care le are în legatura cu voi. Nu-i asa, Tim?

„Tim? TIM?”

— E dragut, am spus eu, pentru ca trebuia sa împrastie cineva linistea care se lasase.

Se holbau unul la celalalt. Obraji rozi, ochi de bovine.

Inima ucigatoare, ce îti taia respiratia...

Era AMOR! Toata lumea era hipnotizata. Cum a reusit proful nostru sa puna mana pe una ca ea? Era ceva în neregula cu ea, ceva despre care nu stiam?

Ashad suiera, destul de tare încat sa-l auda întreaga sala.

— Poate ca Dodo e mai smecher decat ne-a dat

de înteles.

M-am gandit ca de aia nu mai ofteaza el. De aia se îmbraca cum trebuie acum. Femeia-Sef n-ar tolera niciodata pantaloni doi-în-unu cu întaritura si bretele. Se uita de jur-împrejur în sala noastra, de parca ar fi fost în Capela Sixtina.

— Domnul a mai luminat-o în ultimul timp, spuse Lizzie acuzatoare. Înainte aveam placute maro, banale. Pline de gauri. Nu aveam plantele astea si posterele. Îl duceti pe domnul Donaldson acasa cu Lotusul dumneavoastra?

— Aveti nevoie de un portbagaj de bicicleta, spuse Jono.

— Fara bicicleta azi, pentru ca pornim într-o aventura, spuse ea.

Cuvintele „aventura” si „Dodo” nu merg împreuna. Mi-l imaginam dand cu capul de pod într-o coarda elastica, rotindu-se în apa cu clabuci, ca un ursulet în masina de spalat, sau alunecand dureros pe o stanca. Însa m-am auzit spunand:

— Domnul poate face orice.

Femeia-Sef se întoarse catre mine si se lumina, si mi-am dat seama ca îi facea placere sa auda

asta.

O scanteie de recunostinta îi luci în ochi. Spuse:

— Nu te-am vazut în autobuz? Si ai un catel, nu-i asa? Ce mai face? Tot asa de vioi?

— E... bine. Dar nu mai aveti inelul acela mare?

Cine a spus asta? Ce bagareata!

— Oricine poate face o greseala, sopti ea. L-am cunoscut pe profesorul vostru minunat chiar la timp!

„Aveam lucruri în comun, m-am gandit, pe Basil si pe Dodo.”

— Ati dat inelul înapoi? am soptit. Nu ma pot abtine sa nu fii interesata, stiti.

— Da.

— Dar nu si masina?

— Masina este a mea, spuse Femeia-Sef hotarata. Am castigat-o.

Vraja dragostei secrete a lui Dodo nu mai era importanta, pentru ca iesisera la iveala pixurile. Ne semnam tricourile. Este un ritual important pentru clasa a XI-a, un fel de legatura, vedeti voi. Am simtit ca-mi scrie cineva pe spate si apoi o voce murmura:

— Doamne, M, esti atat de bagareata! Cum poti pune astfel de întrebări personale? De-abia ai cunoscut-o.

— Ma intereseaza persoanele de langa mine. Sunt o fata curioasa din fire. Si, de fapt, ne-am mai întâlnit. Am vrut sa stiu cum a castigat masina, dar n-am avut tupeul s-o întreb. Nu acum, oricum.

— Parca esti una din aia de la un tabloid, M, spuse el.

— Uite o idee, Jono... Dar ce scrii pe spatele meu? Îți ia cam mult timp.

Am urmarit cum ochii Femeii-Sef Karen îl cautau pe Dodo-Dodoloata, ca si cum el ar fi fost singurul lucru din lume care conta. Ghiciti! Mi-au dat lacrimile!

Vedeti, Dodo nu era rau. Îi pisa de noi, în felul lui, si, pentru urmatoarele secunde, era înca dirigintele meu.

Am apucat cutia cu fursecuri uriase si le-am întins.

Femeia-Sef spuse:

— Ce delicios! Lua un fursec si-l rupse în jumatate – o bucata pentru ea si una pentru Dodo.

Asa începe aventura noastra.

— Aa scuzati-ma, ce fel de aventura e aceasta?

Va vine sa credeti ce facea Ignoratul? El, care tocmai ma acuzase pe mine ca sunt bagareata!

— De fapt, este un weekend cu crime, spuse Femeia-Sef. Mergem la un castel de groaza în Northumberland. Crima si o cina cu patru feluri. Crima cea mai revoltatoare si locul cel mai blestemat.

— Stiu cum e asta! striga Jono. Este Lady McBeth. Nu, Star? Star?

Femeia-Sef îl lua pe Dodo de mana.

— Arata-mi scoala ta, te rog, Tim, spuse ea si imediat Timothy Dodo o conduse.

Era o zi perfecta pentru el.

— Viata e plina de surprize, nu? spuse Jono, foarte filosofic. Daca Dodo si-a gasit sufletul pereche, exista speranta pentru noi toti.

— Nu pentru toti, spuse Cath Ratcliffe în felul ei smecher.

E ciudat cum face mereu ca lucrurile sa para oribile.

— Vai, Cath! N-ai luat fursec, am zambit. Scuza degetele.

— Mersi, Emma, spuse ea muscand adanc din cel pe care i-l pastrasem special. Mmm, au sirop în ele? Sunt foarte moi si lipicioase, mmm!

Am observat ca pe Cath Ratcliffe o vizitase Zana Cosurilor. Din plin.

Traiasca Zana Cosurilor!

un sloi de gheata

— Hei, uite ca sunt si ciocolatele lui Star, striga Luke.

— Nu crezi ca ar trebui sa o lasi pe ea sa le împarta, domnule Manierat? am spus.

— Da, bine. Dar unde e ea?

— E pe-aici, pe undeva, spuse Lizzie.

— Da, spuse Jono, merge acasa cu voi diseara, nu-i asa?

— Da? am spus. N-am hotarat nimic. Ma gandeam sa ne întâlnim mai tarziu la Alexandra.

Ma puteam gandi doar (*Inima ucigatoare, ce îți taia respiratia*) daca voi îndrazni sa-l invit pe Strainul Chipes la petrecere. Oare îl voi revedea vinerea aceasta?

Ignoratul mai servi un fursec. L-am apucat de

mana sa recuperez fursecul si acesta se sfarama.

— Uite ce ai facut! m-am înfuriat. Nu este fursecul tau si acum l-ai sfaramat.

— Asta este, spuse el. Va trebui... sa ignori incidentul.

Spuse:

— Ei bine, Star mi-a spus ca se întoarce cu voi. Si avea o multime de bagaje si de lucruri.

Avea, nu-i asa?

Am simtit un sloi de gheata în inima. M-am cutremurat. Sloiul se marea ca si cum m-as fi rostogolit în zapada. M-am întrebat de ce Star nu a aranjat sa mearga la petrecere cu Lizzie si cu mine. Mi-am adus aminte de ea la petrecerea lui Jono, spunand ca era singura la care fusese, pentru ca nu mergea singura. De ce nu m-am gandit sa-i spun sa mearga cu mine?

M-am tot uitat la cutia cu ciocolata. Era o hartie pe ea, una draguta albastra. Am întors-o. Pe ea era scrisul lui Star:

Tuturor prietenilor mei si D-lui Dollop.

Succes si sa aveti o vara minunata!

Erau ciocolate belgiene fine, albe, cu lapte. Scumpe. Speciale.

— Voi doi vorbeati despre Tocilara? întreba Cath Ratcliffe, împingându-ma sa ajunga la ciocolate. A plecat de secole.

Erau ciocolate de ramas-bun.

alearga, Star, alearga

„A plecat de secole...”

Lizzie si cu mine am privit una la cealalta.

Lizzie spuse:

— Am un sentiment ciudat, rau de tot.

Am alergat la usa. Lizzie tipa:

— Cum ramane cu petrecerea Alexandrei?

M-am întors, mi-am luat geanta si am alergat din nou.

Stiam ca Ignoratul vine dupa mine, cu picioarele lui imense. Am înconjurat multimea. Ignoratul trecu prin ea. M-am oprit la poarta scolii, sa iau aer. Inima îmi batea undeva langa urechi, nu prea bine; am privit pe strada, în sus si în jos.

Nici urma de Star. Nu era nicaieri.

Jono se opri langa mine si striga:

— De ce esti panicata, M? Ce s-a întâmplat?

— CUM POTI FI ATAT DE PROST, JONO!

Am spus asta fara sa gandesc.

— N-a fost fericita în ultimul timp. Si stiam asta. Trebuia sa fac ceva!

Lizzie ne ajunse si ea, de-abia respirand. Începeam sa pun totul cap la cap. Vedeam în minte ochii catifelati ai lui Star. Îi puteam auzi tacerea.

Jono ma privi fix.

— Vrei sa spui ca nu ai discutat cu ea despre asta? mormai el. Star are ceva... în ultimul timp.

— Taci, Jono! Nu da vina pe mine! am strigat. Presupun ca tu stii întotdeauna ce simt prietenii tai.

— E diferit, spuse el. Noi suntem tipi.

— E o prostie, Jono, o prostie sexista! am tipat si am simtit cum îmi dau lacrimile.

Spuse:

— Dar voi ati fost mereu atat de apropiate. Atat de bune prietene! Si Star avea o multime de probleme, nu-i asa?

Am tacut. Ma simteam groaznic. Judecand dupa

fata lui Lizzie, si ea se simtea la fel.

— A alergat dupa autobuz, spuse o voce de langa mine. Alerga atat de repede! Are picioare foarte lungi, nu-i asa?

Era Baiatul-cu-Tuba, privind în sus la mine. Spuse din nou:

— Star, cea careia îi spuneti Amarrylis. A alergat dupa autobuz.

O, ce usurare! Lizzie ma apuca de brat, spunand:

— Slava Domnului! Slava Domnului!

— Nu, nu autobuzul nostru de mers acasa, spuse Baiatul-cu-Tuba. A luat un autobuz care merge în cealalta directie.

întinde-ti aripile si zboara

— Trimiteti dupa Dodo, tipa Lizzie.

— Nu, Lizzie! Ce poate face el? L-ar suna pe tatal lui Star si ma gandesc ca asta ar însemna probleme... Oricum, el e plecat cu FS.

— Cine e FS?

— Taci, Jono, si lasa-ma sa ma gandesc... Unde ar fi putut pleca?

Stateam acolo, noi trei si Baiatul-cu-Tuba. Speriati.

Apoi Jono spuse:

— Hei, pun pariu ca a plecat în Franta. Acolo e mama ei, nu?

— Dar e petrecerea, striga Lizzie. Cu siguranta nu ar vrea sa piarda asta, nu? De fapt, nu e moarta dupa petreceri, nu?

— Ce vom face, ce ne facem? m-am plans si m-au podidit lacrimile. Eram într-adevar panicata. Star nu poate supravietui în Paris! Star se pierde si la centrul comercial! E atat de încrezatoare! Îsi vor da seama!

— Cine? Francezii nu sunt chiar asa de rai.

— NU ma refer la francezi, Jono. Ma refer la orice persoana rea, de oriunde! Star e atat de naiva în viata reala! Stiu ca e foarte desteapta la scoala, dar nu are deloc simtul realitatii!

Sloiul de gheata crescuse si-mi cuprinsese tot corpul.

— E în ordine, Emma, spuse Jono. Calmeazate, o rezolvam.

Dar în capul meu cineva tipa: „PANICA! ATAC DE PANICA PE BUNE!”

Nu vreau sa am vreodata copiii. E destul de rau sa fii îngrijorat pentru prieteni.

— Star nu se poate sa fi plecat asa departe. Nu are bani, spuse el.

— Ba da, are! Are bani de la doamnele în varsta de la ceainarie. Spune ca ele insista sa îi dea bacsisuri. Alfred si doamna Blake, si Violet... Iar Star nu prea iese în oras, decat cu noi. Se poate sa fi economisit o avere.

— Emma! Nu fabula! Calmeaza-te, spuse el, încercand sa fie stapan, dar l-am vazut des clipind si pierzandu-si calmul.

Si el era îngrijorat.

Bilet numai pentru dus

autobuzul gresit

Nu voiam sa mi-o închipui pe Star într-un autobuz ciudat. Nu unul care sa o duca departe de Lizzie si de Jono, si de mine.

Cred ca se simtea lasata deoparte, exclusa, nu-i asa?

Mi-o aduc aminte la petrecerea lui Jono. Spunea ca tatal ei nu mai avea timp pentru ea.

De ce nu mi-am dat seama cat de nefericita era?

Acum pleca.

Cu autobuzul gresit. Si probabil cu bilet dus. Fara întoarcere.

treaba de fete

— Nu, Jono, nu poti veni!

Eram o gasca mare la poarta acum, toata trupa lui Jono, agitandu-ne si jucand de pe un picior pe altul, îngrijorati.

— Dar ma descurc bine la aeroport, M! insista

el.

— Renunta, Jono. E o treaba de fete, spuse Lizzie hotarata. Nu cred ca Star ar vrea ca tu sa fii acolo. Dar ne poti duce gentile acasa, nu vrem sa le caram atata drum.

Îsi lasa geanta la picioarele lui Ashad si eu am trantit-o pe a mea în fata lui Jono – nu puteam cara cutii de fursecuri la aeroport! Jono ma apuca de mana si începu sa scrie pe dosul ei. Am încercat sa o trag, dar el tipa:

— E mobilul meu, proasto! Poate ai nevoie de ajutorul meu!

— Slabe sanse. Dar ne poti împrumuta niste bani de taxi, am spus.

— A, da, bine, spuse el, golindu-si buzunarele. Ashad? Tunde? striga el. Aveti ceva bani în plus?

Ne-am descurcat bine. Dupa cum se dovedi, aveam destui bani de taxi pana la aeroport.

Întrebarea A: Ati încercat vreodata sa luati un taxi la patru si jumatate, vineri dupa-amiaza?

În final a trebuit sa-l trimitem pe Ignorat pe strada principala, sa ne aduca unul pana la scoala.

— Ne vedem mai tarziu la petrecere? striga el cand plecam cu taxiul, în timp ce Lizzie suiera:

— Urmareste avionul acela!

A durat secole sa ajungem la aeroportul East Midlands. Traficul era groaznic. Asa e vinerea, presupun.

Întrebarea B: Ati încercat vreodata sa gasiti pe cineva într-un aeroport, cand acea persoana nu va cauta? Sunt atatia oameni la aeroport! Niciunul nu arata normal. Niciunul nu era Star. Erau sute de familii cu copilasi tipand dupa lucruri de la magazine si cupluri în varsta plecand în insulele Canare în pantofi sport bej si pantaloni cu elastic în talie.

— Cum o vom gasi? Pun pariu ca si-a schimbat hainele, se planse Lizzie. Daca ar fi înca în uniforma, ar iesi în evidenta în multime, cum se întâmpla în excursiile scolare.

— Hai sa verificam avioanele de pe afisaj, am spus. Asa ne putem usura cautarea.

— Cum? spuse Lizzie, încruntandu-se. Te cam dai mare, M. M de la Gura-Mare!

— Gata, Lizzie! Stresul te transforma într-o vrajitoare! Hai, unde ar zbura ea? Mi-a zis unde lucreaza mama ei, dar nu-mi amintesc numele orasului.

— Grozav! spuse Lizzie. Adopta o voce de fetita si spuse: Scuzati-ma, la ce ora e avionul care duce undeva în Franta, unde este un colegiu?

Am mijit ochii. Celulele creierului si neuronii, în bucati mici, transmiteau semnale: „Pune-te pe treaba si revino-ti!”

— Este langa Paris, am spus. Mama ei lucreaza la un colegiu într-un oras langa Paris, dar nu-mi amintesc numele. Lizzie, ce putem face?

— Poate ca ar trebui sa ia un avion catre Paris pentru început?

Am alergat prin aeroport si ne tot întindeam gaturile sa vedem vreun monitor din alea mici.

Nu era trecut niciun avion catre Paris.

— Înseamna ca nu are cu ce sa plece, spuse Lizzie.

— Sa nu renuntam înca, am strigat.

Am alergat la tabela cu orarul de zbor. Un avion catre Paris decolase la patru si zece! Ajungea la Paris la cinci si douazeci si cinci. Am strigat:

— O, nu! E acolo sus! Star e acolo sus, singura!

— Nu, nu e. E sus într-un avion cu pilot si niste stewardese dragute.

— Dar asculta, Lizzie, ea n-a mai zburat

niciodata, e nefericita, se va pierde, îi va fi rau, va fi sperjata, bombardata de teroristi, rapita si...

— AJUTOR! tipa Lizzie. AJUTOR! RAPIRE! BOMBE! RAPIRE! VIOL!

Timp de o secunda, nu m-am putut decide daca era Actrita-Lizzie sau Adevarata Lizzie dand o reprezentatie. Un politist cu jacheta teapana se grabi catre noi. Avea o arma la curea – sau era un telefon mobil, nu stiu, dar parea serios.

— Ce s-a întâmplat, domnisoarelor? întreba el. Ati gasit un pachet suspect?

— Nu, e vorba despre prietena noastra, Star, Amarrylis. Prietena noastra! A fugit! am strigat. Si nu se pricepe la asta.

— Unde este, unde e? ofta Lizzie.

Si apoi le-am observat pentru prima data.

Teancuri de reviste stralucitoare. Si în spatele lor?

Carti.

— Vino, am strigat, repezindu-ma catre carti, cu Lizzie dupa mine, trecand de carucioare si multi oameni cu seturi de golf, printre standurile de reviste, pana la cartile groase cu scrisul auriu.

M-am izbit de un barbat bronzat, cu un

sombrero verde-smarald care spuse ceva foarte nepoliticos. Stiam ca, daca Star este în acest aeroport – si probabil ca era, pentru ca nu plecase înca de la scoala cand avionul decolase –, era langa carti.

Lizzie o vazu prima.

Star era îngenuncheata langa carti, cu capul în jos, citind.

Ne-am asezat de o parte si de cealalta a ei.

Am spus:

— E timpul sa vii acasa, Star.

Sari, se întoarce catre mine, apoi un zambet larg îi lumina fata.

Spuse ascultatoare:

— Da, bineînțeles, M. Cartea asta oricum nu este prea buna. E scrisa prost.

O puse înapoi pe raft si se ridica. Fata îi era toata crispata.

— Star, ce faci? am spus, încercand sa-mi stapanesc vocea.

Avea sa planga daca nu eram atenta.

— Am vrut sa iau un avion, spuse ea, dar n-au vrut sa-mi vanda un bilet. N-am stiut ca trebuia sa-l rezerv din timp. Nu m-au lasat sa plec. N-am

stiut ce sa fac în continuare si apoi am vazut niste carti...

— Ascultati-ma, voi doua, striga Lizzie. Sunt foarte stresata si socata, si flamanda. Am nevoie de chipsuri. Acum!

— Lizzie, e un aeroport, mancarea e scumpa si nu prea buna.

— Avem banii Clanului Wot, insista ea, si ei vor sa-i cheltuim, ar vrea sa faca parte din operatiunea de salvare a lui Star. N-ar vrea sa ne fie foame.

— Si eu am bani, spuse Star. Destui pentru briose cu zmeura daca vreti.

Asa ca am luat chipsuri cu otet si ketchup, si cola, si briose, amestecandu-ne printre copii galagiosi si parintii lor, nervosi. Lizzie îi facu cu mana politistului.

— S-a rezolvat! spuse ea.

Ne-au ramas bani chiar si pentru taxiul de întoarcere. Si în taxi i-am trimis un mesaj Ignoratului, spunand ca Star e în siguranta cu noi, acum.

Era prea tarziu si eram prea obosite sa mai mergem la petrecerea de la piscina, probabil se terminase deja, asa ca am mers la mine acasa

pentru...

PRAJITURA CU CIOCOLATA DE LA ORA 11

Aveti nevoie de:

- 110g faina**
- 110g zahar (nu din acela sanatos)**
- 110g margarina sau unt**
- putin praf de copt**
- 2 oua mari sau 3 mai mici, de gaina, nu de puicute de ferma, îngramadite laolalta într-un hambar, deprimare, carora fermierul le striga „ÎMPINGETI! TOATE!”**

1. Strecurati faina, praful de copt si cacaua într-un castron si adaugati restul de ingrediente. Cu exceptia ciocolatei.

2. Luati un mixer si amestecati totul.

3. Ungeti cu unt interiorul unui vas.

Mama recomanda un vas cu fundul detasabil(!!!)

4. Turnati înauntru amestecul.

5. Dati-le lui Lizzie si lui Star cate o paleta de la mixer sa o linga, apoi curatati singuri castronul cu

cate degete va încap înauntru.

6. Coaceți la 170°C timp de circa o jumătate de ora. Puneți manusile de bucatarie când umblați cu ceva fierbinte!

În timp ce se coace, topiți ciocolata într-un vas cu apă fierbinte. Apoi, când e puțin răcită, turnați peste prăjitura! Lingeti vasul și degetele.

A! Si încălziti cuptorul cum se cuvine înainte sau nu va iese.

În timp ce așteptați să se coacă, vorbiți cu cele mai bune prietene și bucurați-vă ca puteți.

n-o lua pe drumul acela

— Se pare că nu reușesc să mă înțeleg cu Lynn, spuse Star. Prima dată când ne-am întâlnit și tata a spus: „Lynn, aș vrea să-o cunoști pe Amaryllis”, ea a stat pur și simplu și s-a uitat lung la mine. Îmi puteam simți parfumul. Era... ascuțit. Am zămbit și am făcut un pas înainte, apoi m-am oprit. Ea nu a zămbit la rândul ei. Nu m-a atins niciodată. Pune un scut între noi.

— Dar copiii ei? am întrebat eu.

— Suntem foarte diferiti. Ei îmi spun Tocilara si Stie-Tot. Sunt de parere ca ma dau mare cand citesc. Si ma întreaba: „De ce nu ai prieten? Kate are si e mai mica decat tine”. Îi aud susotind în spatele meu.

— Tatal tau nu te apara?

— Nu cred ca observa, spuse ea.

„Ce generos din partea ei”, am gandit.

Continua:

— Se simte ciudat. Îsi drege mereu vocea ca si cum ar avea ceva în gat care îl deranjeaza. Spune ca nu si-a dat seama cat de *nenatural* a fost.

— Ce a fost nenatural?

Star parea foarte mica în seara aceea. De fapt nu e. E mai înalta decat mine.

— Se refera la mine. Spune ca nu a înteles cat de greu va fi sa ma creasca într-o familie alba.

— Despre ce vorbeste? striga Lizzie. Ar trebui sa fie mandru de o fata ca tine, desteapta si buna! Uite la familia mea, noi suntem de culori diferite si tipuri de par diferite. Eu seman mai mult cu George Patriarhul, si Michael cu mama. Toti

suntem diferiti, toata lumea este, cu exceptia celor care traiesc într-un satuc departe de restul lumii si atunci...

— Mersi, Lizzie, hai sa n-o luam pe drumul ala, am spus.

— Tata nu a vrut sa fie rau cu mine, spuse Star defensiva. Pur si simplu nu stie ce sa faca, îmi dau seama. Încearca sa multumeasca pe toata lumea. Si ei sunt trei. Eu nu ma încadrez.

Am spus:

— Se pare ca ei nu prea încearca sa se încadreze cu tine! Star, de ce nu ne-ai spus despre asta, pe bune?

— Puteati crede ca ei au dreptate, spuse ea. Puteati fi în aceeași tabara. Puteati sa ma evitati si voi.

— Star, esti prietena noastra! se înfurie Lizzie. Noi nu te evitam!

Star spuse:

— Ma tot gandesc la poezia aceea, *Se duc de langa mine, cei ce ma cautau candva*. Stiu, nu este despre tati, dar asa ma simt eu. Uitata. Stiti poezia?

Lizzie si cu mine ne-am uitat una la cealalta.

Lizzie spuse:

— Nu-mi aduc aminte de ea acum.

Am spus:

— Star, îi spui mamei tale ca esti nefericita? Îi scrii, nu-i asa?

Dadu din cap si spuse încet:

— Nu, adica îi scriu, la fiecare doua saptamani, dar nu-i spun tot ce simt. N-ar fi corect. Ar trebui sa ma descurc. Stiti, mama e o singuratica. Mi-a spus ca niciodata nu a fost menita sa fie într-o familie sau un cuplu. A încercat si nu a mers, dar s-a gandit ca ar trebui sa fii eu într-o familie, cat timp ea e în Franta. Mama si tata s-au gandit ca fac ce e bine, dar s-a dovedit a fi rau. Nu ma încadrez într-o familie. Ar trebui sa fii si eu pe cont propriu.

— Nu, tu n-ar trebui sa stai singura! Nu poti gandi ca esti la fel ca mama ta. Nimic nu ramane la fel. Lucrurile se schimba, mereu. Si ce ne-am face Lizzie si cu mine fara tine?

Star a izbucnit în lacrimi. Apoi si Lizzie, tare si cu hohote, apoi eu. Nu puteam rabda sa ma gandesc la nefericita Star, singura, îngrijorata. Mi-am întins bratele în jurul ei si Lizzie a încercat sa

ne îmbratiseze pe amandoua. Basil a observat ocazia si a venit si el în îmbratisare.

Era timpul pentru prajitura cu ciocolata, chiar daca aceasta avea sa fie gata cu mult înainte de ora unsprezece. Era timpul sa privim ciocolata topita, neagra si stralucitoare, acoperind prajitura.

Puteti sa dublati cantitatea si sa faceti o prajitura imensa sau doua rezonabile. Eu am facut una mica extra pentru Sophie si Sarah si le-am lasat-o sa o manance dimineata. Prajitura cu ciocolata de la ora 11 se mananca atunci cand e calduta, într-un castron, cu lingura.

Puteti pune înghetata peste ea sau iaurt simplu, sau frisca, daca sunteti cu adevarat pofticiosi.

Puteti topi ciocolata si pentru un strat de mijloc, turnand într-un vas lapte din acela condensat, amestecat cu si mai multa ciocolata.

Puteti pune pe deasupra un strat de bombonele sau ciocolata.

O puteti amesteca cu o furculita.

Puteti sa mai adaugati fulgi de ciocolata.

Sunt foarte multe feluri de a manca Prajitura cu ciocolata de la ora 11. Orice mod ati alege, va veti simti mai bine.

Doar daca nu mancati prea mult. Atunci e vina voastra.

Am doar saispzezece ani. Atatea moduri de a manca ciocolata! Atatea lucruri pe care sa le astepti de la viata! Dar înca nu-mi dau seama ce a scris Ignoratul pe spatele bluzei mele de scoala, pentru ca s-a mazgalit în criza Star... Ceva despre Emma... M... a mea... Ceva cu...

soparla pufoasa

— Nu cred ca mai pot manca, spuse Star, asezand jos castronul langa sacul de dormit.

— Ne mai trebuie ceva si dimineata, oricum, am spus.

— *Este* dimineata, spuse ea. Mancam Prajitura cu ciocolata de la ora 11 la unu si jumatate.

Fata îi era patata. Ochii – umflati. Aratau ca niste migdale roz, bagate în zahar, dar ea se simtea mai bine dupa plans, destul de linistita si optimista, iar Basil o binedispusese cu încercările lui de a o linge pe fata. Presupun ca îi placea amestecul de lacrimi sarate cu ciocolata.

— Basil, spuse ea, esti ca o soparla pufoasa.

Eram prea obosite ca sa ne gandim sa ne culcam. Si ceva ma împingea s-o lamuresc pe Star, desi o parte din mine nu voia. Era ca si cum as fi asteptat iar la usa salii de examene, vrand în acelasi timp sa intru acolo si sa fac fata întrebărilor de care ma temusem, dar si sa fug în parcul cu înghetata.

Am sters cu degetul castronul pentru ultimele resturi de ciocolata si am spus:

— Deci, Star, presupun ca le-ai spus tatalui tau si lui Lynn ca stai aici?

— DA. I-am cam mintit.

— Cam da, spuse Lizzie.

Mi-am lins degetul pana cand n-a mai avut gust de ciocolata.

— Cat timp le-ai spus ca stai?

— Am spus ca stau în weekend. Nu m-am gandit mai departe. Destul timp cat sa scap.

— Deci nu vor fi îngrijorati pana duminica dupa-amiaza?

Ridica din umeri si lacrimile o podidira din nou..

— Nu stiu daca... daca... se vor îngrijora vreun pic, sopti ea.

— Bineînțeleș ca o vor face, cel puțin tatal tau. Toti parintii se îngrijoreaza, am spus.

Ah! Parea ca vorbeste mama mea?

— Cred ca ar trebui sa-i spui mamei tale, Star.

Lizzie spuse, cu tact:

— As fi furioasa pe parintii mei daca mi-ar face asta vreodata!

— Ce altceva ar fi putut face? striga Star în acelasi timp în care eu tipam:

— Taci din gura, Lizzie!

Star înghiti în sec. Spuse:

— Bine. Cred ca sunt furioasa. As vrea sa locuiesc cu amandoi. Asta nu se va întâmpla. Dar daca îi spun mamei va fi suparata! Nu vreau sa creada ca nu fac fata. Si vedeti, nici macar nu stiam ca trebuie sa rezervi biletul de avion si femeia de la aeroport a spus ca nu erau zboruri catre... unde am vrut eu sa merg.

— Erau zboruri catre Paris, am spus, nedumerita. Si mama ta ar dori sa stie ca esti nefericita. Ar vrea sa te ajute. Este mama ta. Este stipulat în contractul ei ca trebuie sa aiba grija sa fii fericita. Ai vreun numar de-al ei din Franta? Star? STAR?

Statea cu capul plecat, fara sa se uite la mine, mangaindu-l pe Basil si fredonandu-si singura. Se comporta ca Sarah si Sophie cand pretind ca nu ma vad.

— Star! Ai un numar de-al ei, nu-i asa? Da-l încoace!

Lizzie spuse:

— M de la mediatoare!

Star cauta în geanta un carnetel si mi-l dadu.

Spuse:

— N-am folosit niciodata numarul. Lynn se plange de factura telefonica. Asa ca nu stiu daca e prefixul bun pentru Franta. Si M, ai mustata de ciocolata.

— Putem verifica imediat numarul, am spus, stergandu-mi fata cu coada lui Basil. Haideti.

M-am simtit foarte eficienta în timp ce coboram scarile. Puteam rezolva toate astea, erau doar numere. Am verificat prefixul.

— Formeaza tu, M, spuse Star.

— E foarte tarziu, spuse Lizzie.

— Este o urgenta, i-am raspuns.

Stateam pe hol, ascultand bazaitul telefonului francez, la sute de mile departare. Nimic. Nu

raspuns nimeni si deodata am stiut de ce.

— Star, n-au cum sa fie la colegiu acum! Ei sunt probabil cu vreo doua ore înaintea sau în urma noastra si nu sunt la serviciu acum.

— Bineîntele! Sunt în oras, mancand melci cu usturoi! striga Lizzie.

— Nu, spuse Star. Nu e de la colegiu, e numarul de la apartamentul ei.

— Poate am format gresit. Sunt o groaza de cifre.

Am încercat din nou. Fara rezultat.

— Mai bine scriem o scrisoare, anunta Lizzie. O poti scrie tu, Star, dar noi te supraveghem. Nu cred ca tu spui lucrurile potrivite. Ceva de genul: „Draga mama, vremea e minunata aici, dar, mama, vino si ia-ma pentru ca nu mai suport faptul ca ei ma exclud din viata lor si sunt GROAZNIC DE ORIBILI..”

— St! Taci, Lizzie!

Prea tarziu. Am auzit o usa deschizandu-se sus.

— Ce Dumnezeu faceti voi acolo? sasai mama. Le veti trezi pe Sarah si pe Sophie. Deja ne-ati trezit pe tata si pe mine.

— Pai... va voi plati pretul convorbirii, am

mormait eu.

— De ce? Unde sunati?

— Franta.

— CUM?

— Îmi pare rau, doamna Peek, eu sunt de vina, spuse Star. Mama lucreaza în Franta, vedeti...

Mama clipi. Aproape îi puteam auzi creierul ticaind.

Spuse:

— Telefoneaza, Star.

Si se întoarse înapoi sus.

Am facut asta. Am numarat pana la cincizeci în timp ce suna.

Nu raspunse nimeni.

Basil curata tot

Trebuia sa ma astept, deoarece Basil ma urmareste pretutindeni, mai ales cand prietenele mele sunt la mine.

Nu venise jos cu noi. Nu m-am gandit la asta pana cand nu m-am întors în camera si l-am prins asupra faptului.

— Basil! am tipat eu, dar el lingea si mai repede

în caz ca-l prindeam înainte de ultima înghititura.

— Ei bine, mancasem aproape totul, oricum, spuse Star.

— A curatat castronul bine, spuse Lizzie. Se poate angaja la Cafeneaua Aratoasa la spalat vase.

— Vom încerca din nou dimineata, Star, am spus. Voi vorbi chiar cu parintii daca esti de acord. Poate stiu vreun mod de a o contacta.

— Încă nu sunt sigura ca e cea mai buna solutie...

— Trebuie sa gandesti pozitiv, Star! anunta Lizzie. Esti fantastica. Multa lume crede asta! Ne ai pe noi si pe Jono, si pe Ashad, pe Dean, pe Adam si pe Tunde, si chiar pe Dodo! Te vei duce la facultate în cativa ani si, daca nu rezolvi ceva între timp, pun pariu ca vei putea locui cu M si cu mine.

— Mersi, Lizzie, spuse Star, dar poate ca ar trebui sa vorbesti întâi cu ai tai.

— Vor fi de acord, anunta Lizzie. Michael pleaca din septembrie, asa ca ai putea avea camera lui. Mama te place si Patriarhul va face ce i se spune. Vezi, toata lumea te iubeste. Gandeste-te la persoanele în varsta de la ceainarie.

Gandeste-te la Baiatul-cu-Tuba!

scrisori de dragoste, din inima

Star își dadu cu mana peste gura.

— Lizzie! Mi-ai adus aminte. Baiatul-cu-Tuba. Mi-a dat o scrisoare în fata scolii aseara, dar n-am avut timp s-o deschid pentru ca fugeam. Poate mai vrea carti.

Se ridica si cauta în buzunarele laterale ale gentii ei. Scoase un plic botit si începu sa-l îndrepte cu dosul palmei.

— Lasa îndreptatul, fata! striga Lizzie. Uita-te la scris! Nu a fost scrisa de Baiatul-cu-Tuba. Deschide-l mai repede!

Se duse sa-l ia de la Star, care îl tinea bine:

— Nu. Este al meu, spuse Star. Stii, trebuie sa fi fost un plic elegant înainte ca Baiatul-cu-Tuba sa fi pus mana pe el.

— Deschide-l, Star! Suspansul ma omoara, am strigat. As fi rupt imediat asa o scrisoare, daca as fi primit vreuna. Star se folosi de cutitul de la prajitura cu ciocolata.

Si stiti ce? S-a dus mai întâi la baie, sa-l spele!

Draga Star,

Ce nume minunat! Nu l-am mai auzit pana acum, dar fratele meu mai mic, Sam, spune ca asa ti se zice. A facut o greseala si a tras cu urechea la adresa de e-mail a prietenei tale. E draguta, dar pe tine te asteptam. Sunt cateodata în statia de autobuz, în drum spre colegiu. Sambata lucrez la magazinul sport, dar voi renunta curand la acest post. Am o slujba de vacanta în fiecare dimineata în libraria de dupa colt. Asta mi se potriveste mai mult.

Sam spune ca mereu citesti. Ce autor îti place?

Cred ca esti foarte draguta.

Si buna. Asta spune Sam.

Craig

— Iar acest Craig, spuse Lizzie.

— O, M, îmi pare rau ca nu era Strainul Chipes pana la urma, spuse Star.

— N-are nimic! am spus. Mi-am dat seama ca nu ma mai gandisem la Strainul Chipes de ore

întregi. Am spus: Craig trebuie sa fi fost cam uimit cand am aparut la magazinul de articole sportive. Dupa cate mi-amintesc, era un tip bine. Si acum îmi dau seama ca era în statie cu BT uneori. E înalt si brunet. Se pare ca ti s-ar potrivi, Star.

Star stramba din nas. Spuse:

— Nu-mi prea place stilul lui, vreau sa spun ca nu scrie prea elevat.

Lizzie izbucni în ras si eu am spus:

— Star! Nu fii atat de pretentioasa! Asta e pentru ca scrie multe e-mailuri.

Acum Lizzie își facea numarul de Madame Machiavelli.

— Va trebui sa te întâlnești cu el, Star. Vei merge la magazin saptamana viitoare. Ochiul îi luceau si continua: Te ducem noi acolo. Te asteptam si apoi mergem toate la o prajitura cu lamaie.

— Lizzie, nu stiu ce sa spun despre asta, eu...

— Stii, striga Lizzie, cred ca voi fi o matusa preocupata în loc de actrita. Sunt buna în a rezolva problemele oamenilor. Matusile preocupate stau pe canapea si se uita la TV

dimineata, nu-i asa?

**sa privesti problema în profunzime,
sub lumina unei luni imense**

Stateam acolo, gandindu-ma ca ar trebui sa deschid mai multe ferestre – multa prajitura cu ciocolata, fundul lui Basil... Cainele era înca încolacit în jurul picioarelor lui Star, asa ca l-am dus jos si i-am dat drumul în gradina. Mai ales ca sambata dimineata tata curata mizeria. Trebuia sa faca în viata ceva folositor, sa aiba un tel.

O luna imensa, galbena, zacea pe cer. Ma întreb cum se vede din Franta. Star ar fi putut fi acolo! Ganditi-va la toti barbatii aceia cu vinul lor si baghetele, strigand: „*Merde!*” oricarui englez. Ganditi-va la Star singurica, cu ochii aceia mari, speriasi, ai ei.

Ganditi-va la acea luna imensa, stralucind deasupra noastra, cand vietile noastre se schimbau. Luna stralucea deasupra lui Pram Gran, a lui Dodo si a lui Karen Grey, a lui Basil si chiar a Clanului Wot. Daca parintii nu ar fi fost atat de rai si de restrictivi, luna ar fi putut straluci

deasupra noastră în Ibiza! Ne doriseram sa mergem acolo dupa examene, ar fi fost grozav, am fi fost atat de smechere si de stralucitoare, am fi înotat si am fi baut *sangria*, am fi dansat toata noaptea, dar parintii n-au putut decat sa ne spuna cata încredere au în noi, BINEÎNTELES, dar nu si în ceilalti, care bantuie printre sezlonguri, putand fi ucigasi, hoti si violatori. Atat de nevrozati, parintii astia!

Ma bucur tare ca Star n-a plecat atat de departe. Se putea îmbolnavi, era posibil sa nu-i priasca mancarea sau sa primeasca niste pastile rele, sau sa faca insolatie, sau sa stea pe malul marii si sa fie întepata de meduze, sau sa fie luata de banditi pe biciclete si dusa în ascunzatoriile lor de pe munte si rapita pentru rascumparare.

Basil topai în sus pe scari dupa mine si se arunca din nou la picioarele lui Star, cu un oftat adanc de multumire. Cred ca mai degraba m-as reîncarna într-un caine mic decat într-un iepure.

Am stat treaza un timp, privind luna care se strecura printre draperii.

Scoala e atat de departe acum... Fiecare o ia în alta directie... E-mail pentru mama lui Star...

Doar daca nu e tehnofoba cum e Star... Ce ne facem cu ea? Nu mai poate trai ca pana acum...

biserica alba, flori purpurii si pestisori albastri

Era înca întuneric cand m-am trezit.

Asta din cauza ca draperiile erau trase si nu mai era luna sa se strecoare.

Era miezul zilei.

O puteam auzi pe Lizzie fornaind si sforaind putin. Lizzie vorbeste prin somn, e mortala! Cateodata se ridica si striga: „Ce aia? Da-mi! Ne!” si apoi cade la loc.

— Star, am soptit eu destul de tare cat sa o trezesc daca dormea, esti treaza?

— Da, spuse ea, si ma bucur ca sunt aici cu tine si cu Lizzie. Cred ca as fi putin sperziata sa ma trezesc de una singura. Singura, pe un chei, la malul marii. Uite, acum îmi vine în minte o poezie, despre barci si apa marii izbindu-se de chei...

M-am gandit... nu prea stiu geografie, dar Parisul nu e pe malul marii, nu-i asa?

Am spus:

— De ce ai fi pe un chei pe malul marii, Star?

— M-am gandit sa iau feribotul între insule, stii. Trebuie sa îl astepti, dimineata devreme. Poate întâi pescuieste de dimineata.

— Sunt multe insule în mijlocul Frantei?

— A, nu Franta, M, eu plecăm în Grecia. Sa navighez pe Marea Egee.

— *Singura?*

— Nu, cu cel de pe feribot sau cu pescarul. Într-o barcuta cu vase.

— Star... Ce e chestia asta cu Grecia? Noi ne-am gandit ca încercai sa iei un avion catre Paris. La naiba, Star!

— Am vrut doar sa stau si sa visez printre insule. Insulele din Marea Egee. Cat îmi plac cuvintele acestea! Poti auzi valurile în ele, izbindu-se de stanci. Marea ca un vin negru...

Parea ca face o vraja.

Continua, ca si cum n-as fi fost acolo:

— Niciodata n-am înteles de ce Homer a spus ca este închisa la culoare, precum vinul. Poate ca marea este închisa precum vinul rosu noaptea? Poate ca Homer avea un altfel de vin. Am vrut

doar sa dispar, M. Ma tot gandeam la biserici mici albe, cu flori purpurii. Flori purpurii, regale, peste tot. Marea albastra, albastra, plina de pestisori.

— Si soarele fierbinte. Si baieti bronzati, ca niste zei, minunati de te dau pe spate. Mmmm! Cu par negru, cret si brate puternice...

— Ei, buna dimineata, Lizzie!

— Acele flori purpurii sunt împletite în parul meu. Sorb cafeaua, privind catre marea luminata de luna. Muzica din cluburi se aude pana la cinci dimineata...

Lizzie se ridica în sacul ei de dormit si striga:

— Nu vom avea mereu saisprezece ani! Sa profitam de asta, fetelor! Mergem pe insula într-o vara, curand, toate trei! Asa ca, aveti grija!

Cineva batu la usa.

— Vor sa stie daca ne-a mai ramas prajitura de ciocolata, am mormait eu. Plecati Sarah si/sau Sophie!

— Emma, Star! Treziti-va! Era tata. A venit cineva.

a venit cineva

A venit cineva! Probabil Jono Watkins, care bate la usa sa ne spuna ca organizeaza înca o petrecere cu alune si muzica data tare.

— Cine este?

Ma rugam sa nu fie Lynn si tatal lui Star. Lucrurile ar deveni triste. Întreaga situatie ar iesi la iveala, ca o piersica putreda, si nu sunt sigura ca puteam face fata unei astfel de situatii înainte de micul dejun.

— Haide, Emma! Sculati-va si veniti jos! Toate. Nu suna bine.

Am topait pana jos. Eu aveam cuvertura pe mine, Star si Lizzie erau în sacii de dormit.

Mama ne astepta pe hol. Parea într-un fel emotionata si neîndemanatica. Se uita la sacii de dormit, dar noi îi purtam mereu în diminetile în care eram toate trei la una dintre noi. A devenit o traditie.

Spuse:

— Cineva vrea sa te vada, Star. Este în camera de zi.

A, nu. Ei bine, nu aveam s-o lasam pe Star singura sa rezolve asta! Stateam fiecare de o parte si de alta cand sa trecem de usa, dar n-am reusit

sa încapem toate deodata. Eram cam îngramadite.

Dar în camera de zi era o Star foarte înalta.

Star încremeni timp de o secunda.

Apoi sari direct în bratele mamei ei.

— Lizzie, Emma! Haideti sa luati micul dejun, spuse mama mea, împingandu-ne în bucatarie.

Cauta în congelator si gasi niste cornuri cu ciocolata. Primeam astfel de cornuri numai la zile speciale, cum ar fi aniversarile. Macina boabe de cafea. Lizzie si cu mine stateam la masa, asteptand. Simteam mirosul de cafea macinata si de cornuri încălzindu-se în cuptor, cu ciocolata neagra topindu-se în straturi crocante, si m-am gandit ca asta e o zi în care lucrurile se schimba.

lucrurile se schimba si cornurile sunt crocante

Cand Star si mama ei venira, în sfarsit, în bucatarie, mama le aseza la masa. Sophie si Sarah stateau în usa.

Mama lui Star spuse:

— Ma bucur sa te gasesc într-o familie asa de calda, Amaryllis. Saracul tatal tau a fost atat de

socat cand mi-a deschis usa! Spune ca vii des aici la sfarsit de saptamana. Ma bucur ca ai încă prietene bune. Se întoarce catre mama mea si spuse: Va multumesc ca o primiti pe Amaryllis în casa dumneavoastra, doamna Peek.

— E o placere...

— Natalie. Si acum ma cheama Natalie King, ca sunt din nou singura.

— Trebuia sa-mi spui ca vii, mama, striga Star. Puteam fi plecata! De fapt, eram plecata!

— Îmi pare rau, draga mea. A fost o chestie de moment. Tu... Scrisorile tale te-au dat de gol.

Star se încrunta:

— Dar mi-a luat mult timp sa le scriu.

Mama ei îi lua mana. Spuse:

— Asa esti tu. Scrisorile tale nu sunau bine. Mi-am dat seama ca încercai sa ascunzi niste trairi. Cuvintele erau prea stralucitoare. Asa ca am telefonat la aeroport si m-am urcat direct într-un avion.

— Cum ai reusit asta? se înfurie Star. Mie nu mi-au dat bilet pe loc!

„Ups...”

Mama ei se uita lung la ea. Cum va iese Star din

asta? Nu va iese; în niciun caz, nu ușor. Star nu știe să mintă. Dacă are ceva de ascuns, o face tăcând.

Mama ei spuse:

— E totul în regulă la școală?

— Da, am terminat cu examenele acum. Avem vacanță.

— A, înțeleg, spuse mama ei. Deci poți petrece mai mult timp acasă cu tatăl tău și cu... Lynn și copiii ei?

Star privi în jos și ridică vreo două firimituri de pe masă.

Se auzi soneria, trei apăsări ascuțite.

Tata se duse la ușă, ceea ce are să fi putut fi foarte jenant, pentru că era în jeansii lui vechi, cu sort de lucru, dar nu conta, pentru că vizitatorul nostru era Ignoratul.

N-am văzut pe nimeni să dea buzna așa ca Jono Watkins.

— A! Deci de asta fugeai, Star. Să te întâlnești cu mama ta! Bună ziua, doamna...

— Natalie. Natalie King.

— Bună ziua! Îți însfăcă mâna și aproape că i-o smulse din umăr. Jonathan Watkins. Bună ziua,

domnule si doamna Peek. Basil! Ce faci, baiete? Stiti, ultima data cand le-am vazut pe astea doua (arata spre Lizzie si spre mine), fugeau dupa Star la aeroport, de parca toti ogarii din lume le urmareau!

Un moment de tacere.

Lizzie vorbi, cu vocea taioasa ca un cutit texan de friptura:

— Ai venit dupa bani, Jonathan? Daca e asa, ma tem ca s-au dus pe chipsuri.

— Lizzie, n-am venit dupa bani. Multumesc pentru mesajul scris. M, baietii si cu mine eram îngrijorati! Ne-am bucurat ca o gasiserati pe Star si ca erati în regula, si ca Star nu se afla într-un avion spre Africa din greseala, iar acum am venit sa vad ce faceti, fetelor. AU! Lizzie, ce faci, femeie violenta?!

Mama lui Star se holba la ea, înspaimantata, cu ceasca de cafea între farfurie si gura, dar Star striga:

— E în ordine, mama, mi-am dat seama ca nu o pot face, pana la urma!

— Ce sa faci?

— N-am putut pleca singura. Tocmai ma

întorceam când M și Lizzie m-au gasit. Începuse să-mi fie frica, știi. E în regulă. Ma uitam și eu la standul de cărți.

Star a început să plângă. Mama ei la fel.

Sarah și Sophie stateau uitându-se cu ochi mari, apoi și Sophie a început să plângă, așa ca și Lizzie le-a acompaniat tare de tot și, ei bine, și eu am plans. Ceva groaznic s-ar fi putut întâmpla, în schimb, lucrurile deveniseră mai bune. Nu erau tocmai aranjate, dar erau mai bune. Am avut un acces de ras în mijlocul plansului. De uzurare, presupun.

— Jonathan, ia un corn cu ciocolată, spuse mama, clipind des.

— Oh. Multumesc, doamna Peek, spuse el, așezându-se, atât de politicoși și de rafinați, visul dulce al fiecărei mame.

Nu prea cred.

„Jono Watkins, cum îndrăznești să-ți bagi picioarele sub masa mea și dinții în cornurile mele cu ciocolată... Iar câțelul meu e pe genunchiul tău!”

realitate si vis

Mama a trebuit sa mai macine cafea si sa caute în congelator alte cornuri pentru ca tata nu apucase si nici noi nu ne suparam daca mai primeam.

Cand toata lumea a încetat sa se mai smiorcaie si s-a apucat serios de mancat, firimituri din cornuri cadeau pe jos, spre fericirea lui Basil. Lizzie a spus:

— Ai o gura asa de mare, Jono! Gura ta e mai mare decat a lui M.

— Mda, deci, Lizzie, eram îngrijorat ca Star va merge în Franta singura.

— Nici macar nu mergea în Franta, pleca în Grecia! spuse Lizzie cu vocea ei de „ti-am zis eu”. Avea de gand sa stea pe malul Marii Egee.

— Acum cine are gura mare, Lizzie?! am spus eu.

Chipul lui Star s-a facut ca gemul de caise coapte. Se întoarse catre mama ei si spuse:

— Asta e adevarul, mama. Vreau sa merg în Grecia. Stii, am citit niste cuvinte minunate scrise

de cineva pe nume Kazantzakis. Îți arat imediat! Fugi sus și se întoarce cu o bucată de hartie. O îndreaptă și citi: „Fericit este omul, mi-am spus, care înainte de a muri are norocul de a naviga pe Marea Egee... Niciunde altundeva nu poate trece cineva atât de liniștit de la realitate la vis”.

Îi zambi mamei ei. Aceasta îi zambi la randul ei. O înțelesese pe Star, puteam vedea asta. Spuse:

— Bine, draga mea. Vom merge acolo împreună.

un gand oribil

Ma simteam atât de fericită, atât de mulțumită pentru Star și de încântată că am găsit-o la aeroport înainte de a pleca undeva, atât de fericită că s-a regăsit cu mama ei!

Nu m-am gândit cu adevărat la ce s-ar putea întâmpla după aceea. Nu voiam să am un gând oribil.

Mama, piaza rea, spuse rigid, în timp ce tăia ceapa pentru cină:

— Ce îi vor spune tatălui ei? Lucrurile nu vor fi atât de simple pentru prietena ta, Star.

„BA DA, VOR FI! VREAU SA FIE SIMPLE!”

va-va-vacanta de vara

Fara stres, fara examene, fara cicalaala din partea parintilor cu privire la venitul acasa devreme. Totusi, a început rau.

Star si mama ei au respirat adanc de mai multe ori si s-au dus sa stea de vorba cu tatal ei.

— A fost de cosmar! îmi spuse Star. Au sfarsit prin a tipa unul la celalalt. S-au acuzat unul pe altul ca m-au abandonat! S-au legat de cum percep eu una si alta, pana cand le-am spus pur si simplu SA TACA! Faceau ca totul sa para mult mai rau decat este, doar pentru a marca puncte. A trebuit sa-i calmez, M, si sa le spun ca niciunul nu ma abandonase. E vinovatia, stii, vinovatia într-o casnicie distrusa. Si nu era bine, stiind ca Lynn si copiii ei probabil ca auzeau fiecare cuvant. Se scutura. Totusi, cred ca i-am linistit. Voi sta cu mama pentru un timp, cel putin.

Star si mama ei au luat pentru o vreme o camera la un motel, cu mic dejun inclus. Lizzie si cu mine am fost în vizita. Nu mai fusesem niciodata

la un motel ca asta. Mi s-a parut ca o casa mare de papusi, cu cuverturi roz si caini chinezesti, alb cu auriu (probabil luati de la Top Bob).

Mama le-a convins sa stea si vreo doua nopti la noi si asta a fost grozav. Înainte nu prea avuseseram de a face mult cu familia lui Star. Mama lui Star e putin ciudata. Ciudata într-un mod placut. Mama spune ca nu poate fi caracterizata în cuvinte. Mmm, nu e chiar o descriere rea. Dar îmi place, mai ales pentru ca e mama lui Star.

Îi spuse fetei ei:

— Pana la urma vei merge cu avionul. Am rezervat pentru noi doua saptamani. Vom vedea insulele din Marea Egee.

Star o cuprinse pe mama ei cu mainile si se îmbratisara strans. Nu o mai vazusem pe Star niciodata atat de afectuoasa. De obicei e mai retinuta.

Apoi îi zambi mamei ei si spuse:

— Poate într-una din veri voi merge în Grecia cu M si cu Lizzie!

— Daaa! am tipat noi.

Mai multe despre asta în vreun an-doi, cand

visul devine realitate.

bronz precum bolul de salata

Lizzie si cu mine ne-am bronzat mult. Ea a devenit maronie ca bolul nostru de salata, din lemn de maslin.

Eu m-am facut rosie. Dar m-am dat cu kilograme de chestii pentru înainte si dupa plaja si, într-un sfarsit, am devenit un fel de rosu-auriu care se potrivea perfect cu oja sidefata de pe unghiile de la picioare. Îmi imaginam degetele de la picioare, aurii în contrast cu nisipul alb, în timp ce un barbat minunat trecea printre palmieri, gata sa-mi aduca o bautura aurie într-un pahar înghetat, cu umbreluta si cu cirese confiate. Lizzie începuse sa lucreze la Cafeneaua Aratoasa sambata. M-am dus si eu o data sau de doua ori sa iau un shake de ciocolata. Îmi placea sa fiu servita de Lizzie! Ma tot razgandeam în privinta comenzii, doar ca s-o stresez, pentru ca întotdeauna vreau shake de ciocolata.

De asemenea, l-am spionat pe Adevaratul Craig la magazinul de articole sport, într-o sambata,

cand ma uitam la adidas. Am hotarat ca era destul de aratos, înalt si brunet, dar avea ochi tristi. Ce aveam sa ne facem în privinta lui Star si a lui? Nimic, pentru ca ea era plecata cu mama ei.

Iar eu?

Plimbandu-ma cu Basil într-o dupa-amiaza, am zarit o placuta în vitrina lui Bob, chiar deasupra legumelor.

angajam vanzatoare pentru cateva ore pe saptamana

— Basil, îmi pare rau, plimbarea se întrerupe, am spus.

Nu m-as putea concentra la interviu cu el urlând la usa magazinului.

— Unde te duci, Emma, asa de eleganta? striga mama, care nu rateaza nimic, mai ales daca nu vrei ca ea sa vada.

— Pentru o slujba, am spus. Vanzatoare la Top Bob.

— Vrei sa vin cu tine? întreba ea.

„Cum? Nici gând!”

— As putea întreba de bani, Emma. S-ar putea sa nu te plateasca îndeajuns. Este dreptul tau ca tanara sa fii platita, nu exploa...

Am trantit usa. Mama înca mai pluteste într-o atmosfera feminista depasita (dar macar poarta sutien în loc sa mearga asa, cu doua baloane vechi de petrecere, cum am vazut la altele).

Gandindu-ma la bani, bani, bani, m-am grabit înapoi la Bob. Stiam ca el e acolo, pentru ca masina roz cu argintiu era afara.

Am spus:

— Va rog, pot vorbi cu cineva în legatura cu slujba de vara?

Doamnele cu parul de culoarea cuprului se uitara una la alta. Una spuse:

— Se întâmpla ca domnul Bob este aici azi. Este în spate. Sa vad daca are timp.

Am auzit soapte din spate. Apoi *taca-taca, taca-taca* si aparu domnul Bob.

Am spus:

— Aaa... am vazut... aa... anuntul... aa... si as dori... aa... sa lucrez aici. Pe timpul vacantei, daca se poate. Sunt... aa... un client fidel.

Domnul Bob mirosea a balsam de rufe sau a detergent parfumat. Purta o camasa lila matasoasa si una dintre acele cravate subtiri, pe care le poarta cowboy-i cand stau de vorba cu blondele

în *saloon*.

Domnul Bob spuse:

— Da, draga, te-am vazut pe aici. Dar nu vreau cainele ala prin preajma.

M-am simtit atacata.

— Cum te cheama, draga?

— Emma. Emma Peek.

— Varsta, draga?

— Saisprezece ani. Tocmai am terminat examenele si as dori sa lucrez timp de cateva ore în fiecare saptamana. O lumina s-a aprins – ba doua – în spatele ochelarilor cu rama aurie ai domnului Bob.

Era licaritul banilor?

— Si stai aproape, draga? Nu vei întârzia la serviciu, nu-i asa?

— Stau la cinci minute de aici.

— Încă stai cu parintii?

— Da.

— Bine. Stii, nu prea am angajati. M-au lasat balta. Trebuie sa servesc eu însumi în magazin cateodata. Si cu vacanta care începe este dificil pentru unele doamne de-ale mele sa lucreze. Te putem angaja pentru cateva ore în fiecare

dimineata.

„EI DRACIE!” Ceasul meu biologic nu este programat pentru un început matinal, mai ales cand ar trebui sa ma refac dupa stresul de la scoala.

Domnul Bob îsi dadu capul într-o parte, ca o pasare cu un mot de culoarea cuprului.

Spuse:

— Îti pot oferi cam zece ore pe saptamana, draga.

Stiu ca trebuia sa consider ca îmi face o mare favoare.

— Si asta e cu salariul minim, nu, domnule Bob?

Uite! Am spus-o! Îmi puteam simti fata înrosindu-se precum coaja branzei Edam pe care o avea în racitor si transpiratia itindu-se de sub tricoul meu. MARE ÎNCURCATURA!

Dar stiti, alternativa era sa apara mama cu fundul bataindu-se, sa-l hartuiasca pe domnul Bob în legatura cu plata mea.

Cel mai urat scenariu de cosmar! Mama în furia ei feminista deplina! Ce rusine, ce umilinta...

De asta am spus-o eu singura, chiar daca nu am

spus-o prea tare. Salariul minim.

Domnul Bob se îndeparta puțin de mine. Ochii de după ochelari devenisera stersi.

Luminitele se stinsera repede.

Spuse:

— Aaa... Bine. Hm!

Apoi lumina se reaprinse. Era încântat.

— Hai să începem cu câteva ore vinerea dimineata, draga. De la opt la douăsprezece.

Aah!

munca grea si asidua

Munca grea? Munca ce te îndoiaie și te osteneste? Să vă spun eu despre asta.

Nu a trebuit să lucrez numai diminetile. Au mai fost și niste după-amiezii, ba chiar și seri de sâmbătă și a trebuit să port o salopetă, dată de doamnele cu parul de culoarea cuprului. Era albă și fără formă, cu ornamentații în dungi, ca un scaun de pe puntea unui vas. Mama o tot spăla, insistând că trebuie să fie mai albă decât albul, ceea ce nu se prea potrivea cu ideea ei de femeie eliberată.

Daca e sa spun adevarul, una dintre atractiile de a lucra la Bob era fantezia mea cu privire la discountul la ciocolata, dar cred ca mi-am luat adio de la ea cand am cerut „salariul minim”.

Aveam putin sau chiar deloc timp pentru consumul de ciocolata, credeti-ma! Trebuia sa etichetez lucruri si sa sterg de praf, si sa aranjez rafturile, si sa fiu atenta la cinele chilipir ale domnului Bob.

Sa va explic. Daca vreunul dintre semipreparatele pentru o persoana expirau cu doar o secunda, trebuia sa îl iau si sa îl pun deoparte pentru domnul Bob, el manca singur. Îi lipsea compania unei femei. Pram Gran trecu iar prin mintea mea... dar am evitat sa fac vreo asociere. Domnul Bob era *un poco* zgarcit, cred eu. *El Scroogio*.

Pune muzica mereu, domnul Bob. Country si western ca sa se potriveasca cu cizmele lui, melodii despre picnicuri pe pamant si recolte pe camp, si Bunul Dumnezeu razbunandu-se pe fasole si merele verzi. Boxele cam pocneau si distorsionau prea larg sunetele, si vajaiau. M-am gandit ca Jono Watkins i-ar fi putut aranja

sistemul de sunet.

Daca tot vorbim despre asta...

o tipa de la Top Bob

De cate ori ma gandesc la Ignorat, se pare ca îsi face aparitia, ca un fel de duh! Nu stie sa vorbeasca încet. Vocea lui de sirena de vapor se auzi prin tot magazinul.

— Hei! Dintr-o uniforma în alta! Cat de alba esti, M! O adevarata tipa a lui Bob!

Eram la Top Bob, nu la Bottom Bob, aranjand ciobanitele de plastic astfel încat sa poata privi înspre instabilii pescarusi albastri. Îmi aduc aminte de *Totul despre pescarusii albastri* din scoala primara si, va zic eu, acesta de plastic ar fi fost alungat de pe rau, pentru ca nu are nici forma, nici marimea, nici culoarea potrivita, e o alta pasare.

— Pune alea jos si vorbeste cu mine, spuse Jono, pentru ca, Emma Peek, esti raspunsul rugamintilor mele. Caut un cadou de plecare pentru mama!

„Jono, mama ta ar fi trebuit sa aiba un cadou

acum saisprezece ani. Pe altcineva în locul tau. Ar fi trebuit sa schimbe bebelusii la spital si pe tine sa te trimita spre cercetare.”

Jono arata rezonabil. Avea un tricou albastru-închis destul de reusit si era putin bronzat. Problema cu salopeta lui Bob e ca nimeni nu-mi poate vedea pielea aurie.

Am spus:

— La ce te gandesti, Jono? Unde pleaca mama ta?

— Nu ea, M! Eu sunt cel care pleaca. Plec în Europa cu Luke, Ash si vreo doi tipi mai mici. Vom avea un program grozav.

— Ei, sa aveti mare grija, Jono. Deci nu mai dai o alta petrecere?

Ce era golul acela pe care-l simteam în stomac? Dezamagire. Vedeti, în secret visasem sa îmi pun în aplicare întregul meniu de catering, daca el avea sa mai gazduiasca o alta petrecere mizerabila. As pune la bataie niste trufe de ciocolata si pizzarete (vedeti mai jos), sa dau clasa evenimentului.

Baza e mult mai buna decat cea cumparata, dar nu-i spuneti mamei, pentru ca si-o va lua în cap.

— A, îmi pare rau, iubito, nu e planificata nicio petrecere de vara. Criza în formare. *Devastarea în masa* nu mai exista.

Aproape ca mi-a fost mila de el. *Aproape...* Era cam crispat si putin deprimat, atat cat poate fi Jono de deprimat.

— Ce te vei face fara trupa, Jono?

PIZZARETE HANDS-FREE

Mama voastra va avea nevoie de:

- **225g de faina de pizza**
- **un pachet de drojdie uscata**
- **putin ulei de masline, poate un ou, lasati-o sa se simta stapana pe aceste mici decizii**

Lasati-o pe mama sa amestece fericita acest aluat de pizza. Spuneti-i ca uleiul de masline îi face bine la mainile crapate. Aveti rabdare cu ea cat amesteca acolo. Îi place sa faca asta, îi alunga frustrarile de varsta medie si îi încetinește aparitia artritei.

Si nu veti avea mainile lipicioase, nici nu veti fi nevoite sa stati acasa toata sambata, cat timp creste aluatul. Ea poate sta în bucataria calda cat

dospeste acesta. Apoi puneti-o sa îl întinda în cercuri subtiri, subtiri. Apoi faceti voi partea placuta de decorare!

Aveti nevoie de:

- **sos de rosii**
- **branza voastra preferata, care este mozzarella daca o faceti pentru Lizzie, pentru ca ei îi place pizza italiana**
- **masline si capere, si ansoa sarate micute si alte chestii care va plac, poate felii de ardei rosu si portocaliu**
- **presarati deasupra oregano maruntit (pentru o pizza si mai italiana)**

Faceti-o DRAGUTA!

Coaceti-o la foc încins! FOLOSITI MANUSA DE BUCATARIE CAND UMBLATI LA CUPTOR.

— A, mai este trupa, draguto, dar acum ne spunem *Eroii Nimanui*.

Hmmm...

Îsi relua ranjetul obisnuit de Watkins si spuse:

— Poate o petrecere la toamna? Îmi pare rau ca te fac sa pierzi una în vara, M.

— Sa nu-ti para rau, Jono. Am o multime de petreceri programate. Si ai grija sa nu scapi figurinele alea. Îsi facea de lucru cu vacile chinezesti, cu macaleandrii si cu doamnele cu margini aurii, întorcându-le cu capul în jos! Apoi scutura un buchet de flori artificiale, misca bratele unui ceas (nu cred ca erau de aur). Încearca sa scoata o portocala chinezeasca din bol. Era cosmarul oricarui proprietar de magazin.

În sfarsit, se hotarî pentru un glob cu o furtuna de zapada. Înăuntru era un om de zapada, zambind cu un nas de morcov. Semana cu el. Purta o palarie neagra Fedora si era înconjurat de stele argintii daca îl întorceai cu capul în jos. Cred ca ramasese de la extravagantele de Craciun ale domnului Bob.

— Jono, am spus. E luna iulie.

— Dar ei îi plac chestii din astea. Are un suflet de copil. Unde e Tipa Dramei azi?

— Lucreaza la cafeneaua din oras. În curand pleaca la Saptamana Teatrului.

— A, da. Mi-a spus ca pleaca la scoala de teatru

semestrul viitor. Destul de ca lumea, nu? Ce face Star?

— A plecat pe o insula greceasca împreuna cu mama ei, nu stiu pe care. Ceva cu „sos” la sfarsit. Sau poate ca e Creta.

Ma întreb daca a facut ceva în legatura cu scrisoarea de la Adevaratul Craig? L-a abordat? Jono Watkins nu stia despre Craig. Ha, ha, ha!

Continua:

— Si apoi ce se va întâmpla? Star se va întoarce în Anglia la scoala?

Cumplit! Nu ma gandisem la asta...

— Nu stiu! O, sper ca da! am strigat.

— Ei, dar nu se întoarce la tatal ei, nu? Era nefericita acolo. Iar mama ei lucreaza în Franta. Cand am vazut-o la tine cu mama ei, m-am gandit: „Da! Asta ti se potriveste, Star! S-a dus toata tristetea aceea”. Stii, proclama Ignoratul, am ca un fel de extra-simt în legatura cu oamenii. Îmi dau seama ce simt ei.

Ma privi lung drept în ochi.

„Ei bine, Jono, eu simt ca trebuie sa ma lasi în pace, baiatule!”

L-am privit înapoi, dar el ranji doar.

Apoi spuse:

— Eram chiar îngrijorat în privinta lui Star. Si mai stii în privinta cui? A lui Cath. De fiecare data cand o vad este singura. De ce nu sta cu voi, fetele?

— Pentru ca e groaznica.

El dadu din umeri. Spuse:

— Voi trei ati aduce-o la liman. Spune ca nu are prieteni.

Plati pentru globul acela de prost gust si pentru o felicitare roz si spuse:

— Ne vedem dupa vacanta. Sa ai o vara frumoasa, draguto! A, si spune-i lui Bottom Bob ca are o muzica groaznica.

— Sa ai si tu o vara buna, Jono, am spus, iar el s-a întors si a ranjit.

L-am privit coborand scarile.

Ma panicase si ma deprimase. Daca semestrul viitor nu avea sa fie Star? Nici Lizzie? Ce gand oribil!

Cum as putea trai fara ele?

În acea seara i-am povestit lui Basil despre asta. El ma privea adanc în ochi. Apoi casca, scotand un sunet amuzant, ca un scartait.

Cateodata ma uit la Basil si îmi pun probleme existentiale, stiti, despre Dumnezeu, selectia naturala si destin, si toate chestiile astea.

Vreau sa spun, cine l-a creat pe Basil? Parca ar fi un colaj din chestii diferite puse la un loc într-un joc al urmarilor: nas de furnicar, trup de dachshund, culoare de doberman negru, coada de vulpe, picioare de arici, labute de hobbit, ochi de Robbie Williams si blana afro.

Este mana destinului? A aparut întâmplator? Trebuia sa se nasca? Sau s-a întâmplat pur si simplu, în urma unui mic accident?

Oare Lumina Divina straluceste în Basil?

Vreau sa spun ca a fost cat pe ce sa nu ajunga aici. Daca nu l-am fi salvat de la adapostul pentru caini vagabonzi, acum n-ar mai fi fost printre noi!

— Viata se schimba întruna, Basil. O luam fiecare pe drumul nostru. Ce crezi despre asta?

Basil nu s-a obosit sa se gandeasca. Se transforma într-o fosila cu blana creata si adormi profund.

note proaste

Mama anunta ca facuse rezervari pentru o vacanta. Pentru noi *toti*.

Spuse ca era o afacere buna. O vazuse în vitrina agentului de calatorii.

Flutura o brosură în fata mea.

Trebuie sa recunosc ca parea în regula. Spania. Un hotel frumusel, cu piscine si masaj, si chestii, si, speram eu, cu multe lucruri pentru Sophie si Sarah, cluburi de copiii cu strigate si stropit cu vopsea, orice care sa le tina departe de mine.

DAR cum îmi iau rezultatele la examene?

Am fugit sa o vad pe Lizzie la EA. Era acolo, în sortul ei si cu chestia aceea ca un cioc pe cap. Eu as fi aratat ca un pinguin, dar Lizzie arata bine.

— Lizzie, am spus, vrei sa-mi iei rezultatele la examene? Apoi te sun eu sa te întreb si-mi spui doar daca nu sunt groaznice. Altfel, spui Note Proaste. Nu, asteapta... Cineva poate asculta telefonul. Spui NP. Acesta e codul, pentru Note Proaste. Asta înseamna ca astept sa le aflu cand ma întorc acasa.

Lizzie era Scarlett O'Hara în acea dupa-amiaza, desi purta boneta. Îsi aranjase buzele în stilul sudist, avea un profil studiat si-si tot arunca pe

spate capul, încat ma temeam pentru siguranta bonetei ei albe. Puse jos shake-ul meu cu ciocolata si spuse:

— Cred ca se poate aranja, Missy Emma. Ma voi fi întors pana atunci, de mult ma voi fi întors de la Saptamana Teatrului.

Aranja bolul cu zahar, uitandu-se lung la Aratos. Acesta topea inima unei pretinse roscate, presarandu-i extra-ciocolata în cappuccino.

— Daca nu termina sporovaiala cu tot ce are fusta, poate sa plece sa faca nani cu pestii, complica lucrurile Lizzie. Însala-ma, domnule Enrico si, sincer, putin îmi pasa!

Îsi scutura capul si spuse:

— Aste e din *Pe aripile vantului*, M. Sunt Scarlett O'Hara.

— Da, dar Rhett Gabie a spus bucata asta, Lizzie. Nu a fost Scarlett O'Hara.

— Nu conteaza, pufni ea. Arta mea poate depasi bariera sexelor.

Hmmm!

— Hei, Marele Roberto arata bine azi, am spus. Uite, are si picioare!

Marele Roberto iesise de dupa tejea. Nu era

foarte înalt, dar dadea impresia asta din cauza parului imens, care i se ridica de pe fruntea nobila.

Purta pantofi negri cu varfuri ascutite. Avea o camasa cu dungi si o cravata rosie matasoasa. Se fataia de colo-colo ca un mic lord. Întinerise? Facuse un lifting facial? Îi dadeai cativa ani mai putin, pareea cam de optzeci si noua.

În timp ce îl priveam, fata i se deschise într-un zambet larg si întinse bratele.

Pentru Pram Gran.

Fiat fatal

— La naiba! striga Lizzie, din personajul ei Scarlett O'Hara. Pram Gran a fost retapitata!

Cu siguranta! Avea parul în sus, într-un coc argintiu, si un zambet larg cat un stand de orchestra. Pulooverul ei cu maneci scurte era facut din angora roz pufoasa, pe care-ti venea s-o mangai. Ochii îi straluceau, avand culoarea albastrelor. Emotionat,

Marele Roberto îi lua mana si o saruta cu un zgomot puternic.

— Lizzie! Pram Gran arata ca o *femme fatale*. Crezi ca Marele Roberto si Pram Gran sunt un cuplu?

— Cred ca vor fi, spuse Lizzie stiutoare.

— El arata de parca ar vrea s-o rapeasca în gondola lui sau în Lamborghini rosu, am spus.

Cum de m-am putut gandi s-o combin cu raul domn Bob? Puteam vedea acum ca nu era o femeie Cadillac deloc. Iar domnul Bob nu era un fan al cainilor. Nu dorise niciodata sa-l cunoasca pe Basil al meu. Ma întrebam daca Marelui Roberto îi placeau cainii.

Nu conteaza. Cred ca înlocuia unul.

Oamenii sunt imprevizibili, nu-i asa? Viata îti ofera multe surprize. Asta e un alt lucru pe care sa-l cosi pe stergar, langa filosofia prajiturii cu lamaie.

Apoi Lizzie spuse:

— Nu o va rapi în amurg într-un Ferrari rosu, M. Marele Roberto conduce un Fiat mic. E alb si ruginit.

femeie rea

Asa ca vara continua. Lizzie pleca la saptamana ei de teatru, Star era înca plecata cu mama ei, chiar si Ignoratul era absent. Lucram *din greu* la Bob, citeam si stateam la soare cu Basil, în timp ce surorile mele se luptau în piscina lor gonflabila.

— Îmi pare rau ca trebuie sa mergi la adapost, Basil, i-am spus. Dar nu poti veni în Spania. Este mult prea cald pentru cineva cu atata par ca tine. Si hotelul ala prost nu accepta caini.

Basil își roti ochii, apoi puse cu înțelepciune o bucata de ceapa mestecata pe genunchiul meu batut de soare.

— Pune harletul acela jos, Sarah! scartai mama, pasind pe iarba.

— Hei, mama, cand primesc si eu haine noi pentru vacanta? m-am matait eu.

— Emma, tocmai am cheltuit o avere pe lucrurile noi pentru începutul scolii si alti pantofi de scoala, pentru ca spui ca poti purta tocuri mai mari acum. Nu-ti mai trebuie si alte haine de vacanta!

— Ba da! Am nevoie de o bluza alba pentru bronzul meu si de un nou costum de baie.

— *Ai* costum de baie! Si ai o slujba de vacanta unde castigi bani pentru alte haine!

— Dar am atatea cheltuieli! Si am nevoie de demachiant. Iar banii mei de buzunar nu erau pana acum pentru obiecte intime sau pantofi, sau lucruri esentiale, precum costumul de baie!

Mama ofta. Spuse:

— Cheltuie, cheltuie... Si cele doua au nevoie de mai multi pantaloni scurti si lucruri, si înca n-am sunat veterinarul.

M-am rastit brusc la ea:

— De ce suni veterinarul? Doar nu ai de gand sa-l operezi pe Basil pentru chestia aceea!

— Ce operatie? striga Sophie cea cu urechi mari.

Mama studia iarba, ca si cum tocmai ar fi observat un univers paralel.

— Pai... ceva ce li se face cateilor baieti.

Iesite din piscina, Sarah si Sophie stateau acum în fata ei. Nu aveau de gand sa se miste înainte de a primi un raspuns.

Sarah o apuca pe Sophie de mana. *De parca.*

Mama spuse:

— Nu vrem ca Basil sa fie tatic, nu-i asa?

— O! Ba da, vrem! tipa Sarah, sarind în sus si în jos. Bebe-Basili. Îi putem tine pe toti. Dar cine va fi mama?

— Nu, Sarah. Deja sunt prea multi caini pe lume.

— Ba nu sunt!

— Oamenii nu vor caini precum Basil.

— *Noi* vrem! Cainii corciti sunt cei mai buni!

— Sarah, asculta-ma! Daca sunt prea multi catelusi ajung la adapostul pentru caini. Si daca nu îi vrea nimeni sunt omorati. Asa ca nu vrem ca Basil sa devina tatic, asa ca...

— Asa ca îi tai bilutele, nu-i asa? striga Sophie. Femeie rea si cruda!

Sarah se întoarce catre mine cu fata alba ca varul.

— Se refera la cartofii lui?

— La testicule. Da. Ma tem ca da.

Buza lui Sarah începu sa tremure. O lacrima se rostogoli pe obrazul ei si ajunse pe spatele lui Basil. Sophie se repezi în fundul gradinii si scrijeli copacul ei retras. Mama alerga în casa.

Niciun autobuz

catre Borneo

Am fost nevoita sa ma trezesc devreme în dimineata urmatoare, desi nu trebuia sa ajung la Bob, dar stresul nu se termina odata cu examenele, stiti, si daca îmi doream ca ai mei sa cotizeze la cat mai multe haine, stiam ca trebuie sa merg la cumparaturi *con mi familia*.

A durat secole. Sophie facu mofturi si alerga în piata pentru ca nu putea lua decat doua perechi de pantaloni scurti. Sarah spunea încontinuu „Testicule, testicule” si dansa.

Mama s-a plans cu privire la cafea si la cumpletele toalete publice. Si bineînteles ca a comentat întruna în magazine, desi s-a purtat mai bine decat în alte dati, stand deoparte pana îi venea randul sa plateasca.

Mi-am luat un costum de baie roz, o pereche de pantaloni scurti bleumarin si o bluza alba! Nu prea rau, ha?

Problema e ca, în cabina de proba, oglinda ma facea sa arat ca un trunchi de copac urias. Fara

talie. Ocupam toata cabina. Eram prea multa. *Heffa moose! Socorro!* Nu aveam de gand sa arat asa la piscina de la hotel. Mai putina ciocolata, mai multe exercitii.

Asa ca în dupa-amiaza urmatoare am mers sa înot. Am luat un autobuz catre piscina publica. Mi-am luat costumul de baie vechi. Nu aveam de gand sa-mi arat formele porcine în noul costum sau sa risc sa fie distrus de clor.

Si nu, nu mi-am luat surorile cu mine.

— Nu astazi, mama, trebuie sa fac treizeci de lungimi! am strigat. Poate altadata! am spus, tasnind pe usa din fata.

Bine, au fost doar treisprezece lungimi, cu pauze între, cand ma atarnam de bara. Dar am rezistat chestiilor de rontait si masinii de suc acidulat. De ce pun ei mereu masini stralucitoare pline de chestii nesanatoase pentru cand iesi flamand din piscina?

M-am simtit *mucho* în forma si virtuoasa. Aveam sa arat bine în noul costum de baie în Spania. Eram încălzita de la miscare. Probabil ca deja sunt slaba, m-am gandit în autobuzul ce ma ducea acasa.

Si apoi, chiar cand ma gandeam ca stiu drumul spre casa si ca va fi o calatorie plictisitoare, am auzit o voce.

— Se poate sa ma asez aici?

**uraa! si panica si sus la mansarda,
în cosul de gunoi**

— A, da, bineîntele, m-am balbait eu.

Cel putin asta cred ca am spus.

Mintea îmi era ca un cos de gunoi, rasturnat, iar gandurile erau precum niste bucatele de hartie ce se rostogoleau prin el! „Este el! Strainul Chipes! Baiatul blond! Aproape Craig!”

Alte bucatele de hartie tipau: „Sper ca nu miros a clor, m-am dat cu gel de dus din plin si am pus foarte mult balsam pe parul de iepuras si am unghii perfecte la picioare, cu verde Sugar Snap în caz ca scapa biletul si trebuie sa se aplece la podea si da cu nasul de picioarele mele...”

Am bolborosit:

— Te vad din autobuzul spre scoala!

E în ordine? Poate ca nu. Dar sunt Emma Peek.

Spuse:

— Chiar?

— Da. Asteptand dimineata. Lucrezi pe aici pe undeva?

— Da. Dar nu pentru mult timp. Îmi iau zborul în septembrie, face parte din pachetul meu de pregatire!

„Are o voce blanda si haine atat de elegante”, mi-am spus, uitandu-ma pe furis la costumul lui de bumbac *casual*, dar foarte elegant.

Cosul de gunoi continua sa se învarta rapid, dar trebuia sa aflu repede!

Am întrebat:

— Pentru ce te pregatesti?

— A, ma ocup de afacerile tatalui meu. Turism.

— Oo, suna bine.

— Asa e. Plec în Borneo în toamna, sa investighez oportunitatile de acolo.

„Borneo? Nu cred ca e vreun autobuz catre Borneo.”

Spuse:

— Deci, te întorci la scoala?

— Da. Asta atata vreme cat nu pic la examene.

— Si apoi?

Am dat din umeri.

— Nu stiu. Îmi plac aproape toate materiile, dar nu stralucesc la nimic.

— Ar trebui sa faci materiile care-ti plac, spuse el.

„Bun sfat”, am gandit.

I-am spus:

— Nu stiu ce slujba voi avea. Vreau sa merg... cred ca vreau sa merg la colegiul de arta. Numai ca nu vreau sa-l parasesc pe Basil.

— Este prietenul sau fratele tau?

— Este cainele meu.

Îsi dadu capul pe spate, razand.

— Cum? Haide, e doar un caine!

L-am întrebat:

— Asadar, ce vei face în Borneo? Sunt urangutani acolo, nu-i asa?

— Da. Crezi sau nu, unora le plac. As investiga fezabilitatea ecoturismului, spuse, privind în fata. E o chestie de viitor. Voi vedea ce ofera locul, în termeni arheologici, arta pesterii, viata salbatica, festivaluri locale si mancare. Si apoi voi planifica operatiunea. Este o piata în crestere rapida. O piata pentru clientul care discerne mai bine si vrea ceva diferit...

Se ridica. Spuse:

— Trebuie sa iau alt autobuz aici. Ma duc sa ma întalnesc cu cineva pentru afaceri. Ne mai vedem. Sper ca rezultatele tale sa fie exceptionale.

— Multumesc.

Ochii nu îi erau chiar atat de caprui-închis cum crezusem. Poate caprui aluna... Cu siguranta nu aveau culoarea ciocolatei topite. La asta sperasem. Erau pur si simplu caprui.

— Cum te cheama? întreba.

— Emma. Emma Peek.

— Buna, Emma Peek. Eu sunt Daniel. Daniel Draper. Ne mai vedem.

L-am privit îndepartandu-se de autobuz. Dupa cinci pasi, s-a întors si a zambit.

O buna bucata de timp am ramas fara glas.

Asta si pentru ca nu aveam cu cine vorbi.

Cand am ajuns acasa, m-am dus în camera mea pentru ca voiam sa fiu singura, da, sa-mi iau un *look* de Greta Garbo si sa ma gandesc la el. Am cautat *însemnarile zilnice*. Pareau ani de cand nu mai fusesem în stare sa scriu nimic acolo! Daniel Draper. D.D. Îmi place sa scriu cand subiectul e atat de special. A trebuit sa-l tot împing pe Basil,

ca sa pot continua.

Am si facut niste schite în creion.

Calatorii? Arta pesterii? Borneo? Ecoturism si urangutani? Îmi plac urangutanii. Au fete ciudate, dragute, dar ochii lor ma întristeaza. Le va placea eco-turismul, vor fi încantati ca oamenii îi privesc cum își construiesc cuiburile din frunze mari si se culca? Cuvintele mi se învarteau în cap, toate acele lucruri pe care nici nu le mai auzisem înainte. Avea sa aiba succes si era atat de stapan pe sine si încrezator! Am tot memorat scena aceea. M-am gandit la el, Strainul Chipes, acum ca îl cunoscusem în sfarsit.

Dar sa va spun ceva... Sunt sigura ca am vazut fire albe în parul lui.

las vacaciones en España

Vacanta în Spania?

Trebuie sa recunosc ca mi-a placut. Chiar i-am multumit mamei la ora unu, într-o dimineata. Soare, nisip, mare si *sangria*, *pollo con pomffrites con paella*, o multime de lume OK de varsta mea cu care sa stau de vorba si cu care sa ma întalnesc

la piscina sau pe plaja, la un gratar.

Era un chelner frumusel, pe nume Pedro.

Mai era si un instructor de scufundari aratos, Paulo.

Dragutele mele surori mai mici erau pe deplin fericite si nu m-au batut la cap, astfel încat toata lumea s-a simtit bine.

Ne-am întors chiar în ultima dupa-amiaza a vacantei, cu o seara înainte de scoala, chiar la timp pentru a-l lua pe Basil de la adapost. Îsi smulsese toate chestiile paroase dintre degete. De plictiseala, presupun. Poate ca tanjea...

Basil! *Un momento...* Am uitat sa-ti spun un lucru minunat!

**amanare! amanare si iertare temporara
pentru Basil!**

A doua zi dupa episodul *Lacrimi în piscina*, mama a mormait ca nu mai era timp pentru ca Basil sa fie operat si sa se refaca înainte de a merge în strainatate. Spunea ca ar putea avea nevoie de îngrijiri si sa fie hranit cu pui gatit. Ar fi stat mult timp în convalescenta. Nu putea face

asta la adapost. Asa ca operatia n-a mai avut loc!

Tata i-a strigat:

— Esti în siguranta de data asta, batrane! si l-a batut pe Basil pe spate.

„Da din coada, *mi bonito perro.*”

Basil era un caine fericit cand era departe de adapostul de caini. A gasit o boaba de fasole umflata în gramada de îngrasamant si o cara peste tot. Tavalea gradina în cercuri, foarte entuziasmat ca e înapoi acasa, si nu la casa de caini.

Eu nu eram entuziasmata. Nu-mi place sa ma întorc dupa vacanta. Este rece. Ti se face pielea de gaina. Camera ta arata dezastruos, nu este paine proaspata si nici soare sa-ti alinte corpul auriu. Singurele lucruri pe care sa te odihnesti sunt niste hamace imense pentru veverite, pentru ca tatal tau a fost cel pe care l-au trimis la cumparaturi înainte de a pleca si el NU SE PRICEPE! Casa miroase din cauza ca a fost închisa si toata lenjeria intima trebuie spalata. Mama trebuie sa intre în actiune *pronto*, dar tot ce face este sa se prabuseasca într-un scaun si sa deschida o sticla de vin spaniol.

Era o vedere de la Lizzie, de la cursul de teatru, pe care scria „SUNT EPUIZATA!”, cu cerneala

aurie, si o vedere de la Star, cu o mare minunata, albastru cu verde, spunand totul despre o vizita la niste pietre vechi scaldate de soare.

Apropo, cand am sunat-o pe Lizzie, din Spania, mi-a spus ca rezultatele mele la examene erau mortal de bune, mult mai bune decat m-as fi asteptat sa fie. Rezultatele lui Lizzie erau bune si ele. Sunt multumita, ma simt satisfacuta. Dar lucrurile nu sunt prea diferite pentru ca am teste la mate. Surorile mele continua sa se certe. Eu sunt schimbata. Parul meu este înca salbatic si-mi place ciocolata mai mult ca niciodata.

Si mai am o întrebare universala fara raspuns, din vacanta. De ce, o, de ce etichetele de pe costumele de baie ale barbatilor se lipesc mereu chiar deasupra liniei fundului?

vara care tocmai a trecut

Asa ca vara a trecut deja. Este cald înca, dar noptile vin mai repede. Viata revine. Este un nou semestru, cu orare si trezit devreme.

Nu ma simt reala. Sunt atat de maro! N-am fost niciodata atat de bronzata, în viata mea, si parul

meu are suvite blonde. Am adus o gramada de lamai. Erau ieftine pentru ca au o gramada de lamai în Spania. Am stors suc de lamaie pe par si am stat la soare, si cred ca a ajutat la decolorarea lui. Factorul de lipire? Ridicat. Erau o multime de muste bazaind în jurul capului meu.

biletul de întoarcere, va rog

Sunt din nou în autobuz. Mi se pare ca a trecut un secol de cand n-am mai stat pe scaunele astea albastru cu rosu. E greu sa-ti închipui ca autobuzul a facut „prrrr fasss sss” în tot acest timp fara noi.

Îmi netezesc fusta eleganta, închisa la culoare, îmi admir genunchii maro-aurii si picioarele stralucind de la solutia dupa soare. Picioarele lucioase se termina în pantofi eleganti, negri, cu tocuri. Sunt curati si stralucitori, astazi, cel putin. Cred ca pantofii curati arata eleganti.

Ma întreb daca avem acasa crema pentru pantofi.

Înăuntrul pantofilor mei noi eleganti sunt niste picioare foarte maro, elegante.

Si unghiile de la picioare îmi sunt impresionante. Sunt toate la fel! Fiecare dintre ele este roz-scoica. Arata bine împreuna cu bronzul.

Niciodata nu ma simt eleganta. Astazi însa, da.

Nici urma de Femeia-Sef în autobuz.

Cineva ma striga si fluiera tare în spatele meu. Este cu siguranta cineva care se straduie sa fie remarcat, asa ca bineînteles ca n-o fac, ignor apelativele lui si fluieraturile cat timp pot, cam vreo doua secunde, pentru ca sunt studenta la Scoala Vietii si îmi place sa stiu ce se petrece. Este o curiozitate normala cu privire la semenii mei umani. Nu este indiscretie, cum ar putea crede *unii*.

Ma întorc.

Ar trebui sa fie Jono Watkins, dar ceva nu e tocmai în regula! Mai multe lucruri nu sunt chiar în regula! Fata lui e maro-aurie. Nu are cosuri si nici cratere de cosuri, pe care sa le pot vedea. Bine, sunt la vreo doua locuri distanta, asa ca poate sunt ramasite de cosuri daca îti iei o lupa, dar de aici se pare ca soarele a alungat toata activitatea acneica. Ochii îi par albastri, precum albastrelele, galbenusuri albastre, vreau sa spun

mijlocuri, irisi albastri, cu împrejurimi albe cum trebuie. Este si o urma de suvite blonde placute. Cineva care stie sa tunda a fost prin parul lui. Imaginea de sperietoare de ciori a disparut. Parul lui are soare adevarat prin el.

Este Jono sau cineva care i-a luat locul? Daca tipul asta a luat locul Ignoratului, mie îmi convine.

— Deci unde ai capatat bronzul acela, Emma Peek? spuse tipul care semana cu Ignoratul.

— Bronzul meu, Jono? Pe al meu l-am capatat în Spania.

— Si ai cunoscut vreun tip bine cu care sa te lauzi la dragute?

Este într-adevar Jono Watkins. Este fara îndoiala Ignoratul. Nimeni nu are abilitati de comunicare atat de patetice.

— Jono, n-am cunoscut unul, ci doi tipi bine. Un instructor de scufundari seducator. Îl chema Paulo. A vrut sa-mi dea lectii gratis. Si mai era si Pedro, chelnerul-sef, care îmi tot turna numai *sangria* din cel mai bun.

Se uita la mine ca si cum as exagera. Lasul! Merita dat pe spate, întotdeauna merita dat pe

spate, cu sau fara bronz, dar nu se lasa!

Îi spun:

— Nu ne mai spune dragute, Jono! Esti sexist si foarte arogant!

Dar el nu înțelege, nu stie decat sa rada cu sughituri si striga:

— Pedro! Asta e nume de magar! Avea o palarie mare de paie cu gauri pentru urechi? I-ai dat un morcov?

„Ha, ha, ha, Jono Watkins.” Nu era deloc amuzant. Unele lucruri în viata nu se schimba, nu-i asa? Nu renunt, asa ca îi spun:

— Paulo m-a luat pe barca lui de viteza.

„Asa ca sa-ti intre asta bine în tartacuta.” Tace o secunda sau doua.

Acum, era Paulo sau Pedro... *Yo no puedo recordar.*

cine e în statie acum?

Ma simt ca într-un vis, în timp ce autobuzul continua sa faca „prrrr fasss sss”.

Înca nu m-am obisnuit sa fii înapoi în Anglia. Nu stiu cine se va urca în autobuzul asta. Totul e

ca înainte si totul e diferit. Oamenii înca scot zgomote ciudate.

Am sunat-o pe Lizzie aseara, dar n-a raspuns nimeni.

Ma simt putin agitata. Îmi spun ca e o prostie. Dar în ultimii cinci ani de-abia asteptam sa înceapa semestrul, nu din cauza scolii, desi îmi place o parte din ea. Trebuie sa va spun ca am luat niste note destul de mari! Da, eu, Emma Peek, am luat zece la arte, zece la istorie si noua la engleza!!! Nemaipomenit! Ei bine, stiintele au fost *un poco* dezamagitoare. Nu dau examenul din nou, pot trai si fara stiinte. Alti oameni se pricep la asta. Se numesc oameni de stiinta. Nota la franceza ar fi putut fi mult mai buna, daca eu eram mult mai buna la franceza.

Dar examenele au fost în regula. S-au terminat si nu sunt moarta, casa e înca în picioare si picioarele mele arata la fel de bine ca întotdeauna.

Sa ne întoarcem la subiect... în alti ani, de-abia asteptam sa ma întorc la scoala pentru ca acolo îmi vad prietenele.

Azi nici macar nu stiu daca prietenele mele cele mai bune vor fi acolo.

Inima îmi bate cu putere, o simt pulsând undeva în gat.

Ignoratul este la locul lui, dar Star nu mai alearga după autobuz, desi ma uit după ea cu mult înainte ca autobuzul sa opreasca în statia ei.

efcharisto, George

Nu stii niciodata cine va fi în statia urmatoare. Si nici cine nu va fi.

Am încercat sa-mi spun ca Star e în Franta cu mama ei, dar în dimineata asta stiu ca mare parte din mine a sperat ca s-a întors si ca va merge la scoala cu mine.

Acum îmi tin respiratia asteptand urmatorul lucru îngrozitor.

Nu se întâmpla! Pentru ca se repede în autobuz, tipand:

— Buna Steve! Ce-ti face nevasta?

Este LIZZIE!!!

— Am crezut ca ai plecat la scoala de teatru! am strigat.

— Patriarhul a spus ca e prea scump, spune ea. A spus: „Este un grup de teatru bun si la scoala ta

adevarata, Elisabeth, nu te mai gandii la scoala aceea plina de fite!”

„*Efcharisto*, George!” Dar mai bine încerc sa-mi ascund zambetul si sa par înțelegatoare.

— O, Lizzie, îmi pare tare rau. Ai fost suparata tare?

— Nu. Oricum nu voiam sa merg acolo, nu dupa Saptamana de Teatru. Era plin de talentati bogati, cu fite. Asa ca ma întorc la scoala cu voi, gasca! tipa ea si își azvarli bratele în jurul meu, cat îi permitea scaunul din autobuz, îmbratisandu-ma puternic.

— Oi, Lizzie Astopoulis! Da-mi si mie o îmbratisare de-aia! marai Ignoratul.

— Buna, Jono! Ma bucur sa te vad! tipa Lizzie si se clatina prin autobuz sa-l îmbratiseze si pe el.

Nu stiu ce sa mai cred! Apoi se întoarce sa planteze un sarut zgomotos pe capul Baiatului-cu*Tuba! Numai ca nu...

Baiatul-cu-Tuba nu mai are tuba

Baiatul-cu-Tuba nu mai are tuba. Nu. Geanta lui e mai mica în dimineata asta. Încă n-o poate duce

cu usurinta în autobuz, dar nu e la fel de mare ca tuba. Chiar si Baiatul-cu-Tuba e mai înalt. A petrecut vara într-o punga de crescut.

— Ce e aia? scartai Lizzie, aratand spre geanta baiatului.

— Saxofon, spune el, înrosindu-se pana peste urechi pentru ca o fata mai mare l-a bagat în seama.

Ghiciti! Nu numai ca a avansat la saxofon, dar vocea i s-a modificat în bas, e adanca si dura. Oare se preface? Si el e surprins de asta. Cred ca de vina sunt doar hormonii, care îi îngroasa vocea.

Cand ne îndepartam de statie, îmi amintesc sa ma uit dupa cineva. El nu e acolo.

Dodo-Dodoloata traieste!

Ne dam jos din autobuz exact cand o masina albastru-mat opreste la poarta scolii. Dodo-Dodoloata iese din ea si se apleaca sa sarute soferul. Sta ceva timp.

Spun:

— Dodo are în sfarsit o viata a lui. Si are

aceleasi initiale!

— Cine?

— Dodo-Dodoloata are aceleasi initiale cu Daniel Draper. Strainul Chipes. L-am cunoscut într-un final. Da-ti seama, Dodo si cu el sa aiba aceleasi initiale, dublu D!

— Voi mai vorbiti si despre altceva? Nimic decat tipi, tipi, tipi. Si e TD, de fapt, nu DD.

— Esti doar gelos ca nu vorbim despre tine, Jono Watkins!

El rade. De ce nu e suparat? De ce nu se retrage pur si simplu?

Si apoi ma uit din nou la el. Stiti, nu-mi mai vine sa-l ignor ca înainte.

Clanul Wot se aduna. Uite-l pe Ashad, cu gusa întunecata. Probabil ca se barbiereste de zece ori pe zi. E chiar mai paros decat Basil. E tot încruntat si ostil, cu ochii inflamati, dar stiu ca e din cauza ca e agitat, îl cunosc pe Ashad de ani de zile.

Îmi dau seama ca Ashad arata destul de bine, desi e un tip obisnuit.

Si mai e Dean, zambind ca un pusti. Costumul e prea mare pentru el. Mama lui a vrut sa-i fie bun

si la anul. Au! Asta e dragut. Tunde se distinge, sofisticat, înalt, cu marginea aurie a ochelarilor si serios ca un director de banca, dar cand îi aflu rezultatele la examen ceva mai tarziu, îmi dau seama ca va fi mai mult decat directorul bancii de la coltul strazii, va fi Mare Director Economic Bine Facut, care raporteaza la Guvern. Numai ca el spune ca de-abia asteapta sa faca niste chestii în Lumea a Treia si sa scape de datoriile din cauza carora e toata lumea saraca.

Si apoi se întâmpla.

AU! Mi-am sucit o glezna si am scapat din picior pantoful meu cel nou si elegant.

Ei, daca trebuie sa stiti, i-am luat cu jumatate de numar mai mari, deoarece nu aveau marimea mea în stoc si îmi placea stilul acela, si am convins-o cu greu pe mama sa mi-i cumpere, iar ea a trebuit sa comenteze: „Ti-am spus eu, Emma, dar tu întotdeauna stii mai bine si nu poti merge în pantofi mari cat niste barci”. Toata poliloghia aia de mama paranoica. Presupun ca ea crede ca-si face doar datoria. Dar acum, vai! ATAC DE PANICA! Pentru ca Ignoratul alearga sa ridice barca – vreau sa spun pantoful.

Spune:

— Uite pantoful tau, Emma. Hai!

S-a aplecat pe un genunchi – ei bine, aproape, nu vrea sa-si murdareasca pantalonii cei noi – asa ca se clatina, dar îsi mentine echilibrul si îmi tine pantoful sa mi-l pun.

Si apoi îmi pierde cumpatul si deschid gura cand n-ar trebui!

— Daca trebuie sa stii, le spal de doua ori pe zi!

— Cum? Despre ce vorbesti?

— Nu o face pe ignorantul! Vorbesc despre picioare, Jono, vorbesc despre adidas. Stii foarte bine despre ce vorbesc. Petrecerea la care ai facut mare caz pe seama picioarelor mele, care miroseau. Petrecerea aia dintr-a saptea, cu hotdog, cand lui Adam i-a fost rau în planta de plastic. Mi-era cald si aveam adidas vechi.

Am spus-o si as dori sa n-o fi spus, dar deschid gura si o dau în bara uneori si acum cred ca s-ar putea sa plang.

— Tot ce-mi amintesc de la petrecere e o pisica batrana urat mirositoare, spune el, luandu-mi piciorul si bagandu-l în pantof. Uite, Cenusareasa! Încearca sa nu mai cazi, femeie

neîndemanatica!

Se ridica si se duse dupa gasca lui.

Si eu îmi dau seama, în sfarsit, ca el nu-si aminteste de picioarele mele mirositoare.

TRISORUL! Dupa atatia ani. Cum putea fi atat de... atat de... Jono Watkins?

— Haide, M, spune Lizzie, hai sa gasim pe toata lumea.

Acum avem clasa noastra. Nu trebuie sa ne mai amestecam cu toti picii daca nu vrem. Voi face arte, engleza si istorie.

Stiti, de-abia astept.

În drum spre clasa noastra (trebuie sa ma obisnuiesc cu ideea) îl vedem pe Dodo. E îmbracat în haine de bumbac scrobite, de culoarea pergamentului, elegant ca din revista, cu exceptia nasului, bineînteles, niciun model masculin nu ar avea asa un barnau. Mda, ma întreb cine i-a ales hainele!

Spuse:

— Bravo tie, Emma! Felicitari! O surpriza placuta la engleza, nu-i asa? Si Lizzie! Stiu ca toti cei de la catedra de teatru sunt bucurosi ca ai ramas cu noi. Bineînteles, am stiut mereu ca toti

cei din clasa mea se vor descurca de minune.

— Si noi ne bucuram sa va vedem, domnule.

Si chiar asa este. Dragul nostru Dodo-Dodoloata.

— Ce mai face aa...

— Karen? O, e bine. E în drum spre birourile Consiliului. Ea raspunde de Autostrazi si Drumuri secundare, stiti, ranji el.

CUM? Cu pantofii aceia?

— Dar nu ne puteti fi diriginte si anul acesta, domnule Donaldson? se ruga Lizzie.

Dodo se îmbujora de încantare.

— Ei, haideti, fetelor, o aveti pe doamna Conway, spune el. E foarte... aa... plina de energie si eficienta.

„Da, Dodo, tocmai ne-ai confirmat cele mai mari temeri.”

Deschidem usa. Multe fete se întorc spre noi. Multi din fosta noastra clasa si cativa nou-veniti de la alte scoli. Par îngroziti. Uite-o pe Cath Ratcliffe, bineînteles. Nici ea nu s-a schimbat si e, la randul ei, înspaimantata.

Deodata ma simt înalta si încrezatoare, cu pantofii eleganti si notele mele, si notitele despre

dublu D. Ma duc la ea (nu prea usor pentru ca nu am încredere în barcile mele) si spun:

— Buna, Cath. Ai avut o vara frumoasa?

Sare putin si apoi spune:

— O, buna, M. Aaa... vara a fost placuta, multumesc.

S-a facut roz, cred ca e surprinsa ca a salutat-o cineva. Si eu sunt.

Încaperea e destul de mare, are fotolii si un CD player, în cazul în care vreodata toata lumea e de acord ce muzica sa asculte, si o masina de bauturi, care face sucuri subtiri, în pahare de plastic.

Ma uit împrejur la toate fetele, toti asteptand, toti întrebându-se ce le vor aduce noile timpuri.

Ma simt batrana, dar fericita. Ghiciti! Va trebui sa coc fursecuri uriase în curand, în chip de sarbatoare asa ca, repede, iata reteta:

**FURSECURI GROZAVE, URIASE
(CU NUMAI PUTIN GHIMBIR)
(FACETI CEL PUTIN TREI PORTII,
CA SA AJUNGA PENTRU
CLASA VOASTRA)**

Aveti nevoie de

- **faina, cam 220g**
- **zahar, cam 2 linguri, de dragul texturii**
- **100g margarina sau unt**
- **2 lingurite de ghimbir uscat**
- **2 varfuri de pudra de scortisoara, pentru ca miroase minunat în cuptor**
- **4 linguri uriase de sirop auriu**
- **putin bicarbonat de sodiu (mama voastra îl va gasi)**

1. Treceti toate chestiile pudrate prin sita, adaugati zahar, frecati margarina înauntru pana se face moale. Puteti încalzi siropul auriu putin si apoi turnati-l încet... Mmm! Amestecati.

2. Rulati amestecul în bilute si puneti-le pe o tava de copt unsa, **CU MULT SPATIU ÎNTRE ELE, NU LE PLACE ÎNGHESUIALA**. Altfel se vor lipi si veti avea un singur fursec, imens.

3. Apasati-le încet cu dosul unei furculite.

Asta le aplatizeaza putin, dar cred ca n-ar avea efect pe Jono Watkins.

4. Coaceti la 190°C, timp de 10–13 minute.

Lasati-le pe tava de copt înca vreo 10 minute, apoi luati-le cu grija si puneti-le pe ceva la racit.

ATENTIE! FOLOSITI MANUSA DE BUCATARIE, CAND UMBLATI LA CUPTOR.

Mancati cat de repede doriti (*no problemo...*)

Bineînteles, trebuie sa dati si surorilor voastre.

Poate fac fursecurile diseara. Ma simt bine ca vad pe toata lumea si oameni noi întrebându-se cum va fi anul acesta scolar, cu exceptia faptului ca-mi doresc...

Bine. Presupun ca nu le poti avea pe toate.

diferita de Dodo

Dupa cum ne-am temut, doamna Conway este destul de diferita de Dodo. Poarta pantofi închisi la culoare, cu tocuri înalte, si o tunica scrobita, marina, cu fusta fara par de caine sau puf si are ruj roz si pun pariu ca citeste *Cum se întretine casa* si nu are presuri pe podeaua masinii ei si nici lingurite în gramada de îngrasamant sau muzica scandaloasa în colectia de CD-uri.

Pun pariu ca n-o putem necaji, cum faceam cu Dodo. Pun pariu ca n-o sa ne cumpere Zebra Mints.

— Va rog sa va linistiti, spune ea si stim si noi, si ea ca toti o vor asculta.

— Vreau o clasa calma si compacta, proclama ea. Acum, nu cred ca va cunosc pe toti, nu-i asa? Sunt cateva fete pe care le-am mai vazut prin scoala si unele complet noi. Asa ca e mai bine ca fiecare sa se ridice pe rand si sa se prezinte celorlalti.

Ma bucur ca eu nu sunt complet noua, deoarece suna stresant, chiar si pentru mine, care sunt aici de cinci ani.

— Acum, deci... Cine va începe?

Ghiciti! Cine are o gura mare de autostrada si încredere în propria persoana iesita din limite? Aveti dreptate.

— Ei bine, buna si buna dimineata, doamna Conway. Buna, tuturor. Sa ma prezint. Jonathan Watkins ma cheama! Muzica, mate si gatit, la asta ma pricep!

Doamna Conway zambeste, ca si cum Jono ar fi dragut! Va afla ea.

Ce e zgomotul asta? Avem un soarece în clasa noastra? Cu siguranta va fi unul peste o saptamana, cu toate chestiile de rontait si

snackurile uitate.

Clanta de la usa scartaie.

— Am fost aici si anul trecut, dupa cum majoritatea stiti si... Hei, ce...?

— Continua, draga, îl grabeste doamna Conway.

Am un sentiment ciudat, ca va avea sentimente materne pentru Ignorat.

— Cred ca e o problema, doamna C, spune el si se duce la usa, dand peste scaun si speriiind o fata noua, care-si pune mainile pe cap.

Probabil ca n-au avut pe nimeni ca Jono la ei la scoala.

Împinge usa sa o deschida.

Sta o secunda, apoi chicoteste în felul lui de Jono Watkins.

Spune:

— Buna, draguto! Mi-ai luminat ziua! Intra.

Si dupa usa, zambind, intra...

— STAR! tipa toata lumea, batand din palme, aclamand si batand în masa.

Spre uimirea doamnei Conway, clasa ei compacta e neascultatoare chiar din prima zi.

E exact ca în zilele bune, de pe vremea lui

Dodo.

Numai schimbări

Ne va lua mult timp sa ne povestim totul.

Star arata nemaipomenit! Parul îi este împletit tot cu fire aurii si de arama, si ea nu se poate opri din zambit. Are un aer diferit, cu siguranta, si nu-mi pasa daca o sa ziceti ca e o prostie.

Star arata de parca e în sfarsit multumita sa fie ea însasi.

Doamna Conway striga la noi pentru ca nu ne oprim din vorbit.

— Clasa, LINISTE! ne striga ea.

La ce se asteapta? Ce început! „Dodo, unde esti?”

Trebuie sa asteptam pana la pauza pentru cea mai importanta parte a diminetii, noutatile lui Star.

Scoala e la fel, dar diferita. Totul se schimba, dar cred ca putem pastra partile cele mai bune.

Vom avea mai multe examene în urmatorii doi ani. Dar sunt departe, departe. Încă nu au sosit si avem o mare parte din viata fara examene.

Între timp, sunt lucrurile importante, prietenii si

timpul petrecut împreuna. Acestea sunt lucrurile de care ne vom aminti în anii ce vin, nu ca am luat noua la engleza, sapte la mate si patru la franceza.

Nu! Ne vom aminti de Lizzie, de Star si de Emma. Poate si de Ashad si de Adam, de Tunde, de Dodo-Dodoloata... si presupun ca ne vom aminti si de JW.

noutatile lui Star

Star spune ca mama ei nu si-a mai reînnoit contractul de predare în Franta chiar înainte de a veni sa o caute pe Star. A promis sa faca totul pentru ca Star sa fie fericita.

— Amandoua stim ca nu vrem sa mai fim singure, spune Star. Am vrut sa încercam. Singurul lucru care ma mai face fericita, acum ca mama ma vrea, este sa fiu înapoi la scoala cu voi toti.

— Ura! Star, e minunat. Dar cum o sa va descurcati cu banii?

— Mama face ore ca suplinitor. Cauta o slujba la un colegiu si, pe moment, închiriem un

apartament. Nu prea aproape de tata si de Lynn. A trebuit sa mergem la el, înainte de a pleca în Grecia. Saracul tata, stiu ca se simtea prost. Si eram furioasa pe el, stiti, pentru ca nu ma ajutase sa ma integrez în familia lui. Stiu ca ma iubeste cu adevarat. Eu îl iubesc mai mult, acum ca nu mai locuiesc cu el, stiu ca suna aiurea. Cred ca se simte usurat ca nu mai trebuie sa stau cu Lynn si cu fratii mei vitregi. E mai atent cu mine acum cand îl vizitez. Mi-a cumparat o carte cu poezii de John Donne!

— Dar Lynn si restul? întreba Lizzie.

Star ranjeste, plina de siretenie.

— A, aproape ca îmi plac, acum ca nu mai trebuie sa stau cu ei! Era groaznic la început. Cand i-am vizitat cu mama, nu voiau nici sa ne priveasca, daramite sa vorbeasca. Karl fluiera cantecele prostesti daca încercam sa vorbesc!

Fratii vitregi ai lui Star le faceau pe Sophie si pe Sarah sa para aproape dragute. Am spus „aproape”.

— Si mama e fericita sa fie din nou cu mine si sa nu trebuiasca sa vorbeasca franceza toata ziua. Cautam o casa cu gradina. Putem avea chiar si un

caine, M!

(Mmm... Îl stiti pe Basil... Ei bine, daca Basil ar fi un caine tata, stiu pe cineva care ar primi unul dintre catelusi...)

— Asa ca nu stiu daca voi lua acelasi autobuz cu voi doua din nou, spune Star cu regret. Dar nu le pot avea pe toate. Tot Steve e soferul? Dar ce mai fac Baiatul-cu-Tuba si Pram Gran? Si, Lizzie, spune cum a fost sa lucrezi la Cafeneaua Aratoasa!

— Îti spun eu despre aratosi, Star, dupa ce ne spui totul despre întâlnirea cu Adevaratul Craig, striga Lizzie. Ultima data am auzit despre Baiatul-cu-Tuba ca ti-a dat un bilet de la el.

— Ei bine, mi-am facut curaj chiar înainte de a pleca si m-am dus la magazinul de articole sportive sa ma prezint, spuse Star.

— CUM? FARA NOI? scartai Lizzie.

— Si? Haide, Star, ce s-a întâmplat? m-am plans eu.

— Nu era acolo. Dar l-am gasit în libraria de dupa colt, lucrând. Este fratele mai mare al Baiatului-cu-Tuba, bineînțeles. Numele real al Baiatului-cu-Tuba este Tom. Si acum este

Baiatul-cu-Saxofonul!

— SI? SI? striga Lizzie, nerabdatoare.

— Si ne-am dus la cafeneaua aceea, nu foarte draguta, de langa magazin.

— Ce ati servit?

— Ciocolata calda slaba si o imitatie de frisca. I-am spus despre Cafeneaua Aratoasa, cu biscuitii amaretti si prajiturile cu lamaie, si spune ca va face eforturi sa o încerce.

— Despre ce ati discutat?

Star ma priveste surprinsa.

— Despre carti, bineîntele, spune ea.

Bineîntele.

Lizzie se întoarce catre mine si striga:

— Acum, M! Si tu ai noutati. Ce e chestia aia cu dublu D despre care tot vorbeai cand am venit?

Se uita acuzator catre pieptul meu, ca si cand Zana Sinilor a lucrat în plus.

— Lizzie, spun eu cu o voce matura, calma. Suntem mari acum si nu mai tipam. Este o poveste foarte lunga, care nu are de a face cu bulgarii mei de sani. Stati confortabil? Ei bine, încep prin a va spune ca l-am întâlnit pe Strainul Chipes si e foarte dragut si m-a pus mult pe

ganduri.

— Si?

— Si... Ei bine, cred ca asa se sfarsesc *Însemnarile Strainului Chipes*. Cele referitoare la acest Strain Chipes, cel putin. Ochii îi sunt caprui, dar nu ma fac sa lesin. Are o voce placuta, dar nu atat de melodioasa pe cat as vrea. Nu mi se face pielea gainii cand îl vad. Presupun ca a fost un fel de actor minunat, care nu mai urca pe scena dupa o suta de reprezentatii. Dezamagitor. Si ceea ce a fost de ajuns pentru mine a fost cand a spus...

— Ce? CE? scartaira ele.

— Cand a spus: „E doar un caine”. Puteti crede asta? Apoi am vazut lumina. Este dragut, dar n-avem niciun viitor.

Dupa cum v-am spus, ne va lua mult timp sa ne povestim toate schimbarile din viata noastra.

Multe prajituri de la ora 11 vor fi mancate înainte de asta.

Dar avem timp destul si putem face rost de ciocolata.

URAAAAAAAAAAAAA!